

GROOVE

Nummer 8 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995-2005

Depeche Mode

The Cardigans

Tiger Lou

Arch Enemy

Rihanna

CocoRosie • Bronco Busters • Suburban Kids with Biblical Names
Amusement Parks on Fire • Yob • Christian Kjellvander • Cat5 • Knugen faller
Porn Sword Tobacco • They Live by Night • Thomas Denver Jonsson

Primal Fear • Sean Paul • Paragon • Kiss • Dubadown • Radio LXMBC
Prenumeranter får
Unik CD

Amusement Parks on Fire	sidan 5
Tre frågor till Christian Kellvander	s. 5
Panikångest bakom skivspelarna	s. 5
Suburban Kids with Biblical names	s. 6
Är vi boskap?	sidan 6
Bronco Busters	sidan 7
Favvoplattan	sidan 7
Yob	sidan 8
CocoRosie	sidan 8
Thomas Denver Jonsson	sidan 10
They Live by Night	sidan 10
Cats	sidan 11
Porn Sword Tobacco	sidan 11
Knugen faller	sidan 11
Tiger Lou	sidan 13
Rihanna	sidan 14
Depeche Mode	sidan 16
Arch Enemy	sidan 18
The Cardigans	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 26
Bokrecensioner	sidan 28
Groove CD 8 • 2005	sidan 31

Idoler finns överallt

När löpsedlarna dagligen basunerar ut att folk kollapsat i Idol-tävlan är förra årets egentlige vinnare redan på gång med nytt album. Småtjejnarnas vrål hörs återigen i alla Sveriges köpcenter när killen som gett tandställningen ett ansikte gjort en uppföljare till vårvinterns *The Anthem*. Det gäller att smida medan järnet är varmt.

Men *Darin* är nu ingen flopp, varken kommersiellt eller annars, fast plattan gör honom inte heller till Sveriges Justin – så bra är den inte. Även om spårn *Step up* och framförallt *Move* är tuffare än den genomsnittlige popstjärnans. Jag gillar *Darin* (även om han på bilderna på nya CD:n är väl själlös, det är väl menat att han ska se sexig och farlig ut) men hans Michael Jackson-manér känns ospännande.

Idol-tävlingen tappar dock i mina ögon sin charm så fort alla ungdomar med tveksam musikalisk begåvning sällas bort. Jag följer serien tills bara de som verkligen kan uppträda är kvar, då lämnar jag skeppet. Sårbarheten och den totala saknaden av fallskärm hos många av de utslagna deltagarna är ju fantastisk att se. Många

av dessa är de riktiga idolerna, de som inte riktigt har talangen men som ändå vågar upp framför den obarmhärtiga juryn. Det skulle jag aldrig våga själv! Hoppas bara de inser att just *de* kanske inte är menade att bli popidoler, men att de inte är värdelösa för det.

Men vissa ska ändå använda detta nederlag som tändvätska. De udda och oslipade artisterna behövs mer än nånsin när sångare i Darins klass dessutom får uppbackning av dyra producenter och stora skivbolag. Om man inte lyckas göra allt perfekt får man sikta på att vara personlig och egen istället.

Och blir man inte idol kan man ju bli ett fan, som Fredrik Strage.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslagsfoto
Anton
Corbijn

Groove är en oberoende musiktidning, och ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikanter
Henrik Lantz, Verena Trojer

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Gary Andersson, Dan Andersson,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Jonas Elgemark,
Mattias Elgemark, Fredrik Eriksson,
Moa Eriksson, Torbjörn Hallgren,
Annica Henriksson, Per Lundberg G.B.,
Thomas Nilson, Isak Nordgren,
Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg,
Mathias Skeppstedt, Henrik Strömberg,
Christian Thunar, Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Vinn!

Vi har **Röyksopp-biljetter!**

Du har chansen till ett
Arch Enemy-paket
med bl a album och **väggklocka!**

Vad sägs om en bunt **Antidote-prylar**
– ryggsäck, tröjor, m m.

Dessutom kan du vinna album med
The Cardigans (signerade!),
Bronco Busters, **Nada Surf**,
Thomas Denver Jonsson
och **Tiger Lou!**

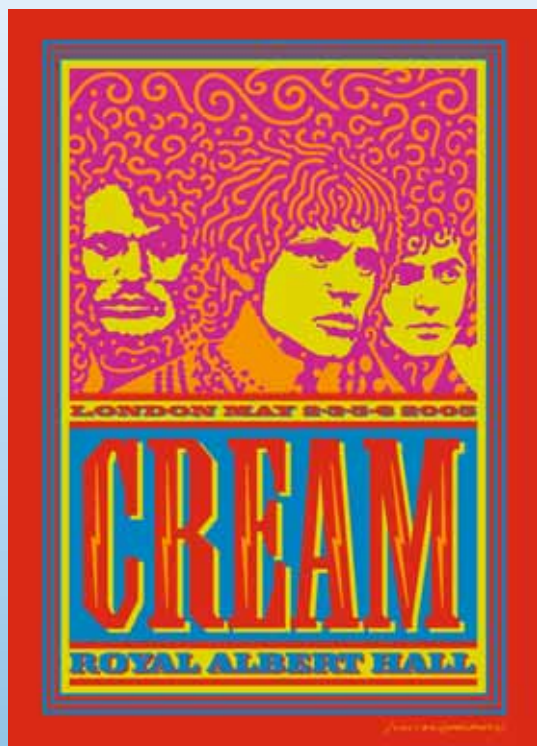
Gå in på www.groove.se och klicka på Tävlning.

Groove topp 10

enligt Isak Nordgren, in@groove.se

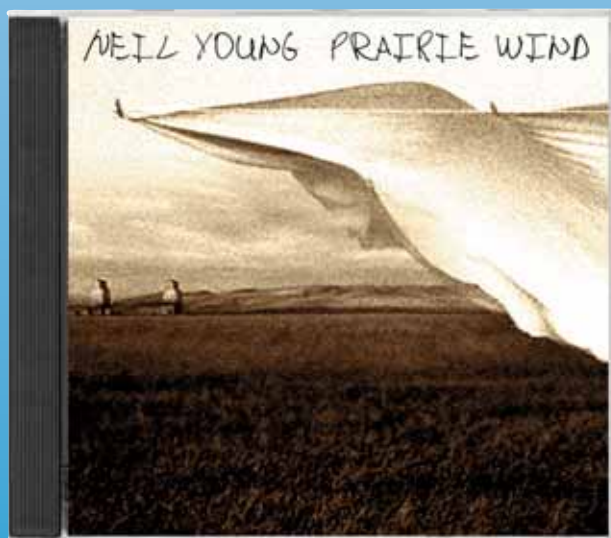
- Jah Mason – Surprise Dem (album)**
Med låtar som *Bun Dem for a Purpose* och *Jah Gonna Spank Dem* så fortsätter Jah Mason att erövra världen. Snart kommer han att name-droppas med samma självklarhet som Sizzla och Capleton. I mina ögon är han redan lika stor.
- Willi Williams – Messenger Man (album)**
Oemotståndlig som en siren.
- Junior Kelly – Tough Life (album)** Ett jämnt album som toppas med två av årets bästa låtar, *Be Wise* och svenskproducerade *Rasta Should be Deeper*.
- Cocoa Tea (konsert, Uppsala Reggae-festival)**
Trots hård konkurrens från yngre kollegor som Jah Mason, och i synnerhet Turbulence, så knäckte gubben dem allihopa på festivalen.
- Sean Paul – Straight Up (singel)**
Det känns faktiskt riktigt kul. Sean Paul är tillbaka.
- Midnite (band)** Lite otippat att världens just nu bästa band kommer från Amerikanska Jungfruöarna.
- Sizzla – Party (singel)** Är det fest så är det.
- Silverbullit (konsert, Malmöfestivalen)**
Äntligen lyckades jag se Sveriges bästa band live igen. Högt, stöktigt och precis så bra som jag hade hoppats.
- Reggaeton (virus)** Daddy Yankee, Don Omar, Johnny Prez, Lito y Polanco, Hector El Bambino... Det är mycket som går nu. Tusentals svenskar kan vara drabbade.
- Backstreet Boys – Just Want You to Know (video)**
När alla videor visar brudar i bikini eller överkroppar i hällregn så är det skönt att det finns några megastjärnor med humor.

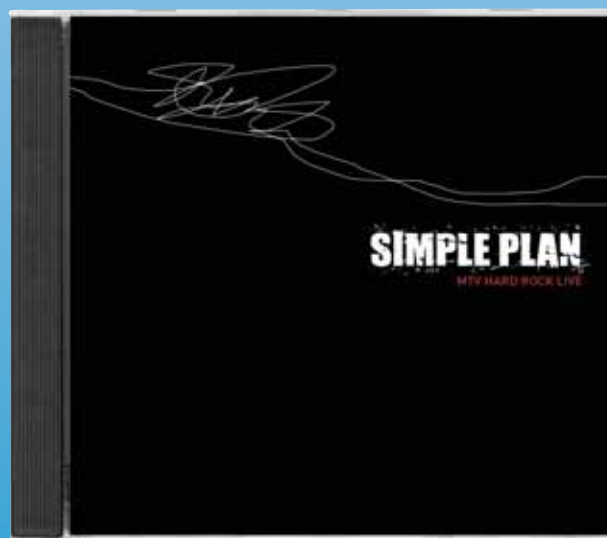
Cream
Royal Albert Hall 2005.
Dubbel DVD **349:-**

Cream
Royal Albert Hall 2005. CD **229:-**

Neil Young
Prairie Wind. CD **185:-**

Simple Plan
MTV Hard Rock Live. CD **175:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 9/11 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Independent Music For independent people

ARCTURUS "SIDESHOW SYMPHONIES"
NORDISKA ARCTURUS - GUDFÄRDERNA AV SYMPHONISK
BLACK METAL ÄR TILLBACKA MED ETT NYTT STORLAGET,
SENSATIONELLET OCH OTROLIGT BIKRÄKLE
ARCTURUS INNEFÄTTAR FOLK FRÅN ULVER, EMPIEROR
OCH DAMMU BORGAR, LEGENDER
SEASON OF NOST / SOM100

CATHEDRAL - GARDEN OF UNEARTHLY DELIGHTS
ETT AV DOM TYNGSTA BANDEN EVERI PIONJÄRERNA
OCH FÖREBRIDDERNA FÖR MÅNGA AV DAGENS TUNGA
GÅNG ÅR TILLBACKA MED ETT NYTT ALBUM PÅ NYTT BOKSLÅG.
LEE DOMBRIAN ÅR SIN GENRE TROGEN OCH DERAS
NYA ALBUM ÄR DERAS BÄSTA PÅ MYCKET LÅNGE
NUCLEAR BLAST / NB11982

CONSTRUCDEAD - GRAND MACHINERY
TREDJE ALBUMET FRÅN DENNA DÖDDA
METAL-SKvadron. ENTOMBED OCH DISMEMBER
ÄR GRIMMA, MEN DET FINNS FLETTIG MOSAR I DET
MEST I SIN VÄG. KONSTRUKTIVITET FÖR METAL
BLACKLOOGE / BLO000000

STRATOVARIUS "STRATOVARIUS"
NYTT KANON-ALBUM! DERAS 12:e I RADEN
TÄNK: AKTUELLA TILLSAMMANS MED BOKSTÄLLIGT
TALAT BESJÄKAD SVENSKA HAMMERFALL!
TOLKAR, KOTIPILTO, JOHANSSON & CO
STARKARE ÄN NÅGONSOM
MAYAN / MYNCD040

MINISTRY "RANTOLOGY"
NYT FETTERNA SAMLING MED PIONJÄRERNA
"OH FUCKS ENTRANCE" ATT ÄLSKA METAL OCH ROCKERS
ATT LINGGA TRUMMASKINER OCH SEQUENZERS!
JESUS BUILT MY FUCKING HOT ROCK SAY NO MORE!
MAYAN / MYNCD047

MY DYING BRIDE "SINAMORATA - DVD"
DER ULTIMATA LIVE DVD 'N FRÅN DERAS
GOTH/DOOM MÄSTARE. FÖRUTOM KONserter
INKLUDERAS 4 BONUS-VIDEO, BLÅ. DER HELT NYA
PROMOVIDEON "THE BLUE LOTUS"
SNAPPER / SOVD529

GAMMA RAY "MAJESTIC"
KA! HANSENS GAMMA RAY ÄR ÅTER TILLBACKA I
GAMMAL GOO FORM PÅ SITT 10:e ALBUM!
10 NYA RIKTIGA METAL-HITS INSPELADE OCH
PRODUKERADE AV HANSEN SMÅLV I
SIN EGEN STUDIO!
MAYAN / MYNCD044

HYPOCRISY - VIRUS
PETER TÄGTGRÉN (PAIN) HAR ÄNNU EN GÅNG GÖRT
HÄRD NYSKAPANDE METAL. SVENSGES STÖRSTA
OCH BÄSTA METAL-PRODUCENT KAN
HELT ENKELT INTE MISSLYCKAS!
ETT SÄKERT KÖPT AV HÖGSTA KVALITET!
NUCLEAR BLAST / NB17412

SAVAGE CIRCUS "DREAMLAND MANOR"
FÄVORITERNÄ FRÅN SVEDEN ROCK MEDLEMMAR
FRÅN SÄVAL BLIND GUARDIAN OCH IRON SAVOUR
SOM FRÅN SVENSKA PERJUJER
SUPERGRUPP THRASHING MODERN POWER METAL!
DOCLAND / DT100109

BANDSIDE "GREAT DEPRESSION"
ETT AV ÅRETS BÄSTA SVENSKA ROCKALBUM!
HIDE-AND-SEEK MED CITYMACHINES OCH
EN RENT ELEKTROSONORIT! 4 GETINGAR I EXPRESSEN
ROCKSÖNNER KAN HÄFVÄNEN INTE HÄR!
DIT / DIT436

NERVOUS NELLIE "DON'T THINK FEEL"
DETTER BAND BOR INTE BASSA AV NÅGON
SVENSKA NERVOUS NELLIE ÄR MELODÖS
PUNK/ROCK MED INFLUENSER FRÅN
BÅDE INDIE COUNTRY, ETC. FÄNS AV SONIC YOUTH
DINOSAUR PILES OCH NIKI YOUNG - VAKNA!
GO KART / GKE008

GEMINI FIVE "BLACK ANTHEM"
GS HAR PÅ ANDRA ALBUMET GRÄVT DJUPET I
MÖRKRETS AVGRUNDER. TYNGRE ÄN DEBUTEN
OCH MED EN KLÄDSAM LÄTT INDUSTRIELL
TOUCH MÅNGÅR DERAS GLAMROCKENS
RENÄSSANS MÅN ÖVER ALLT!
WILD KINGDOM / KING19CD

EDGUY - SUPERHEROS
NY CD-SINGEL FRÅN BANDET SOM
ÄLSKAR SVENIGE - OCH VI ÄLSKAR DOM!
NYA "SUPERHEROS" ÄR EN METAL-DÄNGA I SANNA
EDGUY-STYLE. FINNS BÅDE SOM
CD-SINGEL OCH SOM SPECIAL DVD!
NUCLEAR BLAST / NB 15042

UDO "MISSION X"
UDO - MANNEN BEHÖVER EGENLIGEN INTE
VIDARE PRESENTATION. ALLA VET ATT HAN
HETER DIRKSCHNEIDER, VAR/ÄR SÅNGARE I
ACCEPT OCH HAR EN RÖST SOM GÖR HONOM
OMISSKÄNLIG. TYSK METAL-KAISER!
AFM / AFM0959

www.soundpollution.se

Å ljuva ungdom

Han har kallats underbarn och var bara 16 år när han påbörjade arbetet med albumdebuten. Han heter Michael Feerick och är hjärnan bakom gitarrpopparmande Amusement Parks on Fire.

Efter att ha tjatat på sina föräldrar om att köpa trumset och en rad andra musikprylar, stängde Michael Feerick in sig i pojkrummet i engelska Nottingham. När han kom ut hade han snickrat ihop ett gäng låtar som imponerade stort på Portisheads Geoff Barrow och hans skivbolag Invada. Under namnet Amusement Parks on Fire satte sig tonåringen Michael Feerick i en studio och fäste sin självbetitlade debutskiva på band. Han spelade alla instrument själv, och skivan, som både rymmer taggiga gitarrmattor och lugna instrumentalpartier, har fått kritiker att ta till ord som "ungt geni" och "underbarn".

– Det känns lite konstigt, men jag antar att det är fina komplimanger, säger den nu 20-årige Michael. Jag vet inte hur sant det är dock. Oavsett vad folk tycker så försöker jag bara förverkliga mina egna konstnärliga idéer. Och ta dom så långt jag kan utefter min egen smak.

Albumet släpptes först 2004, men återutges nu på bredare front. Michael har nu också skaffat sig medmusiker och trivs bra med att ha ett riktigt band. Han har fått distans till det ensamma musikmakeriet i pojkrummet.

– Jag var väldigt ung och hade egentligen inga planer – jag ville bara göra en skiva. Jag tyckte att det var bättre än att bara hänga ute på gatan.

När man läser om Amusement Parks on Fire så verkar skribenterna nästan tävla om att kunna rapa upp flest referensband. My Bloody Valentine nämns ofta. Andra som dyker upp är Pixies, Sigur Ros och Mogwai.

– Det är intressant för många av banden som vi jämförs med hade jag aldrig hört innan, säger Michael. Det var så jag fick nys om Ride och Swervedriver. Men att man skriver att vi är ett nytt "shoegazing"-band irriterar mig. Det var över

tio år sedan den grejen hände, och vi har ingenting med den att göra.

Michael menar istället att han inspirerats av allt ifrån sin pappas progglattor till Smashing Pumpkins och punkrock.

Just hans förhållningssätt till musiken och det estetiska runtomkring känns punkigt. Frigjort och kaotiskt. Videon till låten *Eighty Eight* är ett enda rött flimmer med närbilder på ett blinkande öga och ett hängande par.

– Det är två konstnärsvänner till mig som är med i videon. Dom gör också våra skivomslag och hemsidan. Jag insisterar på att jobba med mina kompisar. Att hålla allt nära hemmaplan. Det är otroligt viktigt att behålla kontrollen över hur vi presenteras som band. Jag gillar inte när musikindustrimänniskor blir för involverade. Då gör vi hellre så mycket vi kan själva, även om det innebär att vi inte blir lika framgångsrika.

Daniel Axelsson

3 frågor till...

Stefan Zschernitz

...Christian Kjellvander som är aktuell med nya albumet *Faya*...

Det är ungefär tre år sedan senaste studioalbumet *Songs from a Two-room Chapel*. Varför?

– Det finns två anledningar. För det första turnerade jag som fan efter den plattan. Både i Sverige och utomlands. Och året efter släpptes samlingsplattan *Introducing the Past*. Då blev det mer spelningar, så ungefär 18 månader gick åt till det. Jag kan inte riktigt få bra uppslag och skriva ordentligt på nytt material när jag är på turné. Är jag i Paris vill jag hellre äta musslor och dricka vin om tillfälle ges – inte låsa in mig på hotellrummet och försöka skriva. Jag ville inte behöva jaga låtar utan låta det ta sin lilla tid. Dessutom tog jag lite semester och var över i USA också.

Så du är trött på förra plattan då?

– Lite. Låtarna är ju bra när jag spelar dom live, men jag sätter ju inte direkt på plattan på morgonen hemma. Men den är ju riktigt bra, tycker jag fortfarande. Jag hade kunnat prångla ut en skiva till kort därefter. Visst kan jag göra en okej skiva snabbt, men jag vill att den ska vara bra.

Stämde det att 50 Cent lånade er van ifjoll?

– Dom skulle ha gjort det, men dom vägrade tydligen när dom fick se den. KB hade lovat G Unit en stor buss när dom kom. Men tourmanagern sa "nä, vi ska ha en stor van". Så dom fick vänta på Kastrup i två timmar medan dom fick leta upp ett par stycken. Bland annat vår sketna jävla Cheva-van. Men dom passade ju inte heller – dom hade ju tänkt sig något helt annat. Min bror Gustav hittade ett par solglasögon efter det i bilen som han lånade. Så han gick omkring hela sommaren och trodde att det var 50 Cents solbrillor. Det tog ett par månader innan allt uppdagades och han fattade att det var mina gamla (skratt).

Niklas Simonsson

Panikångest bakom skivspelarna

krönika

Efter tjugofyra år har jag fortfarande inte orkat lära mig hur man spelar in saker på videon. Tekniska prylar tråkar ut mig något fruktansvärt. Självklart är jag beroende av min dator, mobiltelefon och skivspelare och vill inte vara utan dem. Problemet är att jag inte vill anstränga mig för att de ska fungera. Om datorn av någon anledning krånglar ringer jag hysteriskt upp min vändatorexperten Bella. Att själv sätta mig ner och lugnt och metodiskt läsa igenom någon jäkla bruksanvisning kommer inte på fråga – bara tanken på att behöva sätta mig in i problemet ger mig svår migrän.

Därför är det inte så konstigt att jag freakade ut första gången jag blev tillfrågad att DJ:a på en klubb. Att spela mina favvolåtar för folk skulle naturligtvis bli jättekul men den tekniska biten gav mig grav panikångest. Tänk om jag gjorde helt fel så att musiken plötsligt tystnade och allas ögon

vändes mot mig? Tänk om CD-spelarna läste sig så att jag inte fick ut skivan eller mixerbordet pajade ihop så att samma låt spelades om och om igen? Ve och fucking fasa!

Men trots alla mina farhågor bestämde jag mig alltså för att ta tjuren vid hornen. Killen som skulle instruera mig var totalt oförstående inför min nervositet och när jag överröste honom med detaljerade frågor fräste han irriterat åt mig: "Herregud Moa! Du har väl en CD-spelare hemma". Men bättre att fråga en fråga för mycket än att stå där med skammen när det gällde tänkte jag. Och naturligtvis gick det bra – så länge man slipper taktmixa och scratcha är det rentav lätt som en plätt (även för en teknisk analfabet som jag). Det viktiga är ju vilken musik man spelar, inte att man har hundra procentigt snygga övergångar.

Att jag skriver detta beror på att jag stött på flera unga tjejer som drömmer om

att spela skivor men inte vågar. De har fått för sig (precis som jag trodde) att det är så himla svårt. Men trust me, det är det inte. Dessutom är det faktiskt inte hela världen om en låt skulle börja hacka eller CD-spelaren stanna. När jag nyligen spelade på en popklubb i Malmö var den ena spelaren extremt känslig för brända skivor och fettfläckar vilket resulterade i att den började hacka vid flera tillfällen och det fanns ingenting att göra åt problemet. Man fick helt enkelt le brett och byta låt så snabbt det gick. Pinsamt men inte dödligt.

En av mina killkompisar som jobbar på Nöjesguiden råkade ut för något liknande när han var DJ på en studentnation. Skivspelarna var så känsliga att det räckte med att folk började hoppa eller dansa våldsamt för att den skulle börja hacka. För att folk inte skulle röja fick han spela lugna, tråkiga låtar hela kvällen till publikens tydliga

missnöje. Till slut skämdes han så mycket att han satte sig ner på golvet i DJ-båset för att ingen skulle se honom. Att misslyckas någon gång händer alla men lita på mig när jag säger att det är värt det. För när publiken dansar sig svelt och lycklig åt just din favoritmusik önskar du att natten aldrig ska ta slut.

Moa Eriksson

Har du synpunkter? Maila eller skriv inlägg på min blog: ces-petits-riens.blogspot.com

"Två upptäcktstörstande Svenssons från Haninge färdas på en musikalisk charterresa." Så skulle man kunna beskriva #3, Suburban Kids with Biblical Names efterlängttade fullängdsdebut. En debut som präglas av slumpmässigt framåtblickande.

William Nörmell

Uppfinningsriktighet och skaparglädje utgör en essentiell grund för SKWBN.

– Vi har som roligast när vi gör låtar. Vi tittar på varandra och säger "vad är det här?". Vi har ingen tanke hur det ska låta, säger Johan Hedberg, duons glasögonprydda hälft.

Bandets filosofi verkar förespråka att tänka med hjärtat, inte med hjärnan.

– Man måste våga göra det man vill och inte vara rädd att testa det man känner.

På ett logiskt vis följer #3 upp bandets tidigare EPs; #2 och #1. Är detta något som beror på bristande fantasi? Johan hävdar att så inte är fallet. Det kanske tvärtom är mer fantasifullt, menar han.

Under sommaren har SKWBN skruvat, plockat och experimenterat med sin musik i ett litet förråd i Haninge. Förrådet tillhör andra bandhalvan Peter Gunnarssons föräldrar och fungerar som studio. Eftersom Peter förhindrats att närvara vid intervjun går ordet till Johan.

– Det har tagit ganska lång tid med inspelningen på grund av att vi alltid påbörjar nya låtar innan dom gamla är färdiga. Det blir nog lätt så när man är hemma och producerar själv. Man tror att man kan hålla på hur länge som helst.

Johans röst avslöjar en lättnad när han pratar om resultatet. Nu är skivan färdig. Punkt slut. Det tjänar ingenting till att fundera över vad som kan läggas

till, vad som borde tas bort eller vad som ska höjas eller sänkas.

– Jag är nöjd, så nöjd man kan vara om man betänker att det aldrig går att bli helt nöjd. Det var det bästa vi kunde göra under rådande förhållanden. Vi hade inte råd med någon symfoniorkester.

#3 en ganska exotisk och otraditionell popska. Med risk att ge förortskillarna hybris kan man säga att den låter lite som svensk pops motsvarighet till Bob Dylans *Desire*. Åtminstone vad gäller variation. Den flummigt mässande refrängen i *Noodles*, som även har inslag av blockflöjt och banjo, skulle till exempel kunna vara en gammal avdammad hippie-ant-

hem. *Marry Me* skulle kunna framföras under ett bröllop på Kreta.

Även när det gäller texter tänker Johan med hjärtat. Principen lyder: det får bli som det blir. Men visst ligger det ett uns av sanning bakom de humoristiska skildringarna. Som till exempel i *Trees and Squirrels*: "That silly night I did the Macarena..."

– Man kan säga att det är halvt verklighetsbaserat, så jag är väl inte helt oskyldig...

Vad är sambandet mellan tjocka glasögonbågar och pop?

– Jag tycker att jag passar i dom. Om det hade varit en image hade jag satsat på ett bättre par.

Christian Thunar

Är vi boskap?

krönika

Det har kommit en ny sajt på nätet som heter pandora.com. Där har de matat en dator med musik, bedömt den vetenskapligt efter text och sound, takt och instrument och gjort en databas över allt detta. Sedan skriver man in ett par låtar som man gillar och datorn analyserar detta och spelar sedan upp musik som liknar vad du skrev in. Du kan då sitta och lyssna och förhoppningsvis är det låtar du inte hört förut av band du inte brukar lyssna på.

Behöver vi verkligen detta? Är vår upptäckarlust så pass död att vi är villiga att låta en dator göra jobbet åt oss? Eller är jag, som en kompis uttryckte det, innovationsfientlig?

Om jag ska börja från den absoluta början så är problem nummer ett att databasen är ganska så vilse om man inte älskar så kallad mainstream-musik. Jag knappade in en av mina absoluta favoriter Foetus (en

industri- och avantgardemästare som härjat i över 20 år) och datorn kom upp med, förutom flera remixar av just Foetus (vilket totalt motarbetar själva syftet med sajten), Gwen Stefani (?), Frou Frou och Fischerspooner. Fischerspooner är väl okej, men Gwen Stefani?

Men detta är ändå inte det största problemet enligt mig. På något sätt är väl meningen att jag ska börja lyssna på artister jag annars inte lyssnar på och jag kan ju lugnt säga att jag inte lyssnar på Gwen Stefani i vanliga fall, så där lyckades den väl om man är väldigt snäll.

Nej, mitt största problem är att den så kallade mänskliga faktorn går förlorad helt och hållet. Och det är ju den delen som är den roligaste, att leta i tidningar eller sajter efter ny musik, att gå i skivaffärer och leta, att höra nya låtar på radion, på fester eller få tips av kompisar. Inte att låta en känsl-

mässigt död dator göra valen åt oss. För om man verkligen tänker efter, hur mycket av det vi lyssnar på beror egentligen på att de låtar som något annat vi gillar. Är det inte så att känslor, minnen, texter, sentimentalitet och oförutsägbarhet är det som bestämmer vår musiksamling. Och inget av detta kan ju återskapas av en databas.

Det finns till exempel ingen som helst logik i det faktum att jag är väldigt svag för Kylie Minogue (och då menar jag hennes musik), Dolly Parton och Eldkvarn, att jag av någon outgrundlig anledning har de tre första Terence Trent D'Arby-plattorna, något som man inte skulle tro om man tittade på min skivsamling.

Jag hade till exempel en kompis för ett par år sedan som tjtade på mig att jag var tvungen att kolla upp ett band som hette 16 Horsepower, det skulle vara nån slags countrygoth. Jag var väldigt skeptiskt. Men han

gav sig inte, och även om bandet nu tyvärr är upplöst, så är det ett av mina absoluta favoritband. Likaså Dälek, hade det inte varit för att de låg på just Ipecac hade jag nog aldrig ens brytt mig.

Så kanske är jag innovationsfientlig eller så är jag bara fortfarande nyfiken.

En sak är i alla fall säker, jag gillar att tänka själv.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Bronco Busters

Mer idrott än konst

En stor del av rockens fundament har sedan födseln varit *myten*. Oräknliga artister har fått mer uppmärksamhet för sitt hårda leverne än sin musik. Men de tre tama vildhästarna i norska Bronco Busters sätter musiken i centrum.

Rockstjärnelivet lämnar de åt kollegorna att leva ut. Kanske är det också därför Bronco Busters har så föga glamorösa artistnamn som Anne-Liv Tresselt (trummor), Sere Eriksen (sång, bas) och Hedvig Thomasen (gitarr).

För att undvika förvirring kan det nu vara hög tid att reda ut begreppen. Bronco är benämningen på vildhästar som används inom rodeo. Buster kallas helt enkelt personen som ska tämja djuret.

– Vi tyckte att det lät tufft, därför passar det också musiken. Rock är nästan mer jämförbart med idrott än konst, det handlar mer om muskler än hjärna. Men det hindrar inte oss från att le ibland, säger Anne-Liv på sin något besvärliga dialekt.

Bronco Busters har existerat i ungefär elva år, med Anne-Liv och Sere som

oförändrad grund. De är barndomskompisar som i 15-årsåldern kom att förenas genom tung rock.

– Vi köpte instrument för konfirmationspengarna och mina föräldrar tillät mig spela trummor när jag ville, förutom när det var nyheter på TV.

Sedan starten har två gitarrister avverkats. Under sommaren har Hedvig, som nyligen påbörjat gitarrstudier vid Oslo musikhögskola, hoppat på vagnen.

– Vår första gitarrist slutade och vår andra gitarrist var för sur. Det kan faktiskt ha större inverkan på bandet än man kan tro. Men med Hedvig känns det som att vi har känt varandra i tio år och hon tillför ett mer melodiskt gitarrspel.

Pulse Racing heter Bronco Busters nya alster, uppföljaren till 2001 års *Fuzz Parade*. Under åren som gått sedan debu-

ten har de tagit ett steg bort från punken för att släppa in mer pop och melodi.

– Under inspelningen var vi lite oroliga att det skulle låta för lite rock, men nu är vi väldigt nöjda.

Entusiasm verkar knappast vara någon bristvara – Anne-Liv är på strålende humör.

– Jag är den glada och energiska, Sere är den tuffa och Hedvig är nog både och, skrattar hon.

I press har Bronco Busters blivit liknade vid Sahara Hotnights, Blondie och L7. Kanske inte helt missvisande. Men själva är de motstridiga.

– Jag skulle hellre jämföra oss med amerikansk indierock; Teenage Fanclub, Ramones och punken.

Christian Thunarf

Några artister och deras

favvo-plattor

Dave Grohl:

The Edgar Winter Group

They Only Come out at Night
(Epic, 1972)

”Jag hade aldrig förr hört något liknande. Min mamma köpte den åt mig. Så tufft och coolt. Jag började spela lufttrummor till den här skivan och började allvarligt fundera på en framtid som musiker.”

Thomas Andersson Wij:

Dusty Springfield *Dusty in Memphis*
(Mercury, 1969)

”Ingen sjunger som Dusty så svalt och sårbart på samma gång. Memphis-plattan från 1969 blev ingen stor kommersiell framgång men är utan tvivel hennes mästerverk. Låtskrivarna Burt Bacharach, Jerry Goffin och Carol King överträffar sig själva med låtar som *No Easy Way Down* och *So Much Love* och Dusty gör varenda text till sin egen. Tiden har ingen chans mot den här plattan, den låter fortfarande makalös med sina eleganta arrangemang och nerviga sångtagningar.”

Kristian Anttila:

Danzig 4
(American, 1994)

”Ett får i ulvkläder. Under alla lager av yxor, biceps och skelett satt en liten melodisäker, skör karl som blev inkörsporten till The Cure, Popsicle och annan skit. Fick mig i förlängningen byta butterflys mot Bibeln, bebisblod mot O'boy och neanderthalfrilla mot nördugg. Det var nog ungefär där, jag skulle beteckna mitt liv som kört. Tack.”

Yob

– Jag kan göra tuffa riff hela dagarna, men det räcker inte när det finns en miljon band där ute som håller på med doom.

Mike Scheidt, gitarrist och sångare i Yob, vet att han inte är ensam om att älska de där lågsamma mörkerackorden som en gång skapades av gäng som Black Sabbath och sedan har utvecklats i en mer extrem riktning av akter som Electric Wizard och Sleep.

Men han behöver inte vara orolig. *The Unreal Never Lived* – som bjuder på fem låtar med en sammanlagt speltid på över 50 minuter – befäster gruppen som ett av genrens starkaste kort.

Amerikanen växte upp med hårdrocken men influerades minst lika mycket av punkscenen.

– Band som Poison Idea, Dead Kennedys, Exploited och Corrosion Of Conformity var några av favoriterna. På den tiden, under åttiotalet, var det en helt annan segregation mellan hårdrockare och punkare. Jag minns hur jag såg en konsert med Motörhead och det var slagsmål överallt. Tack och lov har scenerna närmast sig varandra sedan dess. De senaste 10-15 åren har varit väldigt spännande vad gäller extrem musik överhuvudtaget. **Så när får vi höra en två minuter lång hardcore-stänkare med Yob?**

– Det kan hända, man vet aldrig. Jag älskar Napalm Death och skulle gärna göra något åt det hållet. Men det måste kännas rätt, annars är det ingen idé.

Mike har just återvänt till Staterna efter tre veckors smekmånad i Italien. Hans allra första besök i Europa gav mersmak och han pratar med entusiasm om museer, historia och arkitektur. Men det han framför allt drömmer om är att en dag få spela för oss nordbor.

– Jag vill verkligen komma till Skandinavien. Det måste vara det bästa stället i världen vad gäller extrem musik. Visst, det börjar dyka upp en del bra metal i USA också, men vi är inte i närheten av den svenska death metal-scenen eller de norska black metal-bandet. Jämfört med er har vi ingenting.

Patrik Wirén

CocoRosie

Ömtåliga mot sin vilja

Systrarna Bianca och Sierra Casady återvänder med en skiva som spelats in lite här och var. Hemma är där musiken skapas.

Förra året lovordades *La maison de mon rêve* för sin mix av post-rock, elektronica, folkmusik och knäppa infall. Lite drygt ett år senare har andra skivan *Noah's Ark* släppts. Den låter mindre introvert, men bygger vidare på samma formel och bjuder fortfarande på skevt romantisk musik. En av mina vänner beskrev den som "häxopera".

– Haha, jag har pluggat för att bli operasångerska, men det kanske var Bianca hon menade?, undrar Sierra buttert.

Kanske är CocoRosie ett av de där banden man antingen älskar eller hatar? Min kompis kallar det häxopera och pretentiöst trams, andra är lyriska och alldeles uppfyllda. Kanske främst av deras livespelningar.

– Vi tycker om att spela live. Men vi föredrar att spela in en skiva. Vi gillar att vara hemma, där vi kan göra vad vi vill, skrattar Sierra.

Men "hemma" är faktiskt inte riktigt var *Noah's Ark* har spelats in. I flera

intervjuer har de själva sagt att skivan är inspelad på en mängd platser; tåg, tunnelbanor och lantställen.

– När jag säger hemma menar jag det som en metafor. Vi känner oss hemma när vi spelar in musik. Men vi spelade in överallt. Vi var som sniglar med hus på ryggen och när vi kände att en låt behövde födas isolerade vi oss.

Att skivan låter mer öppen tror Sierra beror på att den speglar en tid i deras liv då de reste och mötte nya människor. Några av dem har bidragit på *Noah's Ark*, bland andra Devendra Banhart och Antony från Antony And The Johnsons. Antonys sånginsats på *Beautiful Boyz* är skivans höjdpunkt – en magiskt bräcklig och stark låt på samma gång.

– Vi lyssnar inte själva på känslolosam och mjuk musik, menar lillasyster Bianca. Vi vet inte varifrån det kommer, men vi har gett upp och insett att vår musik är ömtålig.

Man skulle även kunna säga romantisk, det finns en skör patetik som genomströmmar *Noah's Ark*. Texterna handlar mycket om natur och religion, på ett både romantiskt och surrealistiskt vis.

– Jag läser inte så mycket, men jag känner mig besläktad med Rilke, Rimbaud och Jean Genet. Det ger nog skivan en romantisk och surrealistisk ton, spekulerar Bianca.

Men *South 2nd* sticker ut från det konceptet.

– Den är unik. Mer berättande och konkret.

Den skulle textmässigt inte skämmas för sig på ett hiphopalbum.

– Vi älskar rap, menar Bianca. Jag har lyssnat mycket på Notorious B.I.G. och Wu-Tang Clan, jag gillar deras mytologi.

Mats Almegård

Shawna Enyart

Kai Reagan

**Biljetter
ute nu!**

SELAM

African Festival

2-5 nov 2005

KÄGELBANAN / SÖDRA TEATERN:

2/11 Amadou & Mariam

POP/MALI (samarr, Södra Teatern & Luger)

3/11 Waldemar Bastos

THE VOICE OF ANGOLA

Seckou Keita

ACOUSTIC VIBES/UK/SENEGAL

4/11 Thandiswa Mazwai

KWAITO & MBAQANGA/SYDAFRIKA

Ramses Revolution

AFROBEAT/SWEDEN

DIESELVERKSTADEN:

4/11 Teddy Afro

ETIOPISK POP-PRINS

5/11 Xplastaz

MASAAI HIPHOP/TANZANIA

Wâgeblê

HIPHOP/DAKAR

Mama Africa

SABAR SHOW/SENEGAL/FIN

Clubnight

DJ SARR & SOUL/UK

LAVA/KULTURHUSET:

4/11 DJ workshop SARR & SOUL

Da Fugitivz GAMBIA

5/11 Seminarium SARR & SOUL

SELAM

LEBARA
MOBILE

**SÖDRA
TEATERN**

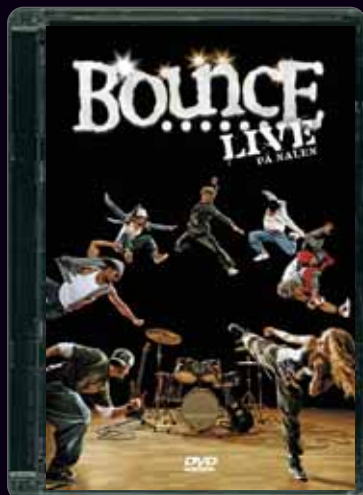
Södra Teaterns biljettkassa, Mosebacke Torg 1, 08-556 972 30, www.sodrateatern.com

Teddy Afro: Biljett Direkt 077-170 70 70 www.ticnet.se, **Info:** www.selam.se, 08-545 787 50

BOUNCE

**SVERIGES COOLASTE DANSGRUPP
SLÄPPER SIN FÖRSTA DVD**

DEN 12 OKTOBER

SONY BMG
MUSIC ENTERTAINMENT

TURNÉ UNDER HÖSTEN

DEN 25 SEPTEMBER STARTADE EN STOR TURNÉ
I REGI AV EMA TELSTAR, TOTALT 30 FÖRESTÄLLNINGAR

**CHEAP
MONDAY**

CHEAP MONDAY

MODEL: TIGHT FIT

COLOR: RETRO BLUE

SIZES: W24-36 UNISEX

400KR

CHEAP MONDAY

MODEL: REGULAR FIT

COLOR: BLACK

SIZES: W24-36 UNISEX

400KR

BUY ONLINE

FREIGHTFREE OVER 1000SEK

caliroots.com

Store/Gallery:

BRUNNSGATAN 9, 11138 STOCKHOLM

Phone: 08-56849908 mail: info@caliroots.se

blågult guld

Thomas Denver Jonsson

Det finns en ödmjukhet hos Thomas Denver Jonsson som sätter sig direkt. Den målar upp en liten stuga vid en stilla sjö i Norrland. Detta lugn lyser även igenom i den country/sjungare-sångskrivarmusik som han snickrar en bra bit söderut från denna sjö, hemma i Grums vid Vänerns nordvästra del.

Här sitter han och äter en wrap, nysminkad efter att just ha varit med i ett tv-program. Mellan tuggorna får han fram vad han tycker om det här med att hans musik har fått en stämpel.

– Den senaste skivan har många rootsiga influenser, det är lätt att bli kategoriserad som country eller alt country, säger han utan att verka särskilt besvärad. När det kommer till kritan är det ändå inte jag som ska analysera min musik.

Han tuggar lite till, och ler finurligt. – Fast det vore kul att bestämma vad folk ska tycka.

Att spela musik handlar om att förverkliga sina drömmar, och det brukar i regel ta ett tag att nå dit, om man nu gör det överhuvudtaget. Thomas största dröm har faktiskt redan förverkligats. I mars i år var han i USA och spelade på festivalen SXSW.

– Jag hade gärna spelat på vilken sylta som helst, och nu hamnade jag på en stor festival. Det kändes verkligen som om jag fick respons. Folk stod kvar och lyssnade fastän det fanns omkring 50 andra konserter att gå på.

I november får vi i Sverige chansen att höra vad han åstadkommit på skivan *Barely Touching it*, där bland annat Ned Oldham finns med. Thomas och han spelade ihop i början av året, och de två höll kontakt via mejl. En dag fick Thomas ett meddelande från Ned där denne sa att en av låtarna på hans nya skiva var inspirerad av Thomas känsla för melodier.

– Det kändes helt fel, säger Thomas som ännu inte verkar ha smält det.

Själv får han oftast sina idéer när han är deppig. Små fragment som sedan sätts ihop till en helhet när han är glad.

– Musik måste ha en viss svärta, det känns inte så angeläget annars.

Men han har självdistans och är medveten om balansen mellan ytterligheter.

– Det får inte bli otroligt självömkande texter, säger han. Men inte Crazy frog heller.

Mikael Barani

They Live by Night

För mindre än ett år sedan började Joel, Martin, Biffen och Robin spela tillsammans under namnet They Live By Night. Nu jobbar de halvtid med bandet och har precis släppt sin debut-EP. Trots den korta tid de spelat tillsammans innehåller den fem fullfjädrade och fantastiska låtar.

– Innan vi började så satte vi oss ner och pratade igenom hur vi skulle låta, förklarar sångaren och gitarristen Joel Sjöo. Vi ville först och främst göra svängig musik med bas och trummor i fokus och att det skulle vara nerstrippat. Vi valde att använda syntar på samma sätt som man annars använder gitarrer, som att dista dom. Vi gillar musik som är mycket "i ditt ansikte", när det låter speciellt. Och hårt. Vi väjer för det smetiga. Egentligen har vi bara en rad beståndsdelar som vi vill ha med, vi har ingen bestämd formel eller kalkylerad plan som vi följer. Vi försöker helt enkelt göra så bra låtar som möjligt.

Bandet improviserar oftast fram det mesta i replokalen. Sedan får varje medlem läxor att jobba med hemma, särskilt Joel eftersom han skriver texterna. Texterna är socialrealistiska små historier som till stor del handlar om medlemmarnas tråkiga liv, om att sitta ensam i sin skitlilla lägenhet och längta sig bort.

– Texterna är osedvanligt ärliga. Det är första gången jag är sångare i ett band så det är en ovan situation för mig. Och det är faktiskt ganska slitigt. Jag har övat en del framför en dansk instruktionsvideo från åttiotalet med en massa långhåriga hårdrocksdanskar. Inspirerande både sångtekniskt och modemässigt.

I sin första video, till hitten *Truth Or Dare*, vandrar gruppmedlemmarna likt fyra Richard Ashcrofts framåt i Göteborgsnatten. På trottoaren sitter människor och dricker folköl som sedan reser sig och följer efter i ett tåg.

– Låten handlar om känslan man får på väg hem från krogen, som om man var inlåst i en bubbla. Vi ville förmedla den känslan i videon.

Det passar utmärkt, för They Live By Nights musik är vacker som en folkölsfylla.

Isac Nordgren

foto Cats: Marcus Kilebrant
foto Knugen faller: Petrus Sjövik
foto Porn Sword Tobacco: Henrik Strömberg
foto They Live by Night: Anton Hedberg
foto Thomas Denver Jonsson: Carl Edlom

Cat5

Hypade skivbolaget Service senaste fynd är två blonda Göteborgsflickor vars eurodoftande popmusik förgyller mina partykvällar mer än något annat just nu. Cat5 var tidigare medlemmar i bubbelgumstrion Light Bulb Project men efter att tredje medlemmen Emma Bates flyttade till Malmö beslöt sig Hanna Göransson och Christina Roos att fortsätta på egen hand.

– Vi hade hållit på ett tag tillsammans och det kändes som om gnistan försvann. Vi ville prova något nytt.

I mina öron är Cat5:s musik sexigare och proffsigare än LBP men enligt belackarna saknar den "glimten i ögat". – Alltså, vi har ju gått vidare och vill inte göra samma sak. Och vi tycker själva att vår musik har mycket inslag av humor. Sexy är ju en ganska knäpp låt egentligen. Det är meningen att man ska ha roligt!

Hanna och Tina är båda tjugotvå år gamla och träffades när de gick på gymnasiet tillsammans i Uddevalla. Det märks inte minst på musiken att de är tigha vänner. Från början tänkte de heta Cat Fight men så träffades de ute en kväll och gjorde "give me five" och resultatet blev Cat5. Ni fattar.

Att namnet dessutom är en nätverkskabel är bara ett plus i sammanhanget eftersom det antyder att musiken är elektronisk.

Hur föreställer ni er att någon som gillar er musik ser ut?

– En lastbilschaufför med rutig skjorta kanske. Nej, jag vet inte. Vem som helst kan lyssna på vår musik. Vi har nog ingen speciell målgrupp.

Hur ser en perfekt partynatt ut för er?

– Impulsiv och galen. Självklart ska den innehålla mycket dans och helst ska man hinna med flera olika ställen på samma kväll. I Göteborg gillar vi Nefertiti och Uppåt Framåt.

Sist men inte minst, vilken är den ultimata låten att lyssna på när man vill känna sig cool och sexig?

– Benny Benassis *Satisfaction*. Den är väldigt sexig.

Moa Eriksson

Porn Sword Tobacco

Henrik vill inte bli fotograferad.

– Du får ta en bild. Det är så jag gör mina låtar, i en tagning.

En gång om året tar göteborgaren Henrik Jonsson med sig några vänner upp till Silence-studion i Värmland. De går på upptäcktsfärd bland gamla rullband och undersöker vilka *andra* ljud man kan få ur en tramporgel (intressant gnissel från pedalen, till exempel). – Vi brukar grilla och ha ball där uppe i en vecka, så blir det en skiva till slut.

Namnet Porn Sword Tobacco kommer från en affär de passerade på väg upp till studion som sålde dessa varor. Den första självbetitlade skivan, ett minialbum som kom för ett år sedan, är en otroligt stämningsfull halvtimme brus och pianoklink.

– Det är jättevackra saker på den, jag blev förvånad över att det kunde bli så, jag har aldrig spelat piano förut. Efter den gick jag på pianokurs i Majorna.

Henrik har ett förflutet i diverse tranceprojekt, så helt novis på klaviatur var han inte. Han gör musik hela tiden med en gammal Amiga-sequencer. Allt i en tagning, inga datafiler sparas. Sedan tar han med sig resultaten till Värmland.

– Mycket har jag tagit med mig upp, resten spelar vi in rakt in på rullband med mikrofon. Det är det bästa som finns, att få åka upp dit och försvinna helt ifrån radio och tv.

Andra skivan *Explains Freedom* har just släppts, också det på Berlin/Manchester-bolaget City Centre Offices.

– Det har varit så mycket snack om frihet i media. Jag har rest väldigt mycket, och vart man än kommer så märker man vad jobbigt det är överallt, när man kommer hem så är det gött att man bor här. Sådana tankar har jag haft länge – vad är frihet? Jag är inte så politisk av mig, så jag tänkte, jag får leka lite med det där. Det här är frihet för mig, att få göra exakt vad jag vill på skiva och så släpper någon det.

Den nya skivan innehåller mer melodier och "riktiga" låtar. Mycket brus är det på den också. Men Henrik får det att bli vackert. – När jag hör brus blir jag koncentrerad med en gång. Det lugnar på nåt sätt, och då kan jag ta in musiken bättre än när det är rent. Är det för snyggt känns det som man sitter i ett tandläkarvårtrum. Man får leta fram brus, hitta tomrum på gamla rullband. Brus är något man använder för att det ska bli skönt.

Henrik Strömberg

Knugen faller

– Vi träffades en söndag på ett café i Umeå. Samma eftermiddag stod vi i replokalen. Vi tyckte att Knugen faller var ett grymt namn. Lite sjuttitalssprogg men ändå punk.

Enligt Inge Ansvär bestämde sig bandet redan vid bildandet för att ingen skulle få spela det instrument som personen trakterar i vanliga fall.

– Det ska vara någon känsla av alla-kan-men-talitet, menar Inge. Vi ville låta som punk lät i Sverige mellan 1978-82. Lite som proggens elaka styvbarn.

Knugen faller har funnits sedan våren 2003 och hunnit med att ge ut två sjutumsvinyl. Bandet har också varit på en kortare turné i både Norge och Sverige.

– En Knugen faller-låt skriver man på en kafferast. Det är en jävligt befriande och skön känsla att det kan vara så himla enkelt ibland. Det behöver inte bli så komplicerat. Men vi är inget skämtband bara för att vi gör det på det sätt vi gör.

– Vi skriver texter med ett språk som inte är så up to date. Vi har tagit en del referenser till hur landet låg då och som fortfarande passar in. Alla band på den tiden hade en låt om antingen nazister eller poliser. Då skulle vi också ha en låt om nazister. Vi vill gärna flirta med genren.

– Jag är väldigt kär i allt med genren. Scenkläder och symbolerna. I alla band jag spelat med har estetiken varit viktig. När du står på scen så har du ett ansvar mot dom som betalt för att se dig. Man måste bjuda på sig själv.

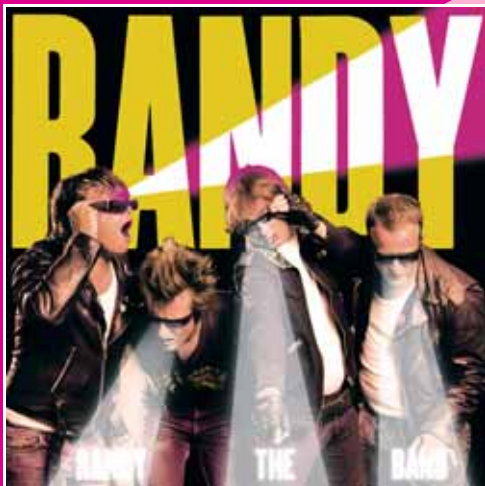
Inge menar att skriva på svenska är ett privilegium. Och att svensk hiphop i början av nittiotalet var otroligt viktig för alla som skrev på svenska. – Det finns en nakenhet och en kraft att skriva på svenska som man aldrig skulle få till på engelska.

Knugen faller vill göra en fullängdare, men menar att då måste materialet vara jävligt bra.

– Vi skriver nya låtar hela tiden men som det är just nu så passar vårt koncept bättre till EP-formatet. Det mest bisarra med Knugen faller är att vi sålt mest skivor i USA. Det är mycket konstigt att någon i USA köper skivor ett punkband från Umeå som sjunger på svenska.

Per Lundberg G B

Nya plattan RANDY THE BAND

I butikshyllorna 12 Oktober!

Randy Live I höst:

2005-10-10 Stockholm - Circus *

2005-10-13 Linköping - Herrgårn

2005-10-14 Norrköping - Klubb Mogwai

2005-10-15 Halmstad - B&B

2005-10-19 Oslo - Garage

2005-10-20 Haugesund - Byscenen

2005-10-21 Bergen - Det Akademiske Kvarter

2005-10-22 Trondheim - Café Isak

2005-10-22 Trondheim - Blast

2005-10-27 Malmö - KB

2005-10-28 Örebro - Klubb Idiot

* support till The Hellcopters

www.randytheband.com

THE ACCIDENTS

Nya I BHR stallet, D. Vacuum, Fred Tank, Kid Kreole och Ric Rebel Jennings levererar en stenhård mix av 50-tals rock och 77' punk. Tänk Johnny Thunders, Gene Vincent, Black Flag och Misfits och du har en liten hint. På med dansskorna!

POISON CHALICE ute 12:e Oktober!

Vinylen finns tillgänglig hos www.bootlegbooze.com

www.theaccidents.net

CLUB KILLERS

EN KLUBB, ETT BAND,
EN LIVSSTIL.

Femtonmannabandet CLUB KILLERS ledda av Gustav Bendt och Viktor Brobacke (Moneybrother m.m) bjuder på en live upplevelse i form av rocksteady, reggae och ska sista Onsdagen varje månad på Debaser i Stockholm. Olika gästartister bjuds in och stämningen är helt fantastisk. Skivan är inspelad under två härliga kvällar på klubben. Musik som svänger kopiöst från första till sista stund!

TWO NIGHTS WITH CLUB KILLERS ute nu!

hell is for heroes

Ny signade Engelska Hell Is For Heroes andra platta "Transmit Disrupt" i butik 9 November!

"Gold-plated and with a granite core, the strongest and most glorious fuck you of the year" / Rocksound UK, 2005

Hell Is For Heroes Live I höst:

2005-10-20 Oslo - Rockefeller *

2005-10-22 Örebro - Conventum *

2005-11-12 Göteborg - Sticky Fingers

2005-11-13 Köpenhamn - Vega

2005-11-14 Malmö - KB

2005-11-15 Stockholm - Klubben

* Support till Millencolin

www.hell-is-for-heroes.net

VANS PRESENTS

THE EASTPAK® ANTIDOTE TOUR

WWW.ANTIDOTE&TOUR.COM

FEATURING

MILLENCOLIN
FLOGGING MOLLY
RANDY THE UNSEEN

20.11
Gothenburg
Trägarv

www.burningheart.com

Otålig men ändå lojal

– Skulle någon komma fram till mig med en pistol och säga åt mig att jag fick välja om han skulle skjuta mig eller min bästa vän i huvudet... då hade jag valt mig själv.

Tiger Lous senaste skiva *The Loyal* behandlar ämnet lojalitet.

– Jag önskar att jag också var lika glad efter att ha haft cancer, säger han medan han leker med den lilla hunden Iggy som just genomlevt sjukdomen.

Tiger Lou, eller Rasmus Kellerman som han egentligen heter, sitter i en grön pluschsoffa och studsar en rosa boll mot golvet. Sekunden efter sitter den fast i gapet på Iggy som springer runt i skivbolagets lokaler på söder i Stockholm.

På bordet framför oss ligger albumet *The Loyal*. Ur dess mörka grafik skiner bokstäverna TGR LOU vitt på framsidan – ett budskap som meddelar att även om Rasmus gjort en ett dystert album så speglar det inte honom som person.

– Det är en mörk skiva, säger han. Men jag har aldrig varit längre ifrån den känslan än vad jag är idag.

Han vill i första hand skriva vackra låtar, men det är också just de dystra låtarna som är de vackra. I andra hand vill han skapa energi och dynamik, dessutom måste det finnas kontraster.

– Lojalitet är en vacker och grundläggande känsla i alla levande ting. Det handlar om grupptillhörighet och det är en bra sak att tänka på när personer man tycker om irriterar en. Vad dom faktiskt betyder för en.

Han har också på senare tid börjat fundera på barn och blodsband och vad dessa betyder för honom.

– Vissa människor är väldigt viktiga för mig. Det lättaste sättet att berätta det för dom kan ibland vara att skriva en låt.

Det är för många bekant att Rasmus en gång i tiden spelade i Music By Em. Det surrades väldigt mycket om gruppen innan spänningar inom bandet till slut fick Rasmus att hoppa av. Nuförtiden har han ett band som han spelar live med. Vilka skillnader ser han då idag i att vara soloartist kontra bandmedlem?

– I första hand går man miste om hängivelsen som finns i ett band, säger han. Samtidigt slipper jag nu ändlösa diskussioner om hur saker ska vara, och fungerar mer som en VD på kontorstid som kommer med färdigt material till mitt band.

Han berömmar de andra medlemmarnas påverkan på musiken som han presenterar för dem. De tillför en person-

lig prägel som får låtarna att ta en helt annan form än den som de har på skivan. Och han värderar bandet väldigt högt.

– Jag är i många fall närmare dom än min biologiska familj.

Gänget råkade ut för en bilolycka i februari i år. Det var en upplevelse som förde samman dem på ett speciellt sätt, det är en intensiv händelse att dela med människor. Han berättar också om hur det känns när bandet kramas efter en riktigt bra konsert och om glädjen de delade tillsammans på en klubb i Tyskland som bjöd på en svensk hitkavalkad klockan tre på natten.

– Vi var bland dom sista där, så dom skulle väl inte haft några kvar om vi stack. Efter en timme gav vi upp, vi orkade inte dansa längre.

På tal om kavalkad har han själv haft ett överflöd av låtar att sälla bland inför sin nya skiva, en lyx han inte kunde njuta av på förra skivan, *Is My Head Still On*.

Då fick han knappt ihop tillräckligt med låtar för att sätta ihop albumet. Denna gång har han fått välja bort ett par spår som istället kommer att dyka upp som baksidor till singlar.

Själva inspelningen av *The Loyal* har också gått smidigt tack vare behagliga arbetsomständigheter. Han har tillsammans med sin gamle vapendragare i studion, Rolf Klinth, jobbat i ett tempo som har varit skonsamt.

– Det har inte funnits någon tidspress eller slit och släp, säger Rasmus. Roffe är tvåbarnspappa så vi har spelat in två till tre dagar i veckan från klockan tio på förmiddagen till sex på kvällen.

Rasmus menar själv att han är en otålig person och alltid har varit det.

– Som liten provade jag på karate. Det tröttnade jag på efter två gånger, så då gick jag vidare till friidrott. Det visade sig direkt att jag var bra på att springa, så då gjorde jag det.

Denna otålighet visar sig även i Rasmus musicerande, fast på ett positivt sätt. Den ger honom mer tid att jobba eftersom han inte gillar att dröja kvar för länge vid samma grej. Han gör hellre en bra tagning som han sedan loopar. Samtidigt lämnar detta inte mycket tid till eftertanke, något han är väl medveten om.

– Jag har väl haft tur som inte ångrat mig så mycket än så länge. Det är bara att hoppas att det låter bra två veckor senare.

Till nästa skiva – idéerna har redan börjat gro – ska han använda en annan metod.

– Den största utmaningen som jag vill ställa mig själv är att *inte* göra som nu, utan ge låtarna tid och arbeta tills jag är tömd. Det känns spännande, säger han och kastar i väg den rosa bollen igen.

Iggy är steget före.

Mikael Barani

Mattias Elgemark

Rihanna

Diva från födseln

När sjuttonåriga Rihanna släppte sin debutsingel *Pon De Replay* blev den omedelbart en succé. Som bäst har låten legat tvåa på både amerikanska Billboardlistan och brittiska Top of the Pops, och fortfarande är den kvar på topp tio i bägge länderna.

Även i Sverige har *Pon De Replay* gått bra, den har legat etta på Swedish Dance Chart och videon spelas flitigt på MTV Nordic. Efter Sean Pauls och Wayne Wonders genombrott på de internationella dansgolven har de stora skivbolagen försökt hitta en kvinnlig dancehall-stjärna. Nu är det Rihannas tur att göra ett försök.

Innan Rihanna upptäcktes och flyttade till USA så levde hon ett problemfritt liv hemma på paradisön Barbados.

– Bilden som man har i väst av Barbados är ganska sann, säger en något trött Rihanna. Det är lite av ett paradis faktiskt, varmt året runt och jätte vackert. Folket kanske inte är jätterika, vi har mer medelinkomst, men det finns inga riktigt fattiga i alla fall.

Rihanna började sjunga redan som sexåring och visste tidigt att hon ville bli artist. Hennes största inspiration har alltid varit de stora r'n'b-divorna.

– Jag älskar Destiny's Child, Whitney och Mariah Carey. På Barbados lyssnar vi på

alla musikstilar; soca, reggae och hiphop men det är alltid r'n'b som legat mig närmast om hjärtat.

Rihannas dos av uppmärksamhet var tidigare begränsad till att hon blivit utsedd till sin skolas skönhetsdrottning men efter en lyckad talangshow och en inspelad demo fick hon genom en väninna kontakt med Jay-Z i New York. Den otroligt framgångsrike rapparen sitter numera som direktör på legendariska hiphoplabelet Def Jam och har redan utmärkt sig genom att bredda bolagets artistbank.

– Jag fick möjligheten att komma på en audition med Jay-Z och jag lämnade inte studion förrän tre på morgonen för att han var så imponerad, berättar Rihanna med stolthet i rösten.

Resultatet blev ett kontrakt som omfattar hela sex album. På debutalbumet *Music in the Sun* har Rihanna framförallt jobbat med producentparet Evan Rogers och Carl Sturken som tidigare spelat in Christina Aguilera men hon har

även samarbetat med producenter som Vada Nobles, Stargate och Full Force.

Det är en debut som bjuder på många olika stilar. Medan singlarna *Pon De Replay* och *If It's Lovin That You Want* är vad man kan rubricera som pop-dancehall så innehåller *Music in the Sun* en rad smäktande r'n'b-ballader.

Du är inte rädd att din publik ska tycka att albumet är splittrat?

– Nä, inte alls! Att det är varierat är själva styrkan med albumet. Man blir uttråkad av att höra samma låt tolv gånger i rad. Istället finns alla stilar med på albumet. Dancehall, r'n'b, lovers rock. Och varje låt behandlar ett nytt ämne också. Man kan lyssna på mitt album när som helst, där finns någonting för alla tillfällen.

Två av spåren gästas av toastaren J-Status som kör på i Sean Pauls fotspår. *Here I Go Again* är ett försök att göra en ny *Breathe* eller *Baby Boy*. Med på albumet finns också två av dagens största dancehallartister, Elephant Man och Vybz Kartel (med vilken Rihanna gör

ännu en version av reggaeklassikern *No, No, No*), liksom Torontos stolthet Kardinal Offishall.

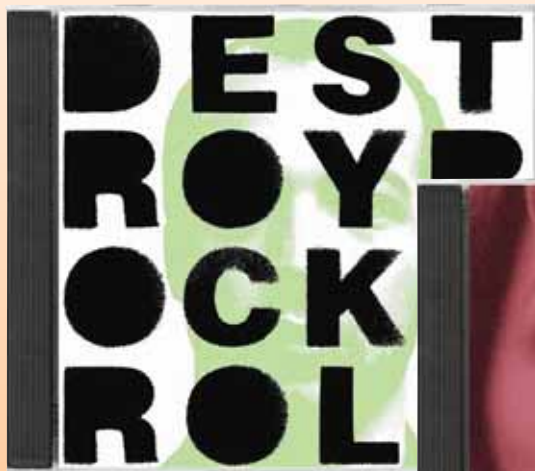
– Vi har inte samarbetat så nära utan dom har lagt sina verser vid andra tillfällen. Men jag är mycket glad över att ha med dom på mitt album. Det som skiljer mig från mina konkurrenter är att jag har en karibisk touch i min musik och den hjälper Elephant Man och dom andra mig att förstärka.

Nu ska Rihanna ut och promota sitt album, bland annat genom en turné tillsammans med Gwen Stefani. Hennes målsättning är definitivt klar.

– Jag vill bli så framgångsrik som möjligt och är inte rädd för att jobba hårt för att uppnå det jag vill. Jag vill hela tiden bli bättre och det gäller att inte bli bekväm eller för nöjd utan bara jobba vidare.

Hon lär få jobba på. Det finns fem album kvar att göra.

Isac Nordgren

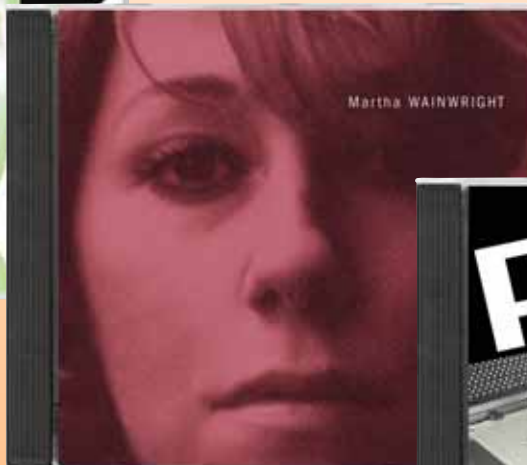

Mylo
Destroy Rock n' Roll - New Edition.

CD **139:-** Släpps 12/10

Martha Wainwright
Martha Wainwright.

CD **149:-** Släpps 26/10

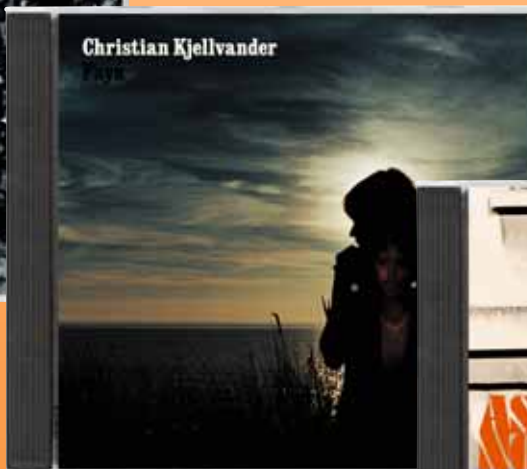
Paris
Secrets On Tape.

CD **139:-**
Släpps 5/10

Tiger Lou
The Royal.

CD **155:-** Släpps 26/10

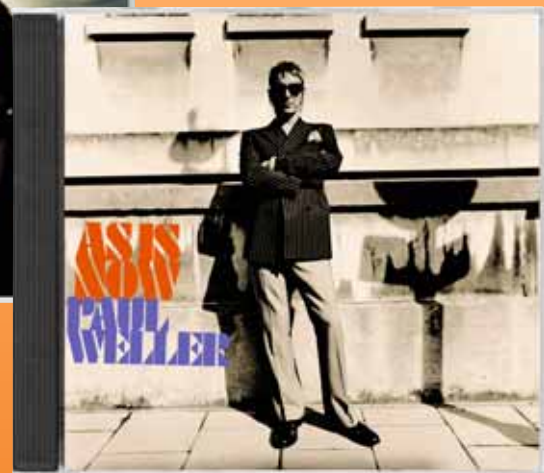

Christian Kjellvander
Faya.

CD **159:-** Släpps 12/10

Paul Weller
As Is Now.

CD **155:-**
Släpps 12/10

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 16/11 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Sopar grälen under mattan

Efter att ha kastat skit på varandra även i denna tidning är Depeche Mode tillbaka. Alla frågor om hur nära de var att splittras efter förra skivan undviker Martin Gore med nervösa skratt, medan Andrew Fletcher förklarar att det handlar om feltolkningar.

EN LIMOUSIN STANNAR TILL på gatan utanför Hotel Charlotte Street i norra Soho, London. Klockan är fem i elva på förmiddagen och det är snart dags för intervju. Dörren öppnas och en fräsch David Gahan hoppar ut, kindpussas med skivbolagsrepresentanten och kliver med långa steg mot hissen.

Klädd i jeans, vitt linne, pilotglasögon med spegelglas och den gamla hederliga kantiga snaggen ser han ut som..., ja som sig själv i *101*. Långt borta är junkien från helvetet som sköt heroin tills hjärtat inte orkade mer, som lät håret växa och som mest ville spela grunge. Borta är även den nystajlade David Gahan som med halvlångt hår gjorde en tämligen ospännande soloturné för något år sedan.

– Hej på dig, säger han glatt.

Jag får fram ett hej tillbaka. Det känns lustigt att mannen från mitt pojkrums väggar rör på sig och de flesta andra i den Tricia Guild-inspirerade hotelllobbyn verkar känna exakt samma sak. Upphetsade leenden, knuckiga huvudvridningar och igenkännande mummel.

En stjärna har anlänt, helt enkelt.

DAVID GAHAN FÖRSVINNEN in i hissen och åker upp till den svit där han ska göra intervjuer. Men inte med mig. Jag ska nämligen träffa Andrew Fletcher och Martin Gore.

Det är så de delar upp sig nu för tiden – polarna Martin och Andy tillsammans, David på egen hand. Det är väl ett sätt att spara tid, men kan det också vara så att de inte vill vara i samma rum och svara på frågor tillsammans?

När David Gahan lanserade sitt soloalbum *Paper Monster* var han ju inte helt snäll när han pratade om sina bandmedlemmar. Martin Gore erkände att han inte visste något om bandets framtid [*Groove* #3, 2003]. Om *Exciter* hade blivit avskedsskivan hade det faktiskt inte varit så konstigt. Men när nu *Playing the Angel* släpps är alla tvister sopade under mattan. Tittar man noga kan man nog ana skräpet som ligger i en hög därunder.

– Det där med splittring är en vanlig fel-tolkning som beror på att vi har hållit på så länge, menar Andrew Fletcher. Journalister har spekulerat i att vår karriär skulle ta slut under dom senaste tio åren. Men själva har vi aldrig sagt att vi ska lägga av, vi har alltid hållit dörren öppen för en diskussion om framtiden.

Det lät faktiskt inte som om ni hade någon framtid som band när min kollega Henrik Strömberg intervjuade David för *Groove* [4, 2003].

– Jag känner till att han gjorde intervjuer på soloturnén och sa saker som kan tolkas som att vi inte kunde fortsätta och en del taskiga saker om mig, men jag tror att han sa det för att få fart på sin egen karriär. När vi väl satte oss ner för att diskutera var mötet vänligt och den atmosfären har präglat hela inspelningen av *Playing the Angel*. Det har faktiskt varit det lättaste albumet att göra på väldigt länge.

ANDREW FLETCHER LÄGGER UPP det ena benet över det andra, lägger armarna i kors över bröstet och stirrar rakt ut i rummet. Han är helt klädd i svart, förutom små orangea detaljer på de futuristiska gymnastiskskorna och de slimmade tonade glasögonen som går i ljusrött.

Så länge det handlar om en eventuell splittring är det han som svarar, medan Martin Gore sitter bredvid och skrattar besvärat, kikar ner på sina svarta mockattdyskor och gungar lite lätt i stolen. Ibland försöker han svara, men Andrew Fletcher är snabbare och avbryter ett par gånger innan han ber om ursäkt och låter Martin formulera sig.

Playing the Angel har producerats av Ben Hillier som tidigare jobbat med mer gitarrbaserade band. Det innebär ett avsteg från de producenter som själva sysslar med elektronisk musik och som producerat föregångarna *Ultra* (Tim Simenon från Bomb the Bass) och *Exciter* (Mark Bell från LFO). Men det har inte påverkat Depeches sound påtagligt. Det är fortfarande elektronisk pop med vissa inslag av elgitarrer som gäller. Inspelningen började i februari och tog lite mindre än tjugo veckor, vilket båda är mycket nöjda med.

– Det är riktigt snabbt jobbat för att vara ett DM-album, säger Martin.

– Det var ett mål för oss, vi ville släppa det i oktober och om vi hade missat målet så skulle det inte komma förrän efter jul, menar Andrew. Vi visste ungefär när vi ville börja turnera och det var bra att ha press, det fick oss mer disciplinerade. Någon gång kände vi så klart att vi låg efter i schemat...

– Du tyckte vi låg efter, det var ingen annan som tyckte det...

– Jag tyckte att vi låg efter och det gjorde vi. Men tidigare album har varit riktiga uthållighetsprov och så känns det inte den här gången.

NÄR MARTIN GORE VÄL kommit igång går det lättare att få svar ur honom. Men Fletch måste ständigt lägga sig i och några gånger avbryter han Martin tvärt. De påminner om två syskon som gnabbas.

Varför valde ni att arbeta med Ben Hillier och vad bidrog han med?

Martin: Han föreslogs av...

Andrew: Han var den billigaste, haha.

Martin: Daniel Miller föreslog Ben och en rad andra producenter. Vi hade ingen aning hur det skulle fungera så vi bestämde oss för att prova i fem veckor. Under dessa veckor påbörjade vi elva låtar och det är nog rekord för oss. Vi kom bra överens helt enkelt.

Med Blur åkte han till Marrakesh för att inspirera bandet, gjorde han några liknande experiment med er?

Andrew: Att vi spelade in skivan i Amerika beror bara på att det passade oss.

Martin: Hör du inte? Marrakesh, inte Amerika!

Andrew: Jaha, ja. Nja, vi vill inte göra sånt igen. När vi gjorde *Violator* bosatte vi oss i ett hus utanför Madrid i flera veckor...

Martin: *Songs of Faith and Devotion* var det.

Andrew: Ja, ja. I alla fall så har vi provat på såna saker och vi vill inte göra om det. Vi gillar att ha ordning och reda nu för tiden. Mark Bell var bra för *Exciter*, men vi vill inte jobba med samma producent på två skivor i rad, för vi behöver nya infallsvinklar. Vi tre har ju jobbat tillsammans så länge så vi behöver någon som kommer utifrån och talar om vad som kan göras. Det gör att vi får en extra krydda.

NOG HÖRS DET ATT Ben Hillier tog med sig kryddorna. Jämfört med den mediekra *Exciter* låter *Playing the Angel* både öppnare och mer kraftfull. Singelspåret *Precious* är en kusin till *Enjoy the Silence* och det finns en rad tänkbara singelhits på skivan.

– Vi har dragit upp farten om man jämför med dom två tidigare som varit bra, men dystra album. Nu är det lite upptempo och bara lagom dystert, skrattar Martin. **Av alla låtar på skivan sticker *John the Revelator* ut rätt mycket.**

– Ja, den skulle nog en musikvetare ha definierat som "inspirerad av traditionell blues", svarar Martin kryptiskt och skrattar igen.

Är den det då?

– Det finns en gammal blueslåt som heter *John the Revelator*, men det är enda kopplingen förutom den lite bluesiga känslan. Jag vet inte riktigt hur kristna människor kommer att tolka den, svarar Martin och vänder sig till Andrew. Men du tror att det kommer att gå bra?

Andrew: I texten säger du ju att det bara finns en Gud, det är väl inget uppseendeväckande med det?

Martin: Jo, men får man bråka med Johannes uppenbararen?

Andrew: Jag tror det finns många kristna som känner sig obekväma med uppenbarelser!

Martin: Aha, vad bra då är jag lugn igen, haha.

I övrigt är det texter som de flesta Depeche-fans kommer känna igen sig i.

Synd och kärlek, tro och hopp, mörker och smärta är ju inga nya Martin Gore-ämnen direkt. Men den här gången känns texterna mer personliga.

– Jag är mitt uppe i en skilsmässa och det inspirerade mig att skriva några av låtarna. *Precious* skrev jag exempelvis till mina barn, för att visa hur jag tänker och känner inför det dom får gå igenom just nu. Jag satte mig ner med min äldsta dotter häromdagen och lyssnade. Hon är 14 och verkade förstå vad den handlade om och gillade den.

EN AV DESAKER som David Gahan ständigt återkom till i intervjuer för två år sedan var faktumet att han ville bidra med låtar. Annars skulle det inte bli någon fortsättning på Depeche Modes karriär. Av de tolv spår som är *Playing the Angel* bär tre stycken hans signatur, bland annat den atmosfäriskt vackra *Nothing's Impossible* som är det bästa han klämt ur sig som låtskrivare. Men Andrew Fletcher är inte sen att ge igen för vad David sagt i tidigare intervjuer.

– Han var faktiskt nervös när han spelade upp sina låtar i studion. Jag tror han hade 13 eller 14 låtar, men det är bra att han får känna sig mer involverad, han har mer självförtroende efter sitt soloalbum. Jag tror han har slappnat av lite, innan var han obekväma med att bara sjunga någon annans låtar. Det var nog jobbigt och då sa han saker som var oförklarliga.

Martin, anpassade du ditt låtskrivande så att dom skulle passa mer med Davids låtar?

– Eh, nej, jag tror inte det. I vanliga fall spelar jag piano eller gitarr och börjar sjunga utifrån det. Den här gången jobbade jag i datorn och började med ljud och atmosfärer. Men nej, jag brydde mig inte så mycket om vad Dave skrev.

Det märks inte så mycket heller, det är ett rätt helgjutet album.

– När allt körs i den stora Depechemixern så kommer det ut något som låter DM i slutändan. Jag tycker nästan att det är svårt att höra vilka som är mina låtar och vilka som är hans.

Vilken är den bästa Depeche Mode-låten genom tiderna?

Andrew: *World in My Eyes* tycker jag sammanfattar dessa 25 år väldigt bra. Det kanske inte är bästa låten, men den säger något om resan vi har varit på, så jag väljer nog den.

Martin: Det är svårt att välja en, men en som jag gillar är...

Andrew: *What's Your Name?*

Martin: Haha, nej jag gillar en låt som kanske inte alla känner till och det är *Surrender* [B-sida på *Only When I Lose Myself*] och *Home*. Det är nog mina favoriter.

Mats Almegård

Tuggar på i rep- lokalen

Arch Enemy är kanske Sveriges största okända band. De revolutionerade dödsmetallen med en kvinnlig sångerska och är ett av få band i genren som behållit melodierna utan att tumma på hårdheten.

Sam Scott-Hunter

Mike Amott, legendariska gitarristen från Carcass, Carnage, Spiritual Beggars och numera i Arch Enemy, är på ett strålande humör. Efter en lång sommar i USA har han lite tid över och sitter i ett soligt Sverige och slöar.

– Den 1:e oktober börjar vår nya turné. Då har vi haft tre veckor ledigt sedan USA-turnén. Vi ska spela över hela Europa och tar sen flyget till Japan och Australien och sen blir det USA igen.

Anledningen till detta är givetvis Arch Enemys nya album *Doomsday Machine*. En lite mörkare och mera direkt platta. Dock något som enligt Mike inte var planerat.

– Vi kör på det gamla hederliga sättet, vi står och tuggar i en replokal tills det är klart. Vi försöker att inte analysera det för mycket, det får bli som det blir, skratrar han.

– Det är viktigt att alla gör sitt. Jag brukade skriva nästan allt, men nu delar vi på det och jag tycker det blir mycket bättre.

Var kom idén till omslaget ifrån?

– Vi har i stort sett jobbat med samma kille till omslagen av våra album, men den här gången var han upptagen så vi fick ett tips om en kille som bygger modeller och fotar. Jag tyckte det lät skönt med någonting riktigt, nåt som inte var målat eller gjort i en dator. Fast den enda idén jag hade var att det skulle vara en dödskalle på. Jag tycker att vi efter alla dessa år fortfarande en skalle på vårt omslag!

Arch Enemy var ett av hela fyra svenska band som i somras turnerade med årliga metal-cirkusen Ozzfest. Nåt av det största man kan göra som metalband i USA.

– Det var skoj, men det var konstigt. Vi hade bara 20 minuter på scen så det var

mer som ett showcase. Fast det var nyttigt, vi spelade ju för massor av fans som aldrig hört oss förut och kanske aldrig skulle gått och sett oss annars.

Gick det bra då?

– Skitbra, vi var det band som drog mest folk till vårt tält och våra signeringar av alla band, även inkluderat dom på stora scenen, och det tror jag chockade alla. Även oss.

Svenskarna blev ett riktigt kollektiv (med på turnén var också In Flames, The Haunted och Soilworks). Det var dock mycket dötid mellan de olika spelningarna och Arch Enemy fyllde dem med spelningar på egen hand.

– Man måste jobba hårt om man vill komma nänstans och jag kan lugnt säga att vi hade ingen ledig tid. Men det var skoj, jag klagar inte.

Vad är skillnaden på metalscenen nu mot när du turnerade med Carcass?

– Oj, stor fråga.

Mike blir tyst ett tag.

– Jag vill inte vara en av dom som säger att allt var bättre förr. Jag har aldrig haft så roligt att spela musik som jag har idag. Men det var på ett sätt större förut. Jag vet att metallen är större än någonsin idag, men alla band låter lite likadant, allt är mycket mer mainstream. På den tiden kunde man stapla 15 olika riff på varandra, köra med 12 taktbyten i varje låt och publiken älskade det. Idag vet jag inte om någon skulle uppskatta det.

Men var det inte svårare förr?

– Jo, men undergrounden var mycket större. Idag finns det nästan ingen underground, allt är på samma nivå. Idag är det en massa snack om låtlängder och tänkandet är helt annorlunda, man spelar för att bli stor och inte för att det är skoj eller spännande.

Mathias Skeppstedt

suburban kids with biblical names #3

SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES "3"

Årets mest efterlängttade svenska debut är här! Efter två EP skivor med låtar som "Rent a wreck" "Funeral face" och "Trumpets and violins" har Kidsen äntligen slutfört sitt debutalbum. Ett mästerverk fullt av smittande lekfullhet, självklara melodier och sarkastiska texter. Ute 12 oktober!

THE CLIENTELE
"STRANGE GEOMETRY"

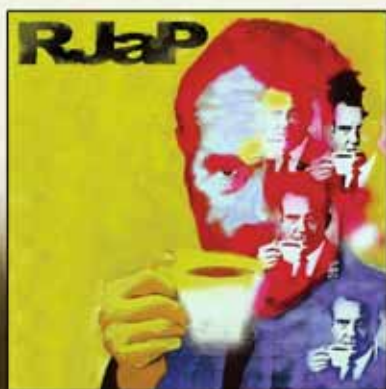
KING BRITT
"THIS IS KING BRITT"

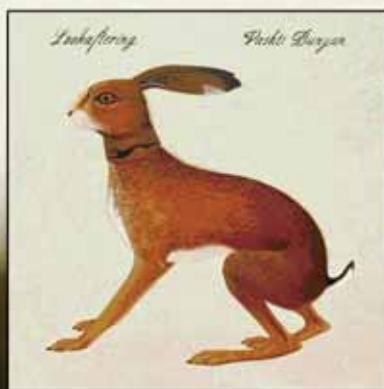
JUNGLE BROTHERS
"THIS IS JUNGLE BROTHERS"

NOCTURNAL RITES
"GRAND ILLUSION"

**ROBERT JOHNSON
& PUNCHDRUNKS**
"TASTE THE WUP AT OK! DOG!"

VASHTI BUNYAN
"LOOKAFTERING"

ANIMAL COLLECTIVE
"FEELS"

The Cardigans

”Det finns alltid en risk att man blir Toto om man inte passar sig”

Cardigans ville inte upprepa sig när det var dags för en uppföljare till *Long Gone Before Daylight*. Så de valde förolämpningar framför trygghet. Ledorden under inspelningen av *Super Extra Gravity* var ”konstig och bra”.

LONG GONE BEFORE DAYLIGHT från 2003 var Cardigans dittills starkaste släpp och visade en annan känslomässig tyngd än tidigare. Åtminstone om du frågar mig. Basisten Magnus Sveningsson tycks också hålla albumet högt då vi ses på lyxhotellet Sheraton i centrala Stockholm.

– Den förra skivan hade mycket hjärta och smärta, på ett bra och mänskligt sätt. Vi höll på att splittras men lyckades ändå få till en jättefin platta. Dessutom tror jag att Ninas texter kunde uppskattas både av krisande trettioåringar och sjuttonåringar.

NINA HETER SJÄLVKLART PERSSON i efternamn och sångerskan finns även hon på plats denna soliga eftermiddag. Efter avslutat mobilsamtal med en väninna slår hon sig ned vid bordet som är belamrat med fruktfat, kaffekoppar och kakor. Anledningen till intervjun stavas *Super Extra Gravity*, gruppens sjätte långkörare. Och den låter, minst sagt, annorlunda.

Då var det rött vin framför en sprakande brasa i det svenska höstrusket. Idag låter det skevare, konstigare och mindre lättlyssnat. Melodisinnat är intakt och den intima känslan finns fortfarande kvar, men sättet titlarna framförs på har en annan karaktär. Tänk Pixies snarare än mysig hemmakväll.

Från början trodde kvintetten – som också utgörs av den ständige låtskrivaren Peter Svensson, Lasse Johansson och

Bengt Lagerberg – att man helt enkelt skulle upprepa ett vinnande koncept.

– När vi bestämde oss för att vi skulle göra en ny skiva tänkte vi oss nog att det skulle låta ungefär som *Long Gone Before Daylight*, berättar Nina. Vi var så nöjda med den och älskar den fortfarande. Dessutom hade vi, ironiskt nog, blivit riktigt bra på att spela efter allt turnerande. Vi började lira och det lät jättebra, men alldeles för tråkigt. Det finns ju alltid en risk att man blir Toto om man inte passar sig. Så vi ringde Tore och bad honom komma och förolämpa oss tills vi lät konstigt.

TORE JOHANSSON HAR HAFT ett finger med i samtliga släpp, även om han fick ta ett kliv tillbaka till förmån för Per Sunding under förra sessionen. Producenten har en annorlunda syn på vad som fungerar och vad som bör hamna på soptippen.

– När han säger att någonting låter bra är det i själva verket en förolämpning i hans värld, förklarar sångerskan. Han är pubertalt motsträvig på det viset.

Just denna egenskap var vad som lockade bandet att återigen arbeta med honom. Trots att pappaledige Per Sunding är bättre socialt.

– Men man gör ju inte skivor för att spela Fia med knuff, förklarar Nina. Det är en klyscha, men det är i friktionen som det uppstår något bra.

Fast visst är det väl mycket av en social sak också, att en inspelning kan vara en

bra anledning att umgås med sina vänner?

– På förra plattan var det Fia med knuff 75 procent av tiden. Den här gången var vi extremt metodiska. Först tolv dagar i studio och sedan nio dagar då två nya låtar skulle skrivas och skickas via mail till dom andra. Sedan repade vi in dom. Det var lite som en fabrik. Vi hade inte tid att göra det på något annat vis.

Anledningen till effektiviteten är att både Peter, Lasse och Bengt numera är ansvarsställande föräldrar.

– Hade jag haft det alternativet hade jag gärna sett att vi isolerade oss med sju kartonger rödvin och spelade in 24 timmar per dygn. Men så kan vi inte göra nu. Fast även vi barnlösa mår bra av lite struktur i tillvaron, eller hur Magnus?

Basisten, som lite olyckligt säger sig vara övertygad om att han kommer att vara singel resten av livet, instämmer och tillägger lätt ironiskt att det är skönt att någon lägger upp linjer för ens liv.

Fanns det någon negativ aspekt av att jobba på det viset, gick någonting förlorat?

– Ingenting i spontanitet eller kreativitet, säger Nina. Tvärtom upptäckte vi att vi kan få fram låtar på kommando, att det faktiskt går. Tidspress är också en bra motor. Jag var lite skräddad, eftersom jag är ganska långsam som textskrivare. Jag hann inte få i mig mina sju kartonger vin på tolv dagar, skrattar hon. Jag satt alltid fem i tolv och skrev.

vi
hjälper er
med

CD pressning mm

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

INLEDANDE LOSING A FRIEND ligger inte först på skivan av en slump. Gruppen kände att det var ett bra sätt att introducera Cardigans 2005 på, att den är ett tydligt exempel på attityden som präglade inspelningen.

– Tore ville att Bengt, vår trummis, skulle spela så hårt han kunde hela tiden, utan att lyssna på oss andra, berättar Magnus. Bengt vill egentligen ligga mjukt över trummorna, det är mer hans stil, men allt sådant gick bort. Jag lirade upp *Losing a Friend* för pappa och hans sambo och förklarade hur vi hade tänkt. Pappa fattade, men sambon kunde inte lyssna på den eftersom hon tyckte att Bengt sabade allting. Det är enkla Beatlesackord – sedan kommer trummorna in...

Men ni blev inte ovänner, du och pappas sambo?

– Nej, det är ingen fara. Men hon kunde inte förstå varför vi gjorde på det viset.

DET FINNS NOG ANDRA som kommer att reagera negativt på att allt det där vackra som har blivit synonymt med bandet störs av skogshuggartrummor.

Men sådant struntar Cardigans i. Det handlar om att själv kunna känna att man gjort någonting bra, som man kan vara stolt över, inte att tillfredsställa någon annan.

När vi pratar om texterna, som är skrivna av Nina med viss hjälp från maken Nathan Larson, återkommer Jan Guillou. Sveriges mest kände journalist får symbolisera det självgoda, den som vet hur saker och ting ska vara. Precis allt det som Nina försökt undvika då hon format orden.

Vad handlar *Don't Blame Your Daughter* (Diamonds) om?

– Den handlar om var och ens ansvar för sitt eget liv och sin egen lycka. Jag hävdar verkligen inte att jag är en Jan Guillou, som har alla svar. Men när folk som man känner går i terapi i tio år utan att det händer något... Ibland ska man bara acceptera saker och gå vidare.

Patrik Wirén

foto: Martin Adolfsson

primal fear

~ Seven Seals ~

Limited digibook incl. 2 bonus tracks & video clip
in stores: **24.10.2005**

"A monster!

With „Seven Seals“ PRIMAL FEAR
definitely have created their masterpiece so far!"

also available: 2-LP gatefold!

PRIMAL FEAR live with HELLOWEEN:

30.11. Stockholm - Arenan 02.12. Lund - Mejeriet 03.12 Göteborg - Lisbergshallen

primal fear

~ Seven Seals ~

Win a signed PRIMAL FEAR Flying VI
For more information check
www.nuclearblast.de/events/primal-guitar

THE NUMBER 1 IN METAL DOWNLOADS
WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

ALL ONLINE NOW !

**Ltd. digipak
incl. bonus track
available**

"After their amazing comeback
record 'Tempo of the Damned',
'Shovel Headed Kill Machine'
is another Thrash Metal Inferno
with a new level of aggression"

In stores: 03.10.2005

also available: 2-LP Gatefold

GRAVE DIGGER 25 To Live

The ultimate
GRAVE DIGGER live
experience on DVD
(150 min. live show
+ 20 min. bonus material)
or double-CD!

**Ltd. DVD digipak
incl. 2-CD available**

in stores: 17.10.2005

GOREFEST La Muerte

The Dutch war machine
is back!

**Ltd. edition incl.
"making of" DVD**

in stores: 31.10.2005

COVER IT UP Vol. 2

Double CD collection of the
best cover songs performed by
gothic/metal bands like
**NIGHTWISH, HIM,
APOPTYGMA BERZERK,
TYPE O NEGATIVE
or DEATHSTAR5!**

in stores: 10.10.2005

IN FLAMES
"Clayman"
DELUXE EDITION
incl. bonus material
in stores: 03.10.05

HAMMERFALL
"Chapter V..."
TOUR EDITION incl.
inflatable HF guitar
in stores: 10.10.05

HELLOWEEN
"The Dark Ride"
& "Rabbit Don't..."
DOUBLE EDITION
in stores: 24.10.05

PRIMAL FEAR
"Primal Fear"
& "Jaws Of Death"
DOUBLE EDITION
in stores: 24.10.05

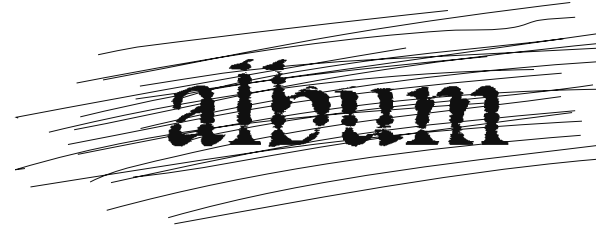

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

THE NO.1 IN METAL DOWNLOADS:
WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

NUCLEAR BLAST

30 SECONDS TO MARS

A Beautiful Lie

CAPITOL

Att säga att 30 Seconds To Mars debut var som ett komednedslag i en musiktrött värld är en överdrift, men den var synnerligen välkommen. Som en frisk fläkt – tung, gitarrdriven och samtidigt fri från det nu metal-ok som på sina ställen tynger ner (läs: fläckar ner) amerikansk rockmusik. Dessutom är sångaren och låtskrivaren Jared Leto, betydligt mer känd som skådis i rullar som *Fight Club*, *Panic Room* och *Alexander*.

Uppföljaren *A Beautiful Lie* är lite mer rak och strikt, där debuten tenderade att vara mer progressiv (om uttrycket tillåts). Förstasingeln *Attack* inleder, och sätter bra en ribba. Albumet är jämnstarkt och bandet vågar vara småpretentiösa utan att det blommar ut i en supernova av klichéer. För fortfarande andas musiker fräscha och framåtsträvande lungor. *The Fantasy* och blivande brottarhiten *Savior* är två exempel.

Leto sjunger också riktigt bra. Det är skönt att se att karriärdubblingar kan fungera.

Niklas Simonsson

AMUSEMENT PARKS ON FIRE

Amusement Parks On Fire

GM/BONNIERAMIGO

Swervedriver var ett Londonband som under nittioalets första hälft blev flaggbärare åt den så kallade shoegazer-vågen. Innovativa, underskattade och otroligt bra. Amusement Parks On Fire tar vid där Adam Franklin och hans band slutade och lägger till några egna element. Det självbetitlade debutalbumet inleds med den stråkdominerade 23 *Jewels* som övergår i den gitarmättade förstasingeln *Venus in Cancer*. Albumet fortsätter sedan i samma stil. Ösiga låtar där man ibland hör spår från självaste Kevin Shields varvas med pianostycken som låter lyssnaren andas innan man kastas omkull på nytt.

Det här är ett i det närmaste helgjutet album, en riktig knockout, och det sjuka är att det är inspelat på egen hand av nittonårige (!) Michael Feerick från Nottingham. Att Feerick kan få fram ett sånt här driv helt själv är faktiskt sanslöst.

Amusement Parks On Fire är dock ett ganska kort album med bara nio låtar och Feerick blev så tagen på sången av den plötsliga framgången att han och hans medmusiker fortfarande bara kan göra konserter på tjugofem minuter. Det lär dock vara tjugofem minuter som är bättre än det mesta på en brittisk scen. Engelsk indie inte bara lever. Den rivs, sparkas och bits.

Isac Nordgren

ANIMAL COLLECTIVE

Feels

FAT CAT/BORDER

Att det är svårt att få grepp om Animal Collective har sina orsaker. Sättningen är flytande och det musikaliska spannet så brett. Ändå känns *Feels* närmast reaktionär: "Vi talar om den som vår 'love record'", sa Brian Weitz i våras. Och visst, kärleken är evig, gammaldags och enkelt outgrundlig. Fast ingenting är ju förstas enkelt i djurkollektivets värld. Som ett psykodeliskt Throbbing Grissle med bankande popmusikhjärta är det svårt att ta de enkla vägarna. Men ändå, *Feels* manövreras genom knepigheterna lika självklart som Flaming Lips använder bilar och Sonic Boom droger. Det är inte speciellt spännande, utmanande eller ens särskilt intressant. Däremot väldigt fluffigt behagfullt, såsigt och ekointräkt, lätt konturlös värmande popmusik. Även kärleksfull. För på *Feels* finns en inbjudande värme som

raderar allt arty till någonting gott. Någonting ömmande, någonting som gör att jag känner ett behagfullt lugn, naturromantik och promenader, inget som vill mig något ont.

Fast jag är klugen. Den här proggigheten kan gå mig på nerverna. Jag avskyr flummighet för dess egen skull. Jag kan verkligen spricka av inneboende frustration över säsigheten och allt försiktigt brusande. Det doftar linolja, linsgryta och örtsalt. Vilket i större doser får mig att illamående kasta mig över vad som helst som inger något som helst fräschör (slickad r'n'b, franska Colder, vad som helst). Hippieattityden till trots är *Feels* ändå något av en extra halsduk till hösten, ett par fodrade vantar och mössa i alla fall en liten stund.

Fredrik Eriksson

DAVID BANNER

Certified

SRC/UNIVERSAL

Hårdare än granit, tuffare än Mike Tyson och grinigare än Göran Persson utan sin Anitra. Från djupaste Mississippi klarar David Banner av att göra hur många aggressiva grimaser som helst och klickar skiten ur de flesta gangstas som vågar utmana honom på micken. Men Jadakiss håller ändå jämna steg med Banner i ångvålslåten *Treat Me Like*.

Denna platta är en fullträff rätt igenom även om vissa saker låter som något annat, David Banner kommer ändå undan med sina stölder. Från Neptunes-proddar-Justin-doftande *2 Fingers* som Banner gjort själv där Jagged Edges refräng är väldigt Nate Dogg till Ying Yangiga snuskorgien *Play* till Jazze Phas beats bakom enormt enkelspåriga soulsmekaren *Fucking* (refrängen går: "We should be fucking/fucking/fucking/fucking"). Att luta sig mot en tradition när man skapar något eget är inte kriminellt, men crunksvängat skapar ibland lite väl stor déjà vu-känsla, men det är min enda invändning mot *Certified*. Jag ålskar ju västkustglidande och sydstatsgrovhet – och David Banners mix är näst intill perfekt.

Gary Andersson

THE BEAR QUARTET

Saturday Night

A WEST SIDE FABRICATION

När chocken lagt sig, besvikelsen och ilskan över att det jag gillade hos björnkvarvetten är som bortblåst, då blir *Saturday Night* en inte alltför tokig upplevelse. Men jag måste erkänna att det tog ett tag. På något sätt känns det som om BQ gett sig ut på en lång musikalisk resa och jag står kvar och vinkar på strandkanten med *Angry Brigade* i handen.

Saturday Night med svävande elektroniska ljudväggar och knapp hörbar sång, bob hund-instrumentaler eller industrioväsen är deras uppkäftigaste albumet hittills. Men det känns som om de nästan slagit knut på sig själva för att inte låta som förr. De måste haft fantastiskt roligt både i studion och vid mixerbordet dock. Suttit där ivriga som småbarn på julafton. "Grabbar, om vi skulle köra mastertesten i en cementblandare, mixa in Loleatta Holloway och låta Matti primalskrika i en plåtburk?" Jaja, som man säger där uppe i norr, nå int va det så dåligt. Men jag hoppas ändå att denna platta bara är en parentes.

Annica Henriksson

BLACKALICIOUS

The Craft

ANTI/BONNIERAMIGO

Nytt skivsläpp med Blackalicious brukar innebära ett stort kreativt kliv. Förra albumet *Blazing Arrow* jämfördes med Gang Starrs *Daily Operation* vilket borde vara höjden av framgång. Men äventyret fortsätter. *The Craft* är duos första samlade material sedan 2002.

Albumet funkar lätt hela vägen fram. Inte en enda gång under de 15 spåren tappar jag intresset. Just för att Blackalicious är intressanta. Varje låt innehåller något lockande som gör att jag bara vill ha mer av denna duo.

Gift of Gab, karismatisk frontman och fenomenal låtskrivare, bjuder på sin begåvning. Han battlar som en gud, sjunger om tankvärda upplevelser och är kägligt närvarande genom hela skivan. Chief Xcel har utvecklats snabbt från att vara sympatiskt beatmaker till grym producent. Tydligt komponerade han 120 beats att välja mellan till plattan. Att han inte producerar musik för att sälja till högstbjudande märks då han och Gift of Gabs symbios känns äkta.

Soundtrack är en tydlig inspirationskälla. *The Craft* har hämtat inspiration från det förgångna på ett sätt som banar väg för morgondagens hiphop. Jag är dock tveksam till de få inslag av rock som finns på albumet, men det funkar. Det enda riktigt stora felet med *The Craft* är att den tar slut.

Therese Ahlberg

BOARDS OF CANADA

The Campfire Headphase

WARP/BORDER

Marcus och Mike Sandison, som äntligen erkänt att de är bröder (de ville inte bli jämförda med Orbital eller andra brödraband), lämnar på nya skivan det mörka som genomsyrade *Geogaddi* och tar ett par steg tillbaka till något mer positivt, mer *Music Has the Right to Children*-liknande. Fast betydligt mer sjuttioalspsykedeliskt och inkluderande akustiska gitarrer. Duon minns när de brukade ha stora sammankomster i skogen, med flera olika lägereldar. De vill återskapa den atmosfären, särskilt när man gick mellan eldarna och ljuden från de olika lägren blandades. Det är mjuk och varm musik, allting har en patina av ålder – duon har en hemlig process de kör låtarna igenom för att de ska låta gamla, som om de är räddade från ett dammig rullband.

Det är alltså slöa hiphopinspirerade beats, svävande ostämda analoga syntar och sjuttioalsnostalgier så det står härliga till. Alla Boards of Canada-trademarken är där, i kubik. Vad som däremot saknas är låtar av

samma maximala imponeringsgrad som *Turquoise Hexagon Sun* eller *Kid for Today*. Visst är till exempel *Dayvan Cowboy* eller *Oscar See Through Red Eye* bra låtar, särskilt den förra, men de är inte direkt några omedelbara klassiker. Många av spåren på *The Campfire Headphase* känns mer som skisser än färdiga låtar. Släng ihop ett fett beat, värm upp en analogsynt eller två och låt puttra ett tag, stäng av. Det är inte något man går och nynnar på direkt, trots tillskottet av akustisk gitarr, och låtarna fastnar inte i minnet.

Utan tvekan en skön skiva, makalös att chilla till, men det känns som det saknas något.

Henrik Strömberg

BON JOVI

Have a Nice Day

UNIVERSAL

Bandet har envist hängt sig kvar i drygt två decennier nu. Trots avstickare som skådiskarriärer och soloutflykter med jämna mellanrum – plus otaliga skiften bland modegenrer som exempelvis grungen. En hemlighet kan vara de ständigt återkommande låtskrivarparterna. Högklassiga hitmakare som Desmond Child och Max Martin har tidigare rekryterats för sina tjänster. Så även på nya albumet *Have a Nice Day*, även om det förvisso bara är på ett par av spåren. Och hitkalibern går inte att förkasta.

Sett från det perspektivet kan säkerligen en handfull singlar mjölkas ur skivan som är rejäl och mogen utan att osa gravkammare och instängt pensionat i Florida. Grammy-juryen lär knappast implodera av exaltering, men för gamla fans finns en hel del att uppskatta.

Niklas Simonsson

LARS BYGDÉN

Trading Happiness for Songs

MASSPRODUKTION/BONNIERAMIGO

Alltså, det här med geografi och musik – finns det något allvar i det? Kommer du från norr om Gävle så är du antingen en melankolisk singer/songwriter eller en skitförbannad hardcore-tjej/kill. Enda undantaget är Brolle Junior. Varför är det så? Är det så? Självklart är det helt befängt att dra sådana slutsatser. Men man kan ju alltid spekulera.

DEPECHE MODE

Playing the Angel

MUTE/CAPITOL

Den lättsinnigaste låten på *Playing the Angel* är nya singeln *Precious* och ni som hört den vet att den är inte är näst Prozac-piller. Depeche Mode har överraskande nog skapat ett helt igenom dystert alster, vilket också banar väg för ett helt nytt ljud präglat av ett otäck ondska som strålar radioaktivt ur högtalarna.

Bandet blandar ett ganska avskalat sound med effekter som sveper runt i ljudbilden och påminner om dem som återfinns på Frontline Assemblies *Implode*, vilket är speciellt påtagligt i låten *I Want it All* och dess svepande slutminut. *Suffer Well* bärs fram av en väldigt distinkt och diskantklingande gitarr, samtidigt som refrängen känns klassiskt Depeche Mode, med stigande stämmor. Referenser till *Personal Jesus* känns inte avlägsna.

Playing the Angel låter som om den vore inspelad i en enorm industrilokal där skuggor från stolar kastar hotfulla skuggor. Det ligger dessutom något organiskt över produktionen, den oerhört störande

bilden av levande vävnad som klänger sig fast på metall dyker gång på gång upp i mina tankar. Detta köttiga laboratorium är ohyggligt kompakt och groteskt. När jag landar på *Nothing's Impossible* känns denna nattsvarta massa nästan kvävande, men alla förhoppningar om ett andningshål går om intet. Samtidigt finns det en viss pop-sensibilitet över skivan, speciellt på låten *Damaged People* som känns som en syntig version av The Beatles sound.

Denna kollision mellan extrem dystert och starka melodier gör Depeche Modes senaste alster till en oerhört svärgreppbar skiva. Både fascinerade och fränstötande.

Mikael Barani

Ljud Ljus & TRUMMOR
NY BUTIK

JAM
AKUSTISKT

STOCKHOLM

MALMÖ

GÖTEBORG

POSTORDER

Stockholm: 08-410 510 80, Ljud, Ljus & Trummor: 08-410 510 83
Akustiskt: 08-410 510 90 Postorder: 08-410 510 80

Malmö: Kalendegatan 9, 040-12 12 75
Göteborg: Första Långgatan 20, 031-422 866

Vi på JAM är glada att kunna presentera hela Terratecsortimentet med ljudkort! Snacka om valuta för pengarna!

899:-

Terratec Phase 22. 24-bit/96KHz kort med 2 in, 2 ut balanserat med TRS anslutningar, MIDI in/ut, S/PDIF coax in/ut. Breakoutbox. Låg latency med ASIO 2, GSIF och WDM, PC och MAC. Kostar bara 899:-

2.295:-

Terratec Phase 24 FW FireWirekort till lågpris. 24bit/96KHz, 192KHz uppspejning, 2 anslutningar in, 2 ut med balanserade TRS anslutningar, S/PDIF coax digital in/ut. Den analoga stereoutgången kan även användas för att driva ett par hörlurar, MIDI in/ut. Perfekt för mobil bruk. DJ-programmet Traktor från Native Instruments + WaveLab Lite kablar + väska ingår!

4.995:-

Terratec Phase 88 Rack FireWire/PCI. Mycket flexibelt system som kan byggas ut till 32 in/ut analogt, 24bit/96KHz hela vägen Välg FireWire eller PCI interface - du kan börja med ett PCI-system och senare byta till FireWire. 4 meters anslutningskabel till dator gör att det lätt placeras. 8 balanserade TRS in/ut analogt - alla har Gain kontroller på framsidan, 2 av ingångarna omkopplingsbara till XLR mik med 48V fantommatning. S/PDIF in/ut, coax (PCI), optiskt (FireWire), WordClock in/ut, Dubbla MIDI in/ut, Max 4 st Phase 88 Rack i samma dator. Stöd både MAC och PC. OBS Priset! 4.995:-

ZOOM MRS-8

8-kanals digitalport som även går att köra på batteri. Trummaskin+bassynth inbyggd, anslagskänsliga pads. Spelar in på SD-kort i full CD-kvalitet. 2.999:- utan SD-kort på JAM!

JJlabs A-akustikabsorbent. 4m² 595:-

T. ex. PA-paket med Alto PBM8.500 på 2X500W RMS samt 2 st JJlabs FP215 högtalare, + 2 st högtalarstativ + mik JJlabs ND6000. Rek. 15.055 för paketpris 9.995:-

PA-PAKET!

Inga problem med rundgång! Dynamisk stor-membransmikrofon!

Bästa dynamiska sångmiken för pengarna kostar 795:- och funkar till mycket annat också. Jämför gärna med en SM-58!

SPECIAL!
2 st för 995:-

C010B
Det här är en riktig storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller. Fordrar 48V fantommatning. Inbyggd hi-pass-filter med intern omkopplare. 795:- med shockmount

För dig som har väldigt bra mikteteknik!

Trummikar!
JJlabs DK7S mikpaket för trummor. 1.395:-
JJlabs DK5S mikpaket för trummor 995:-
Det enda som skiljer är att DK7S har 4st Snare/Tom mikar, DK5S har 2st. Väska och mikhållare ingår. Overheadmikarna kräver 48V fantommatning. Kolla mer på jam.se

Behringer BCF-2000
Motoriserade faders + rattar för att styra hårddiskspelning!

2.295:-

Studio Projects B1

Testad i Studio sommaren 2005: "Studio Projects har lyckats. Ljudet är rent, välbalanserat, snyggt och ofärgat. Det är lätt att tro att man lyssnar till någon betydligt dyrare." "Såväl kvinnlig som manlig sång blir korrekt återgiven utan att överdriva eller färga några områden. Det är luftigt och öppet men ändå en värme i botten som komplement till den öppna diskanten." Pris 975:- inkl shockmount.

Våra mest sålda aktiva studiomonitorer är ESI nEar5 som just kommit ut i uppdaterad version med kevlarkonkoner, eXperience!

2.995:-
för ett par!

Tanglewood
Tanglewood TW28ST 1.950:-

Vår bästa stälsträngade under 2.000:- fick en strålande recension i Fuzz december-nr 2003 där den kallades "Fattigmanns Martin". Kanonljud för priset!

Nu har vi öppnat vår nya butik i

Kalendegatan 9 040-12 12 75

Johan Sievert johan.s@jam.se
Marlon Tepedino marlon@jam.se

Forne \$1000 Playboys-sångaren Lars Bygdén kommer från Sundsvall. Han är hyfsat melankolisk och ganska ensam. Åtminstone om man lyssnar på *Trading Happiness for Songs*. Skivan är en ärlig och naken betraktelse över den moderne storstadsmannens liv och vedermödor. Tjejen sticker. Mamma och pappa. Ensamheten. Nya ragg.

Lars Bygdén har en röst som berör på alla plan. Djup, färg och känsloläge. *Trading Happiness for Songs* är ett vackert stycke musik, en alldeles perfekt höstskiva. Och Åne Brun-duetten *This Road* är alldeles underbar.

Per Lundberg GB

CARDIGANS

Super Extra Gravity
STOCKHOLM/UNIVERSAL

Cardigans är vintage. Något som ser gammalt och slitet ut men i själva verket så är det tvärtom. Det märks i videon till utmärkta, *I Need Some Fine Wine and You, You Need to be Nicer*. En så där lite lagom skitig replokal, Peter spelar på en Fender Jazzmaster och Magnus flashar sin slitna men väl inspelade bas. Slår man upp ordet vintage i Prismas uppslagsbok så står det att ordet används oftast om bilar och portvin, av gammal fin kvalitet.

Cardigans är av gammal fin kvalitet men ändå fräscha. På *Super Extra Gravity* får de till ett sound som är just vintage. Tore Johansson har skapat spontan replokalskänsla, organisk eller om man vill kalla det live. Går du närmare högtalaren hör du att så inte är fallet. Cardigans skjuter inte från höften. Cardigans använder lasersikte och träffar mitt i prick. Varje andetag som Nina tar, varje koskälla Bengt slår på och varje ton Lars-Olof får ur sin orgel är planerad i minsta detalj och jag gillar det. Gillar att de får det att låta demo när det egentligen är vintage.

På *Super Extra Gravity* visar Peter Svensson att han är en låtskrivare för allstarlaget. Långt där ute anar man att The Band svävar, fast mer som något att inspireras av än att låna ifrån.

Cardigans har med *Super Extra Gravity* blivit äldre, smartare och snyggare. Typ vintage.

Per Lundberg GB

THE CHALETs

Check In
SETANTA/BONNIERAMIGO

Irlands nya pophopp snålar inte med smittande indiegitarrer och trallvänliga texter. "Everybody says you're looking pretty cool/and the summer's looking good for the gang you rule/but you got no style/yeah you got no style/workin' everyday you're waitin' to get paid/and you're countin' every cheque till you can get away/but you got no time". Enkelt och charmigt från kvintetten hos vilken B-52's känns som en av många självklara influenser att bocka av från listan.

Micken handhas av två tjejer i *Cabaret*-utstyrsel – Pee Pee och Pony – som turas om med Chris och Enda. Pojke/flicka-tilltalet funkar till en början även om vissa låtar hade mått bättre av att helt slopa exempelvis tjejkören. Bara för att man har tillgång till något behöver man inte ständigt använda det. Less is more, y'know. Pee Pee och Ponys röster låter ibland för myndiga för att funka i den här typen av band. Och på något annat ställe låter de som ett irländskt t.A.T.u. med dåliga låtskrivare. Kanske blir det för mycket av trallandet. Synd på så bra melodier.

Annica Henriksson

CHILDREN OF BODOM

Are You Dead Yet
UNIVERSAL

Det är nåt visst med finsk metal. Det låter pampigt och bringar en känsla av epos och atmosfär. Det är mycket det som Children of Bodom lever på.

Bandet släpper nu sitt efterlängtnade femte album *Are You Dead Yet*. Det är en snygg produktion späckad med fantastiska musikaliska insatser. Men det är inte så hitstarkt som det skulle kunna vara. Låtuppbbyggnaden är genomtänkt, men framförallt är det refrängerna som brister. När coola versriff byggd upp

stämningen inför en explosion i refrängen uteblir effekten. Refrängen säger bara "pip", där den borde vråla "här är jag".

Are You Dead Yet låter på sina ställen King Diamond. Ibland låter det Slipknot. Ibland Slayer. Fingertoppskänslan att mixa olika stilar har varit bandets styrka. Men mot slutet blir det mer och mer progressive metal. Syntljuden som Gud glömde tränger längre och längre in i musiken efter spår fem. De är som en ovälkommen mask som lämnar mörkna tunnlar och gångar efter sig. Sparka syntkillen! Torbjörn Hallgren

DADDY YANKEE

Los Homerun-es
MACHETE/UNIVERSAL

Med *Gasolina* fick reggaeton sin genombrotts-låt precis som socan fick förra året med Kevin Lyttles *Turn Me On* – eller låten som definitivt gjorde dancehall populär igen, Sean Pauls *Gimme the Light*. Framgångarna för Daddy Yankee har nu fått Universal att sprida hans förra skiva internationellt och den är minst lika bra som hans senaste, *El Barrio Fino*. Redan i introet på *Los Homerun-es* dyker lek-sakssyntarna som jag ålskar upp. Under den stenhårda metalliska ytan i reggaeton finns det nästan alltid en grym syntmelodi. Skivan fortsätter på hög nivå när Daddy får sällskap av Nicky Jam och Don Omar på *Musica Killa* och *Gata Gangster*. Som ni märker på titlarna så är det här ett gäng tuffa grabbar.

Lånen från reggae och dancehall är fler på den här plattan. Den dominerar av ett långt medley i sex delar som bygger på den klassiska reggaerytmerna Drum Song. I *Me Quedo* visar Daddy Yankee vilket jävla munläder han har, i *Yamillette* lånar han bitar från *Murder She Wrote*. I *Baila Girl*, *Todo Hombre Llorando Por Ti* låter han sig inspireras av *Rubbers*, Frisco Kids gamla hit på Joyride-rytmen.

Men Daddy Yankee och hans pågar lånar inte bara från Jamaica. *Camuflash* låter snarlik Eurythmics *Sweet Dreams* (som faktiskt gjorts i reggaetversion av DJ Willie). *Donde Estan Las Gales* låter som om Daddy Yankee skriker över en psykotisk version av musiken i Super Mario Bros. På det hela taget är *Los Homerun-es* en platta gjuten i stål.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER

DJ-Kicks – Annie
K7/PLAYGROUND

Lite grovt räknat görs 99% av alla skivor där artister väljer låtar av män, 98% av män med högt härfastr vars låtar i regel är minst tjugo år gamla. Inget ont om de skivorna nödvändigtvis. Såväl Morrisseys som Paul Heatons bidrag till *Under The Influence*-serien var utmärkta. Men något annat var knappast att vänta.

26-åriga norskan Anne Lilia Berge Strand, mer känd som Annie, gjorde förra årets bästa singel (*Heartbeat*) och ett av förra årets bästa album (*Anniemal*). Att hon nu visar sig ha en skivsamling du önskar din flickvän hade får henne att framstå som ännu mer sympatisk.

Hennes *DJ-Kicks* är sextio minuter electropop, techno, rock'n'roll och, ja – lite vad som helst. Den för samman japanerna MU och Zongamin med Suicide-Alan Vega och Bow Wow Wow och – vilket ändå är den största anledningen att köpa skivan – två helt nya Annie-låtar. Fantastisk popstjärna. Riktigt bra DJ.

Thomas Nilson

ALLAN EDWALL

Alla Allans visor
NATIONAL/BONNIERAMIGO

Jag har sagt det förut. Stefan Sundström och National gjorde en riktig kulturgärning när *Sundström spelar Allan* släpptes för tre år sedan. När Allan Edwalls fantastiska visskatt återigen lyftes fram i dagsljuset. Liksom med samlingen *Den lilla bäcken – Allans bästa*. Redan då pratades det om en box med Allans samlade produktion. Och kulturgärningen fortsätter. För något annat kan man egentligen inte kalla det. En box med alla fyra av Allan Edwalls egna skivor, ramsorna och alternativa inspelningar.

Här finns då *Grovdoppa*, *Färdknäpp*, *Gnällspik* och *Vetahuteri* återutgivna i sin helhet, som var sin del på två dubbelförpackade CD. Här finns också en CD som döpts till *Aftonro* som till största delen består av inspelningar Edwall gjorde tillsammans med Björn Ståbi och Bengan Jansson på mandolin respektive fiol och piano. En del låtar är mer okända (den så varmt kärleksfulla *Mor dansar*, exempelvis) och en del välkända, med en *Dystervals* (i dur) och alternativt arrangerade *Du och jag*. Näst sista spåret *Avsiktsdeklaration* som föregår *Lågkonjunktur* är också en liten del som gör boxen till mer än bara Allans samlade verk. För när Allan under några

minuter beskriver hur han vill ha spåret arrangerat och spelat ger det också en bild av människan bakom allt. Inte bara tonsättaren, utan också konstnären som ville måla upp bilder tillsammans med ljud och text.

Sist och inte minst CD:n som rymmer *Ramsor om dom och oss*, några hemmainspelningar och nästan mäktiga versioner av *Jag gick mig åt körka* och *Förhoppning* ger egentligen den perfekta inramningen. Det finns i princip inget mer att säga. Möjligen bara citera Göran Greiders ord om Allan Edwall, att han "...var delaktig i det illmariga bondförnuft som är purungt och urgammalt, toklokalt och globalt på samma gång". Det är bara att återkomma igen och igen till Allan Edwall. Och aldrig låta hans låtar falla i glömska.

Magnus Sjöberg

BILLIGAST I SVERIGE

www.cd-wow.se

SKA'L MAN MOLE VACATIERRA

19 oktober kl 21.00
Nefertiti, Gbg

www.kulturringdom.se

STOPPA PLÅGSAMMA

PUBLIKFÖRSÖK!

"Arrangera det du vill"

är en handbok i arrangörsskapets konst. Fyllt med tips och trix, både för dig som är nybörjare och för dig som är erfaren arrangör.

Boken är ett samarbete mellan Kontaktnätet och författarna, Stefan Olsson och Marcus Frödin, och har kommit till med stöd från Allmänna Arvsfonden.

Vill du veta mer?

Gå in på <http://www.kontakttnatet.se>
Där kan du läsa det mesta om boken och var du kan köpa den.

Alltså, den här spalten skulle kunna vara så vital och spännande men det verkar som jag är ensam om den strävan. För så mycket elände som det finns! Och nu menar jag inte fattigdom och krig, dysenteri och tropiska stormar utan det triviala som vi kallar musik. Visst, det är kul att hålla på men allt förtjänar inte att lämna replokaler och datorer, att folk inte inser detta. För så mycket skräp som trillat in denna månad har jag sällan varit med om. Därför är det lite oräddt att överhuvudtaget klämma in spalten. De som jag skriver om skulle en normal omgång knappt nämnas men får alltså några rader ändå. Dock, viss lite hårdare musik var god men lades på hög i väntan på en specialare längre fram...

Till exempel **Hi-Fi of the 90's**. Inte särskilt innovativt eller ens särskilt bra men faktiskt roligt. Och det ska de ha eloge för. Sällan är musik kul så man sitter och ler i alla fall. Det händer, men mest handlar det om skadeglädje. I det här fallet tror jag att de också har ganska kul, och ler. Egentligen är det tämligen tafflig lo-fi-electronica, styrsellösa hemkeyboards och brusiga trummaskiner. Men som sagt, lite skojs.

Mer roligheter från skivbolaget Push The Button som jag skrivigt om tidigare är **Chaos Through Programming**. Här för mig att det namnet florerat här förut. Nya skivan kallas vitsigt för *Grave Rave* och det ligger nog lite åt det hållet också. Totalt sonderklippt och kaotisk elektronisk ickedansmusik. Både lite kul och ganska allvarligt. För ur den soppa av klipp och ljud som hinner passera i varje låt ligger också en slags samtid, lika förvirrad, förvriden och förfallen som musiken. En ganska bra brasklapp till allt det ihåliga. Samtidigt som jag har en känsla av att även CTP är ett tämligen låtsamt projekt utan någon större kontext.

Mer elektroniskt, fast av mer vintagekaraktär är **Marco** och hans skiva *Electronic Poems*. Han är "mycket inspirerad av 80-tals Hi-Energy-disco, Beat Box 12:or och Italo..." och jag kan bara hålla med. Och det är kul. Dessutom inleder han hela brevet med utropet "Bög-disco!" så någon tvekan om vad han vill uppnå är det ju inte. Det som ändå gör Marco till något annat än en tråkig imitator är det ganska råa utförandet. Det hela låter hemmalo-fi med mycket hjärta och lite pengar och det räddar det hela från att bli anonymt. Istället blir det så oerhört genomskärmt och kul att jag önskar att hans önskan om producent och tekniker går i stöpet och han finner sig tillrätta bland plastiga pianon och brusiga trummor – starka melodier har han redan.

Sist hittar vi **Andreas Filipssons** projekt Filip sings Charles Bukowski. En skiva med tonsatta dikter av snuskalkisen Bukowski. Det låter oerhört pretentiöst men visar sig vara det motsatta. Istället hittar vi Anders sittandes och lågmält plocka på gitarrer, tramporglar, klockspel och med sin spröda röst framföra något som är så fult och trasigt och göra det så vackert och romantiskt. Det är så innerligt och ner i rötterna, helt utan några distanserade glirningar. Fan, ibland måste jag skriva "äkta" och det känns så hemskt men i det här fallet är det sant. Redan uppmärksamman är han också på diverse ställen både här och i utlandet och jag skulle inte bli förvånad om skivan snart hamnar i en butik nära dig.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Hi-Fi of the 90's: hifiofthe90s@hotmail.com

Chaos Through Programming: pushthetbuttonrecords@gmail.com

Marco: skykeith@hotmail.com

Andreas Filipsson:
andreasfilipsson@hotmail.com

FAKE MOSS

Highway: Extended

ULTRACHROME/SOUND POLLUTION

En väl tilltagen singel med elva B-sidor är ju alltid mumma om priset är skäligt. Svenska Fake Moss bjussar på trallvänlig och stämningfull rock/pop från det otippade hyreshus där Depeche Mode och The Cult bor grannar. Att Jim Morrison dog i det där badkaret i Paris 1971 är skitsnack. Nu kallar han sig Erik Johansson och även om låtarna inte håller samma klass snuddar han fortfarande vid det gudalikhande register han begagnade tidigare.

Roger Bengtsson

HIM

Dark Light

SIRE/WARNER

När Finlands finest bjussar upp till vemodsdans med femte albumet görs det med besked. Chris Isaaks gamla pärla *Wicked Game* drog mest ovationer på Hultsfred för någon sommar sen och hans ande vilar stadigt även över *Dark Light*. Valos sång bär tydligt Isaaks prägel och samma kluvna förhållande till kärleken är ännu ett signum. Inblandningen av religiös symbolik ger en tydligare goth-anspelning, ett fack som även musiken lämpar sig för. Även om man inte genuint älskar Hims poppiga love-metal har åtminstone jag svårt att inte kära ner mig i svulstig dysterhet när den solida grunden består av så bra låtar.

Roger Bengtsson

IDA KRISTIN

Comoção

IDA KRISTIN

Ida Kristin gör det både och. Inte bara så att hon gör det svårt för sig genom att handlost kasta sig ut i det lågmälda singer/songwriter-myllret utan krusiduller. Hon gör det dessutom nästan lätt för sig genom att blanda så många influenser att den tidigare meningen här reduceras till intet, även om den är korrekt. Det finns inom de utsvävningar på denna platta en sån pass rikedom av idéer och vilja att det inte finns en chans att värja sig om man lyssnar ordentligt. För om man vill hör man bara en kvinna som rör sig i singer/songwriter/countrygenren med bra låtar. Men vill man finns det mer att upptäcka. I arrangemang, sång, attityd. *Cry On* doftar av den världsmusikalitet som bland annat Dag Vag gav sig på under åttiotalet, dock utan att bli för... ja, vad ska man säga... ompig. *Traces of the Moons* lunkande bas är bluesig som ett möte mellan Eleni Mandell och Tom Waits, så nära att bara bli en pastisch, men hinner sluta innan man reagerar.

Ett par låtar som får valsmannen i mig att falla. Ett par låtar som lika gärna skulle kunna vara, eller bli, evergreens. När sångare och låtskrivare egentligen skulle kunna möta Dolly Parton, Gillian Welch eller Kathleen Edwards över kreativ lunch. Den sorts musik man egentligen inte vill sätta etikett på. Den som lika gärna kan handla om singer/songwriter eller country. Eller egentligen lika gärna hamna i r'n'b-facket. Nästan gränsöverskridande, eller egentligen det utan att veta om det.

Magnus Sjöberg

KING BRITT

King Britt presents Sister Gertrude Morgan

REPEADOPE/SHOWTIME

"Aah, let us make a record... Come my lord, let's make a record... Hallelujah." Sister Gertrude sprang omkring i New Orleans på fyrtio- och femtiotalet iklädd en sjuksköterskedräkt och sjöng sina egna gospelsånger, bara röst, tamburin och en övertygelse om den kristna gudens förtäfflighet. King Britt, som bland annat gjort en ostig temaplatta om åttiotalet,

har fått tag på inspelningar hon gjorde 1970. Hans tonsättningar av hennes röst är en svår-definerad mix av gospel och house, och det låter fantastiskt. Skit samma vad man tycker om kristendom, det här svänger fett. Hon har bra ljud i skållan, Sister Gertrude, man önskar bara att hennes något tveksamma tamburinföring lös igenom lite mindre. Lyssna på till exempel *Let's Make a Record* eller *New World in My View* och övertygas du med.

Henrik Strömberg

CHRISTIAN KJELLVANDER

Faya

V2/BONNIERAMIGO

Han har väl blivit lite av en förebild. Kanske inte så att arenalaster av fans följer varje steg han tar eller att man diskuterar hans lyrik på universitetsinstitutioner, men en förebild i det att i svensk countrytangerande musik satt sin stämpel bland manliga utövare. Inget fel i det, jag har inget emot Christian Kjellvander. Men jag tycker ibland att det kan bli lite väl smönigt emellanåt. Speciellt här. För det släpar på så pass att man ibland funderar om det är en samling effektiva vaggvisor som samlats.

Dock är det rikedom i låtarna som räddar det till ytan. För det krävs lite för att komma bortom tröttheten. Här finns bra låtar, men ibland förpackade i så mycket vadd att man glider bort bland molnen och undrar om man någonsin kommer ner igen, om man någonsin vaknar. På både gott och ont. För något mer än strax ovanför gränskretsens nyvakna blekhet när inte *Faya*, egentligen.

Magnus Sjöberg

LIL' KIM

The Naked Truth

ATLANTIC/WARNER

Innan Lil' Kim nyligen anmälde sig till fängelset så hon i ett pressmeddelande att hon förväntar sig att "få tid till reflektion". Det är ingen dålig gissning. Hon ska också skriva nya låtar och be till gud så att hon kommer ut starkare än nånsin. Men först landar hennes fjärde platta *The Naked Truth*.

FRANZ FERDINAND

You Could Have It So Much Better

DOMINO/PLAYGROUND

När debutplattan från dessa skotska konstnärssjalar landade våren 2004 besökte jag Glasgow för första gången och det fanns inte en chans att missa att hemmasönerna Franz Ferdinand skulle bli nästa indieband att slå stort. Deras musik syntes och hördes överallt. Men den självbetitlade plattan var inte perfekt, flera spår känns utfyllnad men överskuggades givetvis av monstruösa hiten *Take Me Out* och även av *Matinee* och *Michael*. Sedan dess har karusellen snurrat fort och bandets bild i media påminner mycket om Pulp och Suede, lite lagom brittiskt arty-farty med smart popmusik att spilla rödvin till nätterna igenom. Och nu är det dags att följa upp succén.

Men det tar ett tag för mig att fångas av *You Could Have It So Much Better*. Marschtkatten hos rytmssektionen är dock välbekant, likaså Alex Kapranos manerade men mjuka sång, och efter fem-sex genomlysningar har flera låtar växt till enorma proportioner. Exempelvis ordinära *Well That Was Easy* som sticker ut för att den är så... normal. Inledande *The Fallen* och avslutande *Outsiders* är också utsökta och *Do*

På den dissar hon givetvis sina gamla polare i Junior M.A.F.I.A. som tjallade för åklagaren och hyllar istället alla fans som stått på hennes sida. Kändisproducenter och –artister finns på plattan men The Queen Bee själv står alltid i centrum med sin lättklädda pinup-look och glimten i ögat. Musikaliskt blandas det rejält. Influenser från dancehall, klubb-beats och popmusik avlöser varandra, snyggast blir det i funkiga försvarstalet *Slippin*, suggestiva *Durty* och Eminem-ekande *Quiet* där The Game tar hand om refrängen. Orientalisk-ångande *Kitty Box* funkare också och givetvis gästar Snoop på *Kronik* där han snackar om sin hobby – röka.

I avslutande *Last Day* förklarar Kim att hon aldrig ger upp och att hon längtar till att få återförenas med Biggie som dessutom står med som producent på plattan... Inget skrämmer Kimberley Jones – hon kommer från Brooklyn och kan stå på huvudet hela fängelsetiden om det skulle behövas. Så självklart är hon stentuff när hon muckar nästa år!

Gary Andersson

DAMIAN MARLEY

Welcome to Jamrock

UNIVERSAL

Damian Marley, eller Jr Gong som han lika ofta kallas, är yngst av Bob Marleys sju söner. Av de fem som följer i sin pappas fotspår är han för tillfället den mest framgångsrike. Första gången jag hörde Damian var 2001 när han och brorsan Stephen (som han gjort stora delar av den här skivan tillsammans med) gästade Eves hårda version av den gamla Dawn Penn-hitten *No, No, No*. Samma år fick bröderna en mindre hit tillsammans med Capleton, *It Was Written*.

Nu har hans singel *Welcome to Jamrock* högst väntat blivit en jättehit, Marley har signats till storbolag och helt naturligt har plattan fått namn efter låten. Skivan sålde 85 000 första veckan i USA. Den gick in som nummer sju på Billboardlistan, den bästa förstavecka ett reggaealbum någonsin haft.

You Want to Med sin slirande gitarrslinga och patenterade stolpiga gung en framtida klassiker. Hetsiga *This Boy* är ännu en favorit och smeksamma *Walk Away* är ett skönt täcke att ha i höstkalla soffan. Flera spår håller flaggan högt (funkiga rökaren *Evil and a Heathen* till exempel) men vackrast är ändå Beatles-svepande *Eleanor Put Your Boots On*. Med den ger Franz Ferdinand en föräning om att de kan bli ett popkulturellt hushållsnamn för all framtid. Storslaget berättande till orkestrala tongångar gör bandet bigger than life.

Och denna gång innehåller plattan ingen utfyllnad. Bara kvalitetsprodukter. Kurvan fortsätter att peka uppåt, och ännu har vi bara sett början. Kungligt, Franz!

Gary Andersson

Så bra är det här albumet verkligen inte. Men Jr Gong har ett betydelsefullt efternamn och många av de egenskaper som jag ser som sämre uppskattas säkert av den stora amerikanska publiken. Låtar som *There for You*, *For the Babies*, *Beautiful* och Damians onödiga cover på farsans *Pimpers Paradise* är alldeles för smöriga för min smak. *All Night* låter nästan som nåt Shaggy skulle göra. Desto roligare att plattan också innehåller några riktigt bra låtar som den stora skivköparskaran får ta del av. Nämda *Welcome to Jamrock* förtjänar uppmärksamhet, *Move!* är en stenhård svada där Jr Gong åter lånar av farsan, den här gången från *Exodus*. *We're Gonna Make it* är en catchy rootslåt och *Khaki Suit* med gästerna Bounty Killer och Eek-A-Mouse funk. Men å andra sidan, man kan inte misslyckas när Bounty kommer på besök. Han gjorde ju nästan en vidrig låt som *Hey Baby* med No Doubt lyssningsbar. Lord have mercy!

Isac Nordgren

KATIE MELUA

Piece by Piece

DRAMATICO/BONNIERAMIGO

Har på något sätt ett svagt öra till artister som försöker kombinera den traditionella singer/songwriterdrän med något mer, som försöker gå bortom de vanliga ramarna. Katie Melua är en som faktiskt lyckas. Även om det ibland balanserar på gränsen till det vanliga, ja nästan banala, så hålls hela tiden det raka, bestämda, säret. Och istället för att hela tiden närma sig countryanslaget finns här mestadels något som drar mot jazz och blues, ja, nästan folk. När hon närmar sig klassisk jazz blir också inramningen nästan autentisk. Det skulle kunna kännas rätt utstuderat, men det blir faktiskt bara charmigt. Några covers som också får en att höja ögonbrynen, men av positiv överraskning snarare än märklig förvåning. *Blues in the Night*, *On the Road Again* och *Cures Just Like Heaven*. Allt gjort på ett varken avogt eller inställsamt sätt, utan allt faller på plats i sitt sammanhang. Riktigt bra.

Magnus Sjöberg

METOPE

Kobol

AREAL/IMPORT

När jag nyligen intervjuade DJ Koze var han oerhört trött på technon som en seriös och humorbefriad musikstil där män i svart sitter och tar sig själva på alltför stort allvar. Han ville se mer galenskap om det så bara var i låttitlarna. I stället för *Phase One* döper han sina låtar till *Barock am Ring* och liknande saker. Jag gissade att han älskar allt som kommer från Areal och han bara skrek ja rakt ut.

Är det något skivbolag som kan konsten att kombinera ytterst effektiv och bra techno med en annorlunda förpackning är det Kölnbolaget Areal. Samlingsskivan *2Rabimmel 2Rabammel 2Rabum 2Bum Bum* som kom tidigare i år är ett exempel på den barnslighet som verkar vara avgörande för Areals kreativitet. Och nu Metope. Precis som de flesta skivor från Areal går omslaget inte i grå minimalism utan en stor naiv teckning av en färgglad pingvin. De svirande elektroniska ljuden som inleder skivan blir därför i min föreställning teknade pingviner som sjunger för varandra. Där är vi nästan hemma. Men leende lyssnar jag vidare och inser att spår efter spår ger mig lekfulla technohymner som känns omistliga.

Mats Almegård

MIDAIRCONDO

Shopping for Images

TYPE/DOTSHOP.SE

Det är som att titta rakt in i ett prisma som man hittat på en gammal vind. Bland serietid-

ningar, skidpjäxor och annat skräp ligger det. Nästan helt. Bara en liten spricka i kanten. Som ger de där färgerna ytterligare en brytning, en särighet som inte var tänkt, men som någon gång uppstått. Eller som att gå på tunn is en alldeles gnistrande kall vinterdag. Det är friskt, uppfriskande och soligt. Men fingrarna som trevar efter ispickarna avslöjar att man ändå inte känner sig helt trygg.

Trion Midaircondo låter färgerna komma fram i musiken. Men i mixen av akustiska instrument, ljuva stämmor och elektroniskt hack lurar hela tiden den där sprickan. Som får allt att nästan tippa över, ramla i bitar eller helt enkelt ramla ner i en kall vak. Fast på något sätt lyckas Lisa Nordström, Lisen Rylander och Malin Dahlström undvika att det händer. I vissa stunder överlastar de ljudbilden med lite för många, lite för tryckande stämningar. Men det är snarare undantag. Resten av skivan balanserar de elegant mot sprickbildningarna. *Shopping for Images* är därför inte rakt igenom perfekt, men ändå en ytterst hänförande lyssning. Vacker, brutal och vemodig.

Mats Almegård

CAROLINA MISOVSKY

Silence

BALTIC RECORDS

En artist får sitt genombrott och några år senare slår dennes syskon plötsligt ner på marknaden som en blix från klarblå himmel. Självklart är det lätt att vara skeptisk och fördomsfull redan från början. Särskilt när *Silence* inleds med en rockig radioskvaldänga av typiskt 2000-talssnitt. Men om man sätter sina fördomar åt sidan visar det sig att Carolinas debut innehåller lite större bredd än så. Balansen mellan rock, country och ballader är väl avvägd.

Carolina är mer försiktig i framtoningen än systern Lisa, och har valt att lägga ganska mycket piano i grunden. Lite som en hurtigare Sophie Zelmani utan det magiska svärmodet – som i *Remember Me* och *Won't Be The One*. De är faktiskt riktigt bra.

So Wrong for So Long kan garanterat bli en intensiv, men kortlivad, radiohit och *Like Wine* påminner svagt om Ryan Adams *La Cienega Just Smiled* i versen. Kräver du inte mer än låtsmålt pop (som för vissa tappar smaken redan efter en lyssning) har du många mysiga höstkällor med rödvin och *Silence* framför dig.

Christian Thunar

MS DYNAMITE

Judgement Days

POLYDOR/UNIVERSAL

För debutalbumet *A Little Deeper* fick hon Mercury-priset i England 2002 och Ms Dynamite var överallt. Hon var garagescenens diva, hon var hiphoparnas politiska samvete och hon var en feminist som inga killar satte sig på. Efter att ha tagit en mammaledighet är hon nu tillbaka med nytt album. Texternas styrka är intakt. Det är fortfarande politiskt medvetna, välskrivna texter om livet som ung tjej. Men musikaliskt är det tamare. Inte för att det är dåligt. Det bara lunkar framåt i långsam r'n'b-takt och det blir lite lätt tråkigt. Snyggt producerat och oengagerat helt enkelt. Inte alls vad man väntar sig från barrikaderna.

Mats Almegård

MURCOF

Rememberanza

LEAF LABEL/DOTSHOP.SE

Ni vet hur det är med förväntningar. De kan förstöra alltihop. En skiva, ett band, en film eller en bok som någon av dina kompisar pratat sig varm om. Eller som man läst spaltmeter om i tidningarna och spanat in delar av

på nätet. Det kan vända omkull alltihop. Dina förväntningar har fått mogna i dagar eller veckor. De har underblåsts av det ena positiva omdömet efter det andra. Så när man till sist lyssnar, går på konserten, sitter på bion eller läser bok, ja, då är det inte så fantastiskt som man trott. För att fantasierna och föreställningarna faktiskt klätt vad det nu är i en kostym som är flera nummer för stor.

Det omvända gäller ju också. Har man inga förväntningar kan den minsta lilla bagatell överraska så mycket att man sluter den till sitt hjärta. I alla fall till man ser den igen och inser att man kanske gav för mycket kärlek. Sen finns det också de där sällsynta fallen då förväntningarna är skyhöga, uppblåsta av tidigare verk och folks omdömen då det faktiskt håller. Då allt bär och den där känslan av "jo det var okej, men". Helt enkelt då "men" inte finns. Så är Fernando Coronas nya album.

Efter att hans *Martes* släpptes för tre år sedan har jag hållit honom så högt, burit honom så nära, att jag var ganska skraj när jag petade in *Rememberanza* i CD-spelaren. Som ingen annan kan han konsten att integrera modern elektronisk musik (kalla det minimal techno eller electronica) med nutida konstmusik. Hans ödesmättade stråkljud, de vackra pianoklangerna och de stämningsbildande datorljuden är oslagbara. Det var så jag kände. Och när jag hör hans nya album är det bara att pusta ut och fortsätta älska denna mexikanare i exil i Barcelona för att han fortfarande gör den mest sällsamma, mest avskalade och samtidigt storslagna musik som finns för tillfället. För hans förmåga att måla bilder med ljud, för hans förmåga att fånga mig totalt med sina harmonier, sina akord, sina försiktiga beats. Jag tror att årets skiva har landat.

Mats Almegård

NICKEL CREEK

Why Should the Fire Die?

SUGAR HILL/PLAYGROUND

Det finns vissa skivbolag man under en viss tid (eller alltid) kan lita på. Det finns vissa skivbolag som man köpa plattor från helt och hållet beroende på etiketten. Det finns vissa skivbolag som bara släpper bra skivor, det kvittar om du hört talas om bandet förut – står det ett visst namn på skivan så vet du att den är bra. Sub Pop var ett av dem, likaså Touch & Go och i viss mån Matador. Sugar Hill är fortfarande ett av dem, ett så kallat rootsbolag som satsar på bluegrass, folk och i viss mån country. Det enda man kan vara riktigt säker på är att det kommer att finnas en banjo på deras skivor. Dolly Parton ligger numera på Sugar Hill och har sedan dess släppt ett par riktigt bra skivor. Kanske borde Willie Nelson söka sig dit också efter de senaste årens katastrofalfall.

Nickel Creek är ett lägmålt folkband som gör allting rätt och denna skiva är en av mina favoriter i år. Det är inte lika farligt och mörkt som 16 Horsepower, men kompenserar med vackra arrangemang, fantasifulla vändingar, snygg ljudbild och en riktigt attraktiv och vacker korsning mellan alt-country, folk och bluegrass. Med både manlig och kvinnlig sångerska lättas ljudbilden upp. Man får nästan intrycket av att plattan är inspelad live och all luft i låtarna hjälper verkligen, det är en lös och skön platta. Definitivt en av årets tio bästa.

Mathias Skeppstedt

PARAGON

Löftet

HEMMALAGET

Hrmm – jag känner mig kluven! Brukar inte gilla svensk hiphop med billiga förortsrím. *Löftet* med Paragon är annorlunda. Hans, i

LUGER PRESENTERAR:

WHITE ROSE MOVEMENT (UK)

14/10 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

ELECTRELANE (UK)

18/10 KÖPENHAMN LÖPPEN

19/10 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

THE LONG BLONDES (UK)

21/10 STHLM DEBASER

CROOKED FINGERS (US)

25/10 OSLO GARAGE – 26/10 GBG WOODY@PUSTERVIK

27/10 LUND MEJERIET – 28/10 STHLM DEBASER

ANDREW BIRD (US)

26/10 GBG WOODY@PUSTERVIK

27/10 LÖNKÖPING HERRGÅRN – 28/10 STHLM DEBASER

EDITORS (UK)

26/10 GBG STICKY FINGERS

29/10 STHLM FRITZ'S CORNER@DEBASER

FINAL FANTASY (CAN)

26/10 STHLM KÄGELBANAN – 1/11 LÖNKÖPING HERRGÅRN

THE WHITE STRIPES (US)

+ SUPPORT: GREENHORNS (US)

27/10 STHLM ANNEXET

AKRON/FAMILY (US)

29/10 GBG RÖDA STEN – 1/11 STHLM DEBASER

SIGUR RÓS (IS) + SUPPORT: AMINA (IS)

30/10 HELSINKI HOUSE OF CULTURE – 1/11 STHLM CIRKUS

3/11 OSLO KONSERTHUSET – 3/11 GBG KONSERTHUSET

OF MONTREAL (US)

1/11 OSLO MONO

2/11 STHLM SVENSKA MUSIKKLUBBEN @ DEBASER

3/11 GBG WOODY@RÖDA STEN

4/11 LUND BLEKINGSKA NATIONEN

COCOROSIE (US/F)

2/11 STHLM SÖDRA TEATERN – 3/11 Malmö INKONST

4/11 GBG STENHAMMARSALEN

AMADOU & MARIAM (MALI)

2/11 STHLM KÄGELBANAN – 3/11 UPPSALA KATALIN

4/11 GBG MUSIKENS HUS

5/11 OSLO OSLO WORLD MUSIC FESTIVAL

7/11 Malmö KB – 8/11 KÖPENHAMN VEGA

THE KILLS (US/US)

5/11 GBG STICKY FINGERS – 6/11 STHLM DEBASER

7/11 OSLO BLÅ – 8/11 KÖPENHAMN LÖPPEN

COLDPLAY (UK)

7/11 STHLM GLOBEN

HOUSE OF LOVE (UK)

12/11 STHLM DEBASER

ANTONY & THE JOHNSONS (US)

13/11 OSLO ROCKEFELLER – 14/11 STHLM CHINATEATERN

BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB (US)

13/11 GBG STICKY FINGERS – 14/11 STHLM NALEN

16/11 Malmö KB

ANIMAL COLLECTIVE (US)

+ SUPPORT: NIX NOLTES (IS)

13/11 ÅRHUS VOXHALL – 14/11 GBG NEFERTITI

15/11 STHLM SÖDRA TEATERN

16/11 Malmö PINK FLAG@CHOKLADFABRIKEN

TEENAGE FANCLUB (UK)

13/11 Malmö KB – 14/11 STHLM DEBASER

NEW YOUNG PONY CLUB (UK)

18/11 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

RÖYKSOPP (NO)

21/11 STHLM CIRKUS

WHY? (US)

21/11 STHLM DEBASER – 22/11 LUND MEJERIET

THE PIPETTES (UK)

22/11 GBG STICKY FINGERS – 23/11 Malmö INKONST

24/11 LÖNKÖPING HERRGÅRN

25/11 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

26/10 OSLO GARAGE

THE BEAR QUARTET

25/11 STHLM NALEN

THE POSIES (US)

25/11 Malmö KB

VIVE LA FÊTE (BE)

29/11 ÅRHUS VOXHALL – 30/11 KÖPENHAMN VEGA

1/12 STHLM DEBASER – 2/12 GBG STICKY FINGERS

3/11 LUND MEJERIET

EFTERKLANG (DK)

+ SUPPORT: GRIZZLY BEAR (US)

29/11 UPPSALA KATALIN – 30/11 STHLM NALEN

1/12 LÖNKÖPING HERRGÅRN

2/12 GBG STENHAMMARSALEN – 3/12 Malmö KB

BROKEN SCOTLAND SCENE (CAN)

7/12 STHLM KÄGELBANAN – 8/12 OSLO JOHN DEE

FRANZ FERDINAND (UK)

8/12 STHLM ARENAN

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE: WWW.LUGER.SE

LUGER
WWW.LUGER.SE

bok

NINA ANTONIA

The Prettiest Star: Whatever Happened to Brett Smiley?

SAF PUBLISHING

Frågan, till och med för inbitna popentusiaster, är kanske inte så mycket "Vad hände med Brett Smiley?" som "Vem är Brett Smiley?". Sensommaren 1974 var den då allttjämt tonåriga amerikanen och före detta barnskådespelaren en av åtskilliga dagsländor när den andra stora glamrockvägen svepte över England. Tillsammans med sin manager Andrew Loog Oldham – mest känd för att ha upptäckt The Rolling Stones – hann han med ett tv-framträdande och en singel, innan samarbetet rämnade. Ett album låg klart men gavs aldrig ut. Under sin korta tid i rampljuset gjorde Smiley inte ens tillräckligt avtryck för att få sin singel listad i samlarguider.

En parentes i musikhistorien. Om ens det. Men rockjournalisten Nina Antonia glömde honom inte. När hon som 14-åring såg Smiley på tv hände något i henne. Något som fick henne att 30 år senare bli en av de drivande bakom att *Breathlessly Brett* till sist släpptes. Något som nu får henne att efter utsökta böcker om The Only Ones och Johnny Thunders, släppa bottenappat *The Prettiest Star: Whatever Happened to Brett Smiley?* om idolen. Och sig själv. Lika delar rockbiografi och Antonias memoarer, från självömkande tonåring som flyr in i popmusiken till ensamstående småbarnsmamma med rockjournalistdrömmar, vävs allt ihop när Smiley besöker England och Antonia i samband med skivsläppet. Och visst får läsarna svar på vad som hände honom. Varför de skulle bry sig förblir dock ett mysterium. *The Prettiest Star* tillfredställer ingen av de genrer den gör anspråk på; för ytlig för en bra tonårsskildring, för personlig för journalistik och som rockmytologi på tok för ordinär. För precis som med alla andra musiker journalister tycker det är värt att skriva om, handlar det även här om sex och knark. Men Mötley Crüe, Rolling Stones och alla de där, de vet man vilka de är. Musiken har skapat en relation mellan banden och deras publik. Man bryr sig. Troligen minns ingen Smileys gamla singel. Och ingen bryr sig. Utom Nina Antonia.

Dan Andersson

EDDI FIEGEL

Dream a Little Dream of Me: The Life of 'Mama' Cass Elliot

SIDGWICK & JACKSON

Utskrattad för sättet hon dog på, få artister lever i ett så totalt mörker i skuggan av sin egen myt som den amerikanska sångerskan Cass Elliot. "Mama Cass", lyder meningen som oftast följer hennes namn så snart det nämns, "är inte det hon som dog när hon satte en skinkmacka i halsen?". Vilket sätt att dö på. Ännu värre, vilket öde att fortfarande vara iågkommen för, 31 år efter att den då blott 32-åriga fjärdedelen av The Mamas & The Papas gick ur tiden. Kul historia. Synd att det är det enda hon förknippas med.

Synd, för det första, eftersom Elliot var en sällsynt begåvad sångerska och förtjänar bättre. Innan hon dog hade hon på några utsökta soloalbum stakat ut sin egen väg, och lyckats skaka av sig oket efter den geniale John Phillips. Synd, för det andra, för att det inte är sant. Visserligen uppgav man för pressen, i de första artiklarna efter dödsfallet, att hon kvävts till döds på den berömda smörgåsen. När sedan obduktionen visade att hon överhuvudtaget inte dog av kvävning, utan av en hjärtattack – en följd, sannolikt, av hennes kraftiga övervikt – var skadan redan skedd. Än idag

är mackan den oftast upprapade sanningen. Inte konstigt, kanske; frossaren som dör av sin egen synd är så profetiskt. Men ironiskt, eftersom Elliot utvecklade sin magnetiska personlighet, sångroster och scenutstrålning till stor del för att få omgivningen att se förbi ytan. Dubbelt ironiskt blir det dessutom när journalisten Eddi Fiegel fokuserar sin biografi om sångerskan, *Dream a Little Dream of Me*, på just hennes vikt. Liksom alla i det imponerande persongalleri hon intervjuat. Knappt passerar en enda av 400 sidor utan att någon tresiffrigt gissar hur mycket hon vägde.

Men det är bara en liten invändning mot en annars mycket bra – om än lite formelmässig – biografi. Kanske lite i längsta laget men med öppenhjärtiga citat från både nyckelpersoner och bifigurer och kritiskt ifrågasättande av myter Elliot gärna spred om sig själv. Och viktfrågan måste givetvis få ta lite plats. Den var stor – möjligen till och med livsavgörande – även för Elliot själv. Men en ansträngning att vara lite mindre förutsägbar hade kanske varit önskvärd.

Dan Andersson

FREDRIK STRAGE

Fans. En bok om besatthet.

NATUR OCH KULTUR

Jag stalkade aldrig Skinny Puppy. Jag skickade ett artigt brev och bad om en bild, köpte skivorna och såg en konsert. Sen gick vi skilda vägar. För några veckor sedan såg jag deras turnéfilm *Eurotrauma-88*. Där, vid kravallstaketet i Göteborg hoppar jag upp och ned, skrikandes lättexen. Min första reaktion är att slänga mig på telefonen och berätta för min kompis som stod bredvid. Men, vad ska jag säga: kolla vilka fans vi var? Nej.

I *Fans* berättas historier om alla möjliga beundrare. De som inte vill idolerna så mycket. Andra som blir besatta och går över gränsen till vad som är lagligt. Det är underhållande läsning. Fredrik Strage skriver initierat och roligt om de fans han följt, eller om de han funnit texter om i arkiven. En styrka är att han behandlar alla i boken lika: vare sig han hänvisar till kulturteoretiker eller följer med Westlifefans gör han det med respekt.

I och med arkivklippen följer Strage fansen hundra år tillbaka och han hade väl kunnat fortsätta ännu längre, (kastratsångarna som var 1700-talets popstjärnor exempelvis). Men det behövs inte. Poängen går fram: det handlar inte enbart om en företeelse idag. Med hänvisning till vetenskapliga rapporter ges en fördjupning. Den kunde varit djupare, men då hade *Fans* blivit en annan slags bok. Strage ger ändå tillräckligt djup i balansgången mellan sociologer, psykologer och besatta tonåringar. *Fans* är rolig, välskriven och en bok alla fans bör läsa.

Mats Almegård

svensk bemärkelse, tunga genomtänkta beats lyfter albumet till en högre nivå. Och jag gillar helt klart Paragons mångsidighet på denna platta. Debuten *Stadsbarn* var sammanhållen av just beatsen, *Löftet* bjuder på mer variation. Ändå känns hela produktionen jäkligt synkad med ett vackert intro och ett minst lika vackert avslut som knyter samman *Löftet*.

Textmässigt visar Paragon många sidor. Han levererar många rim med pondus, går rakt på sak och talar direkt till dig som lyssnar. Ibland, eller ganska ofta, känns dock texten för tam i jämförelse med musiken i övrigt. Och att använda slang som jiddra, haffa och svenne känns sådär. Tyvärr funkar inte alltid svenska språket till tung hiphop.

Men, jag må vara lättflörtad, *Snöra upp dom* är en av mina nya favoriter. Alla som ägt ett par schysta Adidas vet vad Paragon menar med denna hyllning till skon.

Therese Ahlberg

PARIS

Secrets on Tape

LOOK LEFT/BONNIERAMIGO

På uppföljaren till *Yellow Eden* har Paris strävat efter att få till en opolerad produktion. Detta genom få omtagningar, inspelning i vardagsrum och med nya "öron" inför mixningen. Varför? För att få fram en bättre livekänsla. Efter att ha tagit del av detta faktum kan jag inte annat än applådera Paris. De är nämligen ett band som upplevs bäst just i livesammanhang. På scen har de en förmåga att spetsa till sina annars ganska mediokra syntpoplåtar.

Problemet med Paris på skiva är att det oftast låter konstlat popsmart och på något sätt typiskt svenskt, främst på grund av sångerskornas begränsade, tråkiga sångroster. På *Secrets On Tape* lyckas de dock nästan få mig att bortse från mina invändningar. Rom-inspirerade (det syftar varken på Italiens huvudstad eller fiskägg, utan något drickbart) *Captain Morgan*, singeln *60 Minutes*, *City Beat* och *Ladie's Man* överraskar med en större bredd och ett betydligt bättre låtskrivande än kvartetten tidigare presterat.

Christian Thunarf

PATRIK SKANTZE AND THE FREE SOULS SOCIETY

Fiction at First View

MIMO/CDA

Patrik Skantze har brutit mot tyngdlagen och hänger i luften. *Fiction at First View* känns sannerligen som en oerhört abstrakt prestation och härstammar från samma mörka sida av månen som Pink Floyd en gång i tiden ville belysa. Här finns också något som närmast kan definieras som den där mjukt eteriska poppen från 1990-talets Storbritannien.

Arrangemangen och melodierna är späckade med experimentlusta, men håller sig borta från att balla ur till ett pretentiöst gytter som enbart artisten själv kunde vara intresserad av. Det är inte varje dag en svensk musiker släpper tyglarna så fria som Patrik Skantze gör, det är bara att tacka och bocka.

Mikael Barani

PORN SWORD TOBACCO

Explains Freedom

CITY CENTER OFFICES/BORDER

Är det syrsorna man hör i *Soft Airgun&Electric*? Eller är det fåglar? Tveksamt, säkert är dock att det låter som om man befann sig mitt ute i skogen. Det lär också vara mitt ute i skogen som Henrik Jonsson spelat in *Explains Freedom*. En skog som ekar vagt av ambient-legender som Brian Eno och Harold Budd, men som också har sin beskärda del av György Ligetis små pianostycken eller Minimalistic Swedens knastrande datorljud. Det tunna tyg

som vävs av dessa olika delar är fantasieggande, för det skiftar hela tiden i textur. Ibland är det pianot som får ange tonen. Andra stunder faller det tillbaka för fältinspelningar eller brus ur en dator. Och är det inte åskan som mullrar någonstans i bakgrunden? I *Explains Freedom* har den svenska naturen (återigen) fått ett soundtrack. Varmt, vackert och stämningsskapande. Vi kommer att få en våg tyska laptpentusiaster på halsen till nästa sommar. Bara de behåller allemansrätten borde det gå bra.

Mats Almegård

THE PROJECT HATE MCMXCIX

Armageddon March Eternal (Symphonies Of Slit Wrist)

THREEMAN RECORDINGS

Där satt den! Rakt i krysset!

Ibland har jag världens bästa jobb, och idag är en av de dagarna. Man sitter och trålar sig igenom den ena oinspirerade smörjan efter den andra. Radion spelar bara John Legend, smurf-låten *I'm So Lonely* och den där förbannade *You're Beautiful*-låten. Det regnar ute, kontot är tomt och kylskåpet stirrar tomt tillbaka på dig. Då kommer den här atombomben till ett album och blåser liv i allt.

Detta är så rätt och så bra att jag inte vet vad jag ska göra av mig. Jag provar att stå och skaka, sitter sen en stund och slutar med att vanka omkring rastlöst i lägenheten medan Sandströms (ex-Grave, och Entombed) jordbävning till röst sliter ner tapeterna från väggarna, river upp stora hål i golvet och får grannarna att slå sig trötta på mina väggar.

The Project Hates fjärde platta är en Phil Spector-vägg av cementblandarrock som kommer att skaka om din värld på helt nya sätt. Det är döds, industri, techno, österländsk folkmusik och ren punk i ett. Den blandar, stöper om och ger på ett sätt som är så rent och flytande att det nästan känns organiskt. Om detta är metallens framtid vill jag aldrig titta bakåt.

Mathias Skeppstedt

THE PUSSYCAT DOLLS

PCD

A&M/UNIVERSAL

Nicole Scherzinger frontar plastiga gruppen The Pussycat Dolls som på känt manér poserar som sex Barbiedockor och kvider popdängor över r'n'b-beats proddade av kändisarna Cee-Lo, Timbaland, will.i.am och Rich Harrison. Och Busta gästar på populära kaxsingeln *Don't Cha*. Tjejerna blandar girl power med relativt oskyldiga sexanspelningar, garanterat förvirrande för de unga flickorna som är målgruppen.

Oftast låter de som ett ung Destiny's Child eller Jackson 5 (!?), fast moderna. De ger sig på klassiker som *Hot Stuff* och *Tainted Love* med förvånansvärt resultat – det svänger! Och det gör hela plattan förresten. I genren tjejpop med rötterna i svart amerikansk musik är The Pussycat Dolls en utmanare att ta på allvar. Swinglåten *Right Now* och självfulla *Feel'n' Good* är bara två exempel på att bredden finns. Hits som hetsiga *Wait a Minute*, orientaliska *Buttons* och *I Don't Need a Man* med sitt discodriv garanterar en ljus framtid. Och *Bite the Dust* är kalasfet. Grattis Nicole!

Gary Andersson

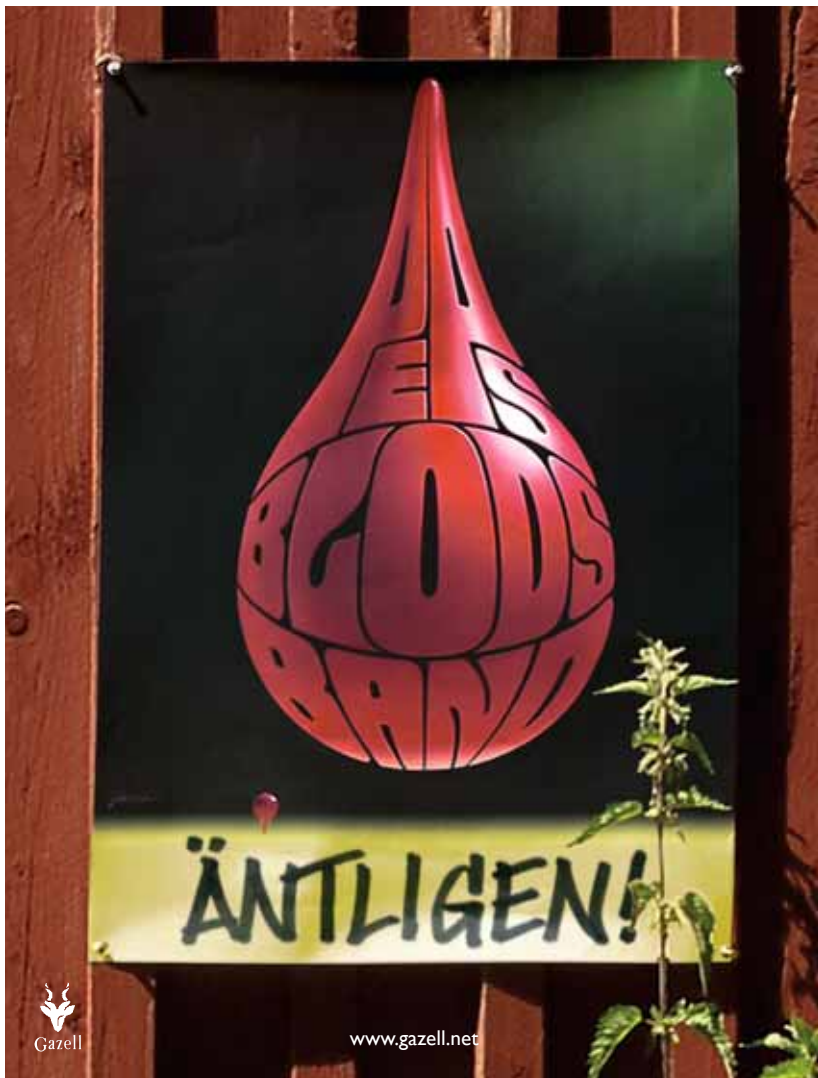
RANDY

Randy The Band

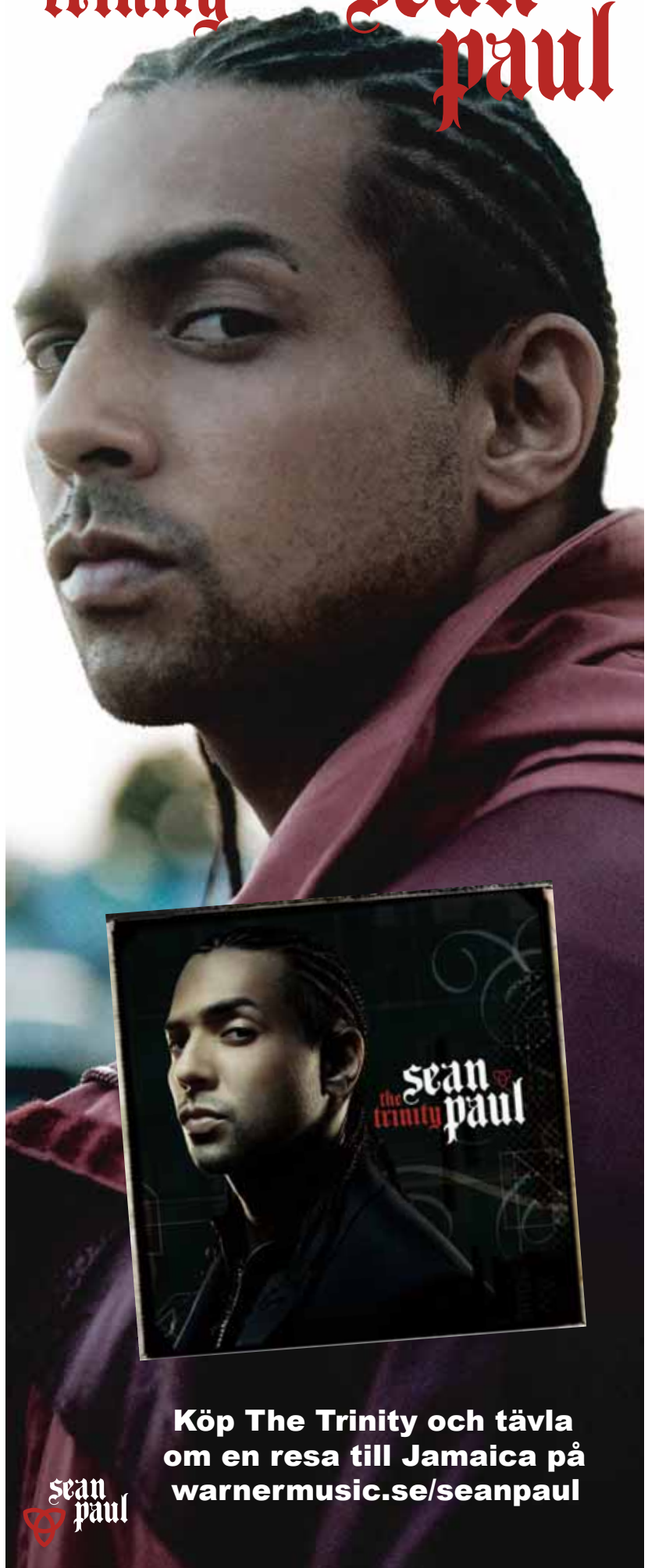
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Kräkenärsrydfestivalen år 2000. Stefan Granberg, Randy-sångare och sann musik lover, står och tittar ut i den smäländska sensommarnatten. Han håller en hela brännvin i armarna, ömt som om det vore ett spädbarn, och berättar

the trinity sean paul

PK MUSIK & BEAT AGENCY presenterar

THE GLOBAL BATTLE OF THE BANDS 2005

Musiktävling för band med världsfinal i London 7 dec.

Delfinaler i Sverige:
Helsingborg 13/10,
Göteborg 18/10,
Halmstad 21/10,
Linköping 22/10,
Växjö 25/10,
Eskilstuna 29/10

anmälan: www.gbob.com

mer info: www.gbob.com, www.pkmusik.se,
www.beatagency.se

beat agency
PK MUSIK GROOVE

www.gbob.com

• 6/10 BOYS • 13/10 VAPNET • 20/10 LAUREL MUSIC
och MY DARLING YOU • 27/10 FLÅSKET BRINNER

gump på jazzhuset varje torsdag kl 22 - 03.
mer info på www.doloresrecordings.com

Köp The Trinity och tävla om en resa till Jamaica på warnermusic.se/seanpaul

sean paul

om Randys kommande platta. Om hur de inspirerats av Little Richard, släppt alla hämningar och att "nu, nu djävlar". Skivan som så småningom landar på skivdiskarna hette *The Human Atom Bombs* och trots att den var en fantastisk uppvisning i allsångspunk och vild rock'n'roll fick Randy, rent kommersiellt, se sig passera av betydligt sämre kollegor. Igen.

Nu är det förstås gott att höra att de envisa norrlänningarna är tillbaka i absolut toppform efter mellanplattan *Welfare Problems*. Nya *Randy The Band* har en perfekt avvägning mellan publikfriande Randy-refränger och lite mer oborstade inslag som det hysteriska Dead Kennedys-riffandet i *Teenage Tiger* eller den skamlösa Misfits-flörten *Evil*. Stefan Granberg visar gång på gång upp en osviklig poppunk-känsla, men också basisten Johan Gustavsson briljerar när han tar över mikrofonen i punk-möter-Thin Lizzy-svängiga *Going Out With the Dead* och i rock'n'rollromantiska *Red Banner Rockers*.

Randy The Band är en skiva som handlar mycket om kärleken till musiken och om att hålla fast vid det man tror på. Och det ska nog mycket till för att det här gänget ska ge upp. Att de är och förblir en "molotov rock tale exploding in the cheapest of bars" har de sedan länge accepterat och lärt sig leva med. Och med nya skivan visar förstås Randy att de ändå vunnit.

Daniel Axelsson

REVOLUTION RIOT

Blues for the Spiritually Retarded

FEEDBACK BOOGIE/DEAF & DUMB

Rockens år 1987. Guns 'n' Roses klassas som giganter. Faster Pussycat är mastodonten och L.A. Guns får ta de smulor som blir över. Största anledning till det var att bandet inte hade lika bra låtskrivare som suparkompisarna.

Snudd på tjugo år senare släpper svenska Revolution Riot sin debutplatta. Liknelsen med L.A. Guns och Guns 'n' Roses funkar även här. Revolutions Riots låtmateriel är mediokert och talangfulla Crashdiet lär sno alla sleaziga kvällstidningsrubriker.

Revolution Riot spelar okommersiell rock'n'roll, långt från band som Kiss, Ratt och Mötley Crüe. Det är mer svett och vilja

än strass och passion. Ibland vill bandet för mycket – det snabba rifftet på *Outcast Freaks* hade mått bra av mer övning innan det fastnade på tape.

Men helt borta är det inte. Så fucking jäkla orättvist är inte livet. När *Dead (Nothing's New)* kommer igång förvandlas jag till en hypnotiserad publik. Speedade Torbjörn sjunger med, hytter med näven och tittar stint på bandet. Släppa-loss-Torbjörn blundar och dansar till takt. Hårda Torbjörn tittar upp från baren och glömmar av ölen för ett kort tag. Det är så Revolution Riot ska låta på nästa album.

Torbjörn Hallgren

SEAN PAUL

The Trinity

ATLANTIC/WARNER

Efter monstersuccén med plattan *Dutty Rock* återkommer nu Jamaicas polerade medelklassdancehallkung med ett nytt supersvängigt album där han verkar göra refränger av varenda textrad. Hans följsamma sångstil och vänliga röst uppmuntrar till medskrälning vare sig man befinner sig på ett hett dansgolv eller hemma på förfesten.

Kommersiellt sett är projektet redan i hamn, så extremt catchy är låtarna. Inga taggiga rytmer eller störande tjafs tar plats, Sean Paul står bara själv säkert mitt på scenen och drar igång sväng som inte tystnar förrän suggestiva sistaspåret *The Trinity* tonar ut. Det är faktiskt omöjligt att dessa så här tajt och sprudlande musik även om vissa konnässörer förmodligen kommer att vilja jämföra Sean Paul med den betydligt flatare Shaggy. Men den jämförelsen faller så fort man dansat och umgåtts med *The Trinity*-plattan, ett konditionsfenomen som vägrar släppa greppet. Det är sällan man känner total glädje genom en hel platta men mitt breda fänflin börjar faktiskt få ansiktet att värka nu. Smärta kan vara riktigt underbar ibland.

Gary Andersson

SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES

#3

LABRADOR/BORDER

SKWBN låter mer som Jonathan Richman än någonsin förut. Det skulle så lätt kunna kantra åt helvete med a day in the life of-

texterna och den torra humorn, men det gör det fan inte.

#3 är fylld med roliga ljud, idéer och ett kompetent utförande. Det är som att vara liten på julafton och upptäcka att man har fått två tv-spel bland klapparna. Genast uppstår den där känslan av att det finns så mycket att välja mellan att man till slut kollapsar i ren utmattning och inte klarar av att spela något av spelen.

Känner ni inte igen den känslan föreslår jag att ni köper denna skiva. Att spendera fler bokstäver i denna recension på den livsglädje som SKWBN förmedlar är som att försöka komma på en ny färg.

Mikael Barani

SUNN O)))

Black One

SOUTHERN LORD/SOUND POLLUTION

Pressinformationspappret inleds med "detta är den sjätte och mörkaste Sunn O))) skivan". Det är bara att hålla med. *Black One* är ett fullständigt klaustrofobiskt helvete. Så fullkomligt svart. Deras långsamma gitarrrones är så tröga, så djupa och så enormt utan ljus. Gästsångarna Oren Ambrachi, Wrest, Malefic och John Wieses vrål och gutturala låten försvinner ner i ondskefulla brunnar av frustrerat noise, och valium. *Black One* är bortom aggressivitet och utlevande, det är en näst intill stillastående soppa av ondska. Malefic var under sångpålägen på den sexton minuter långa *Báthory Erzsébet* inläst i en baklucka på en bil. Hans närmast tonlösa, torra röst innehåller all den skräck som *Black One* är. Den totala instängdheten och mörkret är genomgående. Luften står stilla och ett kraftigt tryck över bröstet. Varför, kan man fråga sig, ska jag utsätta mig för detta? På något sätt är det som med alla extremere, ett sätt att få tillvaron i någorlunda balans. Har jag hört avgrunden får den vardagliga mittfåran en nödvändig bredd som krävs för att faktiskt kunna fungera i den miljödystopiska samtiden. Ett sätt att få en egna torftiga verklighet någorlunda meningsfull.

Fredrik Eriksson

RICHARD SWIFT

The Collection Vol. 1

SECRETLY CANADIAN

För att få veta vilket som är årets album behöver man inte leta länge. Det räcker med att kasta en blick i ett slumpvist utvalt nummer av valfri svensk musiktidning, så är det alltid flera som är villiga att utse en platta som bäst i år. Och gör om det i nästa nummer med en annan skiva.

Kanske blir skivorna bättre framåt hösten, kanske är skribenterna ibland lite överlidade. Efter hand förlorar orden sin betydelse. Därför bör kritiker vara mycket sparsamma med dem. Men i fallet Richard Swift och hans *The Collection Vol. 1* – en uppsamling av pianisten, gitarristen, låtskrivaren och sångarens två minialbum, *The Novelist* och *Walking Without Effort*, allt han åstadkommit hittills – finns inga andra ord. Visst kan man tjata sig hes om flirar med allt från jazz och Tin Pan Alley till Harry Nilssons värsta McCartney-pastischer, hans röst som släpar sig som en bakfull Rufus Wainwright, och att han är lika begåvad som alla nämnda ihop. Men inget av det säger det som egentligen måste sägas. De där tre små orden. Årets. Bästa. Album.

Dan Andersson

TIGER LOU

The Loyol

STARTRACKS/BONNIERAMIGO

Att ha en deprimerande skiva som ackompanjering till snålblåsiga höstpromenader är en-

ligt mig – hur motsägelsefullt det än må låta – en av livets sanna njutningar. Men att låta Tiger Lou styra sinnesstämningen kan vara rent livsfarligt. Svarta orosmoln tornar upp sig, höghusen ser om möjligt ännu gråare ut och sommaren känns fruktansvärt avlägsen.

Inledande titellåten är bara ett smakprov på vad som komma skall. "A melody so beautifully sung" sjunger Tiger Lou mot en kontrastfylld madrasserad ljudvägg av dämpade gitarrer, taktfast trumkomp och spökande gitarrroner från Pink Floyds *Remember a Day*. Steg för steg sjunker man sedan som lyssnare djupare och djupare ner i ett bottenlöst dunkel.

Hela *The Loyol* är lite som en spartansk variant av Kent. Smått distade basgångar, plockande gitarrer från åttiotalets svärmodsskatt och stela marschtempo toppas av Tiger Lous plågade stämma.

Tyvärr blir det ofta för mycket av det gråaskiga och på tok för lite variation. Men när titellådens undersköna refräng blommar ut och *Albino Apparels* effektfulla oh-oh-ohoh-efterrefräng siktar rakt mot dansnerven är det lätt att kapitulera. Fast *The Loyol* borde vara barnförbjuden. Ätminstone på hösten.

Christian Thunarf

PAUL WELLER

As Is Now

V2/BONNIERAMIGO

I år är det tio år sedan Wellers storsäljare *Stanley Road* släpptes (vilket firades med en påkostad deluxe-utgåva i våras). Weller har inte gjort ett riktigt bra album sedan dess. Inte ett riktigt dåligt heller, men något har alltid stört. Oftast har problemet varit det tröttsamma gubbrockandet som fått breda ut sig på bekostnad av de soulballader där han nuförtiden kommer bäst till sin rätt.

As Is Now är hans femte försök sedan *Stanley Road* och innehåller precis som de fyra senaste albumen några trevliga exempel på vad man vill att Weller ska syssla med (som ljuvliga *Pan* där han hittat tillbaka till gospeln från *Wings of Speed*) – och en del exempel på vad han absolut inte ska göra (funkrockandet i *Bring Back the Funk* är outhärdlig och tar fan aldrig slut). Och var så säkra på att inget kommer ha förändrats när nästa album dyker upp.

Thomas Nilson

WOLF PARADE

Apologies to the Queen Mary

SUB POP/BORDER

Som om The White Stripes hade rekryterat Niccokicks sångare – plus utökad sättningen med ytterligare ett par meningar. Ungefär så upplevs Wolf Parade de första genomlysningarna. Förvisso sträcker sig inte spåren till samma höjder som paret White emellanåt åstadkommer. Men Wolf Parade når långt. Plattan tuggar på bra, med låt efter låt som är riktigt bra. Restriktionslöst, med variationsrikedom och idélusta långt över genomsnittet. En småtursk och oblyg platta som inte bara pockar utan även kräver uppmärksamhet. Lagom alternativt, utan att för den sakens skull vricka till det i onödan. Ska man lyfta fram enskilda spår är *Modern World* och *Shine a Light* två riktiga pärlor.

Ett återkommande uttryck är att nya bekantskaper alltid är välkomna, men den tal att användas ännu en gång. För *Apologies to the Queen Mary* är verkligen så intressant.

Niklas Simonsson

Vidare recensioner på
www.groove.se

WILLI WILLIAMS

Messenger Man

BLOOD AND FIRE/PLAYGROUND

När Forest Whitaker ger sig ut på mafiosojakt i Jim Jarmuschs film *Ghost Dog – The Way of the Samurai* så gör han det till tonerna av Willi Williams *Armagedeon Time*. "A lot of people won't get no supper tonight/A lot of people going to suffer tonight/Cause the battle is getting hotter/In this iration, it's armagedeon". Innan Willi Williams blev internationellt känd för *Armagedeon Time*, främst genom The Clashes version av låten, så hade han 1978-79 spelat in sitt debutalbum *Messenger Man*. Då hade han redan producerat band och spelat in egna singlar i tio år. Plattan gjordes i nära samarbete med musikern Jackie Mittoo, känd som "The Organ King", vilken Williams också skrev *Armagedeon Time* tillsammans med.

Inledande titellåten på *Messenger Man* är ett lysande exempel på hur mycket soul det ofta finns i roots reggae. Efterföljande *Slave* och *Give Jah Praise* är lika fantastiska låtar. På *I Man* sjunger Williams gudomligt. Jag

skulle kunna räkna upp varenda spår som en höjdpunkt.

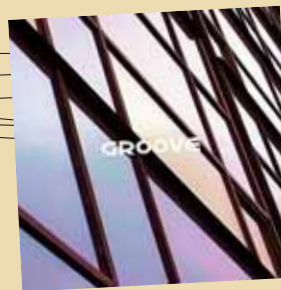
Det är bara att böja på nacken, Blood and Fire har gjort det ännu en gång. För vilken gång i ordningen bolaget plockat upp gamla reggaespelningar och givit världen musik som alla borde ha hemma i hyllan vet jag inte längre. Förutom albumets originallåtar får man ett paket med alla dubbar, mixade av bland andra Scientist, och som vanligt serveras allt i en snygg förpackning. *Messenger Man* förtjänar att betraktas som ett klassiskt reggaealbum, så bra är det.

Isac Nordgren

CD 8 • 2005

Lagom till sommarens slut serverar vi upp ett delikat delikatessbord av makalösa musikaliska talanger i Groove, flera av artisterna kan man dessutom läsa om i artiklar i tidningen. För att bli prenumerant och få en unik skiva med varje ny tidning: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

1 Disflex6

Bomb the Factory

Disflex6 består av Jason the Argonaut, Lazerus Jackson och Elon. Is från Kalifornien och de kör sin robotstyrda hiphopfarkost rakt in i alla branschstillverkade rapstjärnors arslen. Trion är fejkallergiker och hatar tillgjorda posörer, men lyckas i *Bomb the Factory* både underhålla och skapa noddvänlig miljö även om den har intergalaktisk topografi.

www.disflex6.com

2 Sean Paul

We Be Burnin' (Legalize It)

Kungen av den internationella dancehall-scenen går ännu en gång in och regerar hårt, denna version av bangern *We Be Burnin'* kommer att skaka om mången fest till långt in på småtimmarna. Sean Paul krånglar inte till saker utan bränner på med sitt inspirerade flow. Det är bara att greppa en kall Red Stripe och kasta sig ut i natten!

www.warnermusic.com

3 They Live By Night

School

Popmusik har knappast låtit mer angelägen sedan Håkan Hellström och Moneybrother – men nu kan vi räkna in färskingarna i They Live By Night som utmanare till fläka-uthjärtat-till-frenetiska-rytmer-priset. Första demolåtarna spelades in i februari och efter denna månads debut-EP väntar vi alla desperat på utlovade fullängdaren. Kommer den snart? Riktigt snart?

www.theylivebynight.com

4 The Greenhornes

Pattern Skies

Mjuka sextiotalspopharmonier i explosiv klädedräkt strömmar från Cincinnati i Ohio. Det är trion The Greenhornes som svarat ihop en himmelssiktande *Pattern Skies* med en popsensibilitet utöver det normala. Retrokänslan är närvarande i köerna och i de fläktande ackordens expansion. Gitarrsolo är heller aldrig fel.

www.greenhornes.com

5 Iris

Fool in a Hurricane

Iris Esell är en välkänd figur i den göteborgska nöjessvängen, både som artist, DJ och festfixare. Efter sju sorger och åtta bedrävelser kommer nu hennes första egna platta där hon kokat ner alla klassiska influenser i ett moget sound där hennes ståtligt raspiga sångröst står i fokus. Att Iris kommer att stjälja många

musikälskares hjärtan när hon nu tillåts blomma ut är ingen högoddsare.

www.irisesell.com

6 Fake Moss

Highway

Med stora känslor och ännu större refränger där Erik Johnsson konkurrerar med självaste Ian Astbury i kraft och närvaro tar denna Stockholmskvartett sin publik med storm. *Highway* har en pumpande bas och åttiotals-syntiga arrangemang, atmosfäriska vibbar lägger sig som en värmande filt över rummet. Tänd levande ljus och njut till *Highway*, det är du vörd!

www.fakemoss.com

7 Oscar Sharp + Melo

Runaway

Söders egen soulkis, producent-Oskar Skarp, har tidigare bland annat jobbat med Fattaru, Kaah och Ison & Fille men nu släpper han egna plattan *Oscar Sharp with Guests – Songs in the Tree of Life* där vokalisterna som Melo, Papa Dee, Goran Kajfes, Leafy och Omar utsmyckar hans vackra melodier. Upplevelsen är smekande och skön, inspirerande och livsbejakande. Sweet!

www.fonkis.net

8 Suburban Kids with Biblical Names

Loop Duplicate My Heart

Sprittande indiepop kan ha så stort självförtroende att den nästan blir överkaxig i sin slafsighet. Med croonersång blir den nästan outhärdlig. Outhärdligt underbar, vill säga. Kidsen charmar brallorna av mig med underjordshitten *Loop Duplicate My Heart*. Nördigt är bra. Jag hänglar med min dator ibland också. Fullängdaren heter #3.

www.labrador.se

9 Simone Moreno

Umbabarauma

Svängig samba och djup afromusik kylv tydligen inte ner speciellt mycket om man flyttar från Brasilien till Sverige. På albumet *Samba Makossa* skruvar nämligen Simone Moreno

upp värmereglaget rejält, *Umbabarauma* är en intensiv, glädjesprallig och frustande lovsång till fotbollen. Timbuktu gästar även på spåret *Vem pra Bahia*. Får inte missas!

www.simonemoreno.com

10 Ida Kristin

Cry on

Svävande tongångar skapar sinnesrörelse, och det är det musik handlar om för Ida Kristin som också föddes i Brasilien. Hennes musik är dock västerländsk men framförallt personlig och egen. Om det bara spelas skvalmusik i radion så får man väl göra egen istället. Ibland är det så enkelt. I alla fall om man är begåvad.

www.enmusamusic.com

11 Maud Lindström

Strategivisa för kärlekskritiker

Mustiga visor med utförliga berättelser om sex, kärlek och alkohol har oftast varit manliga artisters domäner men detta ändrar 25-åriga bisexuella, feministiska vissångerskan och poeten Maud Lindström på. Med sin nyktra syn på kärleken är hon en frisk fläkt i musiksvrige. Hennes ompa-ompa-musik är fonden till de råa åsikterna du får i ansiktet om du vågar dig hit.

www.maudlindstrom.com

12 Paperplane

Grow Young (7")

Eric Palmqvists musikaliska vision har muterat från EP's Trailer Park till nya orkestern Paperplane och på denna fartiga version av *Grow Young* fortsätter han att söka popmelodins inre väsen. Hopp och desperation är viktiga ingredienser. Skarpa gitarrer och nynnvnliga refränger likaså. Du är definitivt på rätt spår, Eric.

www.paperplanemusic.com

13 Radio LXM BRG

How to Say Goodbye

Med rymliga låten *It's Cruel up North* dominerade Radio LXM BRG Groove CD#1, 2005. Här är de nu tillbaka med ännu en godbit från självbetitlade albumet och finns det verkligen någon chans att inte falla för denna

orkester? Föredömligt uppbackad är ju Lisa Holmqvists stämma som en lisa för själen. Som ett ljus i mörkret. Som en hjälp då nöden är som störst. Bandet gör vin av vatten. Det porlar skönt i strupen.

www.radiolxmbrg.com

14 Hyacinth House

Ghost Town

Snärjande och ekande smyger stegen i spökstaden som också Hyacinth House för oss till. Bräckliga små banjofigurer dominerar ljudbilden där de dramatiska stråkarna vävs ihop med trummornas vispar. Något är i annalkande, något olycksbådande och mäktigt. Något vi bör öppna våra sinnen för.

www.hyacinthouse.se

15 Shooting John

Nostalgia

Här är Shooting John igen med sin jordnära och mänskliga countryvariant som kryper upp och lägger sig i knät som en kelsjuk hund. Sextetten släpper i *Nostalgia* garden totalt och välkomnar lyssnaren på en stunds kravlost umgänge. Och visst kan man bli nostalgisk för mindre.

www.marilynrecords.se

16 Dubadown

Killing Us

Dubadown kommer från Göteborgs norra skärgård och med en naturlig självklarhet drar de den där mytiska reggaeslöjan över sitt djupa gung. Även om de live kan vara en sveltig och pulserande partymaskin är *Killing Us* ett medvetet och eftertänksamt antikrigs-dokument i sann reggaetradition. Alla stora reggaeartister behåller dessa lägen.

www.i-ration.se

17 Paragon

Lever för dan

Prinsen av Huvudstaden följer nu upp debutplattan *Stadsbarn* med *Löftet*. Från den kommer *Lever för dan* som är en klassisk hiphopballad med känsliga och insiktsfulla texter över en skönt klinkande pianoslinga. Paragon funderar kring livet genom ett skimmer av dagar som passerar fort förbi. Kan vara nyttigt att stanna upp och tänka till ibland.

www.hemmalaget.nu

+ Primal Fear

Seven Seals (mpeg video)

Från bandets sjätte studioalbum ger dessa tyska metal-legendarer oss ett smakprov med sin episka video till *Seven Seals*. Låtens undergångsstämning förstärks av musikens interaktion med de apokalyptiska bilderna där staden faller isär kring bandet. Finns det verkligen ingen morgondag?

www.primalfear.de

Sony Ericsson

sonyericsson.com/w800

The Soundtrack to your Life
W800i – DEN NYA GENERATIONEN WALKMAN™

Den första riktiga musikmobilen är här. W800i har en speltid på 30 timmar och rymmer 10 album. Komplettera med ett 2 GB minneskort och du får plats med hela 500 låtar! W800i har också en 2 megapixelkamera med autofokus och massor av andra funktioner som imponerar lika mycket på dig själv som på din omgivning.

THE ACCIDENTS*Poison Chalice*

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Pang, boom, krasch. Nyligen krockade brylcremepunkarna i The Accident med sin turnébil på de tyska vägarna. Och att örebroarna gillar höga hastigheter står klart som korvspad när man blir överkörd av deras andra album *Poison Chalice*.

Bandets grabbiga mix av punk och gammal rock'n'roll träffar hårt och omedelbart. Kvartetten kakar taggtråd, dricker bensin och lever på just fart, attityd och ren vilja. Egenskaper som tar The Accidents raggabil långt, men inte riktigt ända fram till "rock'n'roll heaven". För det hade nog krävts fler "lugnare" avstickare som rockiga *She Walks the Line* eller allsångsskrällande *It's Gonna Be Alright*.

Men, jag antar att The Accidents älskar hastigheten alldeles för mycket för att vilja stanna upp. Pang, boom, krasch. Come on pretty baby, do the accident.

Daniel Axelsson

AFX*Hangable Auto Bulb*

WARP/BORDER

Ursprungligen släppt som två EP-vinylr på Warp 1995 är detta spåren som inleder Richard D. James AFX-katalog. Har man dem på vinyl finns det alltså ingen anledning att jogga ner till skivhandlaren. Om man inte har det, ja då finns det självklart anledning att snöra på löparskorna.

På *Hangable Auto Bulb* gör herr James nämligen det han behärskar så väl. Man snattar junglerytmer, vrider sönder dem och trycker in dem i svepande atmosfärska ljudkulisser som pendlar mellan det absolut vackra och det mest hotfulla man kan tänka sig. I väntan på nästa Aphex Twin-album kan det här helt enkelt fungera som abstinensstillare.

Mats Almegård

MATIAS AGUAYO*Are You Really Lost*

KOMPAKT/IMPORT

Avsmadade duon Closer Musik är nu tillbaka i full aktivitet. Var och en för sig, men ändå. Dirk Leyers imponerade med den ambienta EP:n *Wellen* tidigare i år och nu har det blivit dags för Matias Aguayo. Under året har han ju också framträtt som remixare av Michael Mayers *Lovefood*. Remixerna av Mayers diskoteksvärmare gav inte så värst mycket och det gör faktiskt inte Aguayos album heller.

På ett plan är det klassisk minimalistisk dubtechno. Men Aguayo har en förmåga att dra ner tempot ett steg för långt, skala bort en ton för mycket. I den här tappningen är det som om det mest ointressanta i mellanregistret får härja vilt, medan det som borde lagts under och över inte finns där. Jag kan tänka mig att någon skulle kunna remixa dessa låtar och få ut något betydligt roligare av dem.

Mats Almegård

ALUMINUM BABE*Vit Ri Fied*

LUCERO/SHOWTIME

Svenska sångerskan och låtskrivaren Anna träffade basisten Jorge i New York och tillsammans med trummisen Darren bildade de Aluminum Babe – ett band som säger sig blanda punk med dansmusik och svenska barnvisor. Precis lagom exotiskt för den hipa New York-publiken med andra ord. Men trots den uppgående hypen i USA och Storbritannien låter deras musik förvånansvärt ospännande. Aluminum Babes punkighet är för snäll och deras poppigghet är för skräpig. Mest av allt påminner de om en blekare variant av nittiotalsbandet Elastica.

Över huvud taget låter det väldigt mycket nittiotial på ett tråkigt och förutsägbart vis. Att de gör en cover av Plastic Bertrands *Ça plane pour moi* är förvisso lovligt men jag föredrar alla gånger originalet.

Moa Eriksson

BABYFACE*Grown & Sexy*

SONYBMG

Visst, Babyface är en av r'n'b-världens mest namnkunniga de senaste 15 åren. Som låtskrivare och producent. Hans artistkarriär har däremot aldrig lyft till samma höjder.

På *Grown & Sexy*, hans sjätte riktiga studioalbum, försöker han göra sin image lite mindre republikanskt familjevänlig och röra sig i samma sängkammarterritorier där vi brukar hitta R Kelly och Usher. Det lyckas inget vidare.

Grown & Sexy är en habil produktion, men Babyface är en alldeles för ordinär sångare för att man ska orka bry sig.

Thomas Nilson

DEVENDRA BANHART*Cripple Crow*

XL/PLAYGROUND

Det verkar inte vara någon måtta på kreativiteten hos Devendra Banhart. Inte heller på idériekedomen. På *Cripple Crow* tar han ut svängarna rejält, i alla fall om man jämför med tidigare plattor. För både musik och komp, instrumentering och infall har breddats. Det är inte mindre av folkanslaget, men allt det andra, det som man tidigare bara kunnat ana, kommer fram i en för varje lyssning allt mer briljant dager. Egentligen samma referenser som förr, möjligen lite tydligare sydamerikanska inslag, men hela tiden mer, i gitarrer, i komp, i barnsligt anslag, i chosefrihet.

Man kan tycka att Devendra Banhart verkar vara en flummig hippierelik från förr, man kan försöka avfärda honom på så sätt. Men varför skulle man vilja avfärda hans röst, hans gitarrspel och låtar? Omslaget. Det skulle vara lätt att dra paralleller till Beatles *Sgt. Pepper* bara genom att titta på plattan. För givetvis inbjuder Banharts musik till dylika paralleller. För att han rör sig i den tradition av sent sextiotial som suddade ut gränser mellan pop, rock och folk. Beatles, Incredible String Band. Men *Cripple Crow* är så mycket mer än bara en parallell. Tidlös, vacker och än mer mångfacetterad än tidigare plattor. Men likväl fylld av allt det goda man upptäckt tidigare. Bara mer. Och fylligare.

Magnus Sjöberg

B.B. KING & FRIENDS

80

UNIVERSAL

Fläskpannkaka! Sufflé! Koloss på lerfötter!

Jag tycker att ända sedan B.B. King blev vitarslad och erkänd så är det inte roligt längre. Han har betytt enormt mycket för färgade bluesmusiker. Visst, karlen är 80 år. Och visst ska han väl få fira det med en platta. Absolut ska Gloria Estefan, Roger Daltrey, Van Morrison, Sheryl Crowe, Mark Knopfler, Eric Clapton, Van Morrison och Elton John vara med på den. En defilerings i bluesgubbifiering. Och jag ogillar varje sekund av det och sörjer. Men säger ändå grattis till 80-åringen för lång och trogen tjänst.

Per Lundberg GB

ANDY BELL*Electric Blue*

SANCTUARY/SONYBMG

Andy Bell har tillfälligt (?) lämnat sin följeslagare Vince Clarke för att producera ett soloalbum. Men det är rätt mycket som ändå påminner om Erasure – syntarna ploppar ur sig trallvänlig pop och Bells röst är ju som den är. Det vill säga, den har

lämnat ett sånt självklart avtryck på Erasures ljudbild att det inte går att skaka bort jämförelsen. Men på några punkter skiljer det sig trots allt. Vince Clarke har ju också ett givet sound och det är självklart inte med här. I stället har Bell sneglat mer mot discoläget. *I Thought I Was You* är mer klassisk-discoorienterad än något Erasure gjort. Med svepande stråkar, stompig rytm och hetsigt uppbackad av körtjerna lever Bell ut alla de ABBA-drömmar som han inte fick ur sig på Erasures syntifiering på *ABBA-Esque*. I *Shaking My Soul* låter det som om Bell sminkat upp sig och dragit på sig Diana Ross-stassen för att få till denna Supremes/Motown-doftande pudding med blås och hela köret. Den och discopärlan *Delicious* är skrivans absoluta höjdpunkter. I övrigt är det ett helt okej album, men inte något som Erasure inte kunde ha gjort bättre. Extra godis för syntare är att Claudia Brücken (från Propaganda) är med och pratar/sjunger på *Love Oneself* och *Delicious*.

Mats Almegård

PATRIK BERGLUND*Orangea Rummet*

A WEST SIDE FABRICATION

Doktor Kosmos goes singer/songwriter när Patrik Berglund sjunger om vardagsrealism inbakat i kluriga texter. Det sjungs om folkhemmet, arbetarklass och kärleken. Formuleringarna är intressanta och får mig att dra på smilbanden. Här finns plats för många igenkännande nickar. Synd bara att det känns lite utstuderat efter ett tag och att vardagen lunkar på i en allt för säker takt.

Var finns tempot, variationen och glädjen över att faktiskt ha fått ge ut en skiva? Först mot slutet, i låten *Mister Mister*, fyller Patrik Berglund sina lungor med luft och vågar hävda sig. Men det är inte tillräckligt.

Mikael Barani

BIOHAZARD*Means to an End*

SPV/PLAYGROUND

De har kämpat på bra. Kontinuerligt krängt ur sig album efter album. Utan att stå i fokus på samma sätt som under det lilla genombrottet med *Urban Discipline*. Året var 1992, och tillsammans med bland annat Helmet satte de New Yorks hardcore-scen på kartan.

Men dessvärre sker inte speciellt mycket utveckling av bandet. Det låter liksom likadant och inte speciellt många band klarar av en sådan uppgift. *AC/DC* är väl ett av fåtal, men de har en bred grund att jobba på. Stommen i Biohazards rapmetalliska musikalitet innehåller inte många variabler och möjligheter. Nog för att de lyckas göra det bästa av situationen, men *Means to an End* tillhör inte bandets bästa stunder.

Niklas Simonsson

THE BLACK HALOS*Alive Without Control*

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Iförda skinnjackor, spretiga frisyrier och rejäla lager kaja under ögonen ger jänkarna i The Black Halos ifrån sig sleazig punk'n'roll med avstamp i sjuttiotalets New York-punkscen. Johnny Thunders tillhör säkert idolerna, men framförallt påminner *Alive Without Control* om Dead Boys. Särskilt sångaren Billy Hopeless raspiga stämma har starka kopplingar till Stiv Bators, frontfigur i Dead Boys.

The Black Halos öppnar starkt. Slänger upp ett fyrtal i äss, och tar mig direkt till närmsta skabbiga ölhak. Efter en stunds häng i baren, gör ett par pliktskyldiga standard-rock'n'roll-stunder mig lite trött. Men, framåt natten piggnar jag till tack

vare några ösiga allsångsstänkare och, förmodligen, en uppsjö olagliga substanser. The Black Halos får mig att stanna till gryningen.

Daniel Axelsson

BLACK LABEL SOCIETY

KINGS OF DAMNATION

SPITFIRE/PLAYGROUND

Den svarta etiketten använder sig dryckesbolag av för att påvisa högsta kvalitet. Black Label Society har gjort samma sak, och gett ut sina låtar av högsta kvalitet på en och samma best-of. Det värsta med detta är att de bra låtarna kan räknas på en hand. Resten är lång och tråkig utfyllnad.

Black Label Societys motor Zakk Wylde är en vass kille. Men skriva låtar är han inte lika vass på. Riktigt bra blir det bara när han saktar ner. *Sold My Soul*, *Crazy or High* och *House of Doom* är underbara. Bandet kan skriva rockiga, lugna låtar med förbundna öron. Mitt tips är sålunda att istället för det här albumet köpa Black Label Societys nedtonade album *Hangover Music Vol. IV* från 2004. Då får du mer valuta för pengarna.

Förutom ett onödigt släpp är det här albumet oerhört avslöjande. Det hörs tydligt vilken dag Zakk Wylde lyssnade på Stone Temple Pilots, vilken dag han lyssnade på Pantera, Alice in Chains och Ozzy Osbourne.

Torbjörn Hallgren

BLONDPIPIT

Mental Circus

PLAYGROUND

Finska debutanter som imponerar behagligt med ruffiga kickass-rocklåtar som *Autumn*, *The Juvenile Hell* och *Bad Echo*. Närmare hälften av låtarna går i ett lugnare tempo och känns lite mer all dagliga utan att direkt göra bort sig. För fans av Stone Temple Pilots och Velvet Revolver kan detta vara en stark kraft att räkna med framöver.

Roger Bengtsson

BOOZOO BAJOU

Dust My Broom

IK7/BORDER

Vilsna fraktfartyg råmar ödsligt i den täta dimman. Land i sikte är inte att tänka på. Allt är en tjock vit vägg som aldrig verkar upphöra. Ljuden tränger igenom dämpat, distanserat och spökliskt. Låten *9 Below Zero* är ett soundtrack till alla fartygskaptener helt enkelt. Tyvärr är resten av *Dust My Broom* inte lika suggestiv och spännande. Tyska duon Boozoo Bajou tassar runt i dub och reggae men försvinner allt som oftast in i en hotellbar med för mycket krom och yta.

Mats Almegård

BRAIN FAILURE

American Dreamer

I USED TO FUCK PEOPLE LIKE YOU IN PRISON RECORDS/BORDER

American Dreamer är en typisk punkplatta med fotbollskörer, en del låtar i skatakt och gitarrsolon med wah-wah. Brain Failure är extremt inspirerade av The Clash och musikaliskt har man hört allting förr. Men det som skiljer Brain Failure från tusentals andra punkband är att de kommer från Kina. Det väger lite tyngre att sjunga om anarki när man lever i en diktatur. Texterna är dock inte särskilt avancerade eller intressanta. I *Coming to the USA* (med en refrång som bara består av raderna "Coming to USA, touring, touring") blir det närmast parodiskt.

Det som är bäst med Brain Failure är, förutom den charm som unga punkare så ofta besitter, deras basist Ma Jiliang. Han använder visserligen det plonkiga ljud som är vanligt på punkplattor men

hans fingerfärdighet och driv imponerar. *American Dreamer* är en okej platta men sammantaget blir den aldrig lika rolig som namnet på bolaget som signalerar bandet.

Isac Nordgren

TONI BRAXTON

Libra

EDEL/PLAYGROUND

Efter *Un-Break My Heart* sålde Toni Braxton i upplagor som de flesta av hennes konkurrenter bara kan drömma om. Men förra albumet *More Than a Woman* floppade och Toni var rasande på att Jay-Z och Beyoncé "stal" hennes idé att låna refrängen från 2-Pacs *Me and My Girlfriend*.

Den här gången verkar hon dock inte ha några ambitioner att flirta med hiphop-kidsen. Det är *Un-Break My Heart*-publiken som ska vinnas tillbaka. Och då har The Neptunes ersatts av Richard Marx och r'n'b-hitsen av ännu fler ballader.

Thomas Nilson

BREED 77

Breed 77

Cultura

ALBERT PRODUCTIONS/WORK HARD PRODUCTION

På den brittiska kolonin Gibraltär växte fyra femtedelar av Breed 77 upp. Lusten att lira hårdare rock var stor och den geografiska närheten till Marockos afrikanska rytmer och den spanska flamencon vävdes in i musicerandet. Det borde vara splittrat och ofokuserat men Breed 77 rör sig så obehindrat mellan postgrunge, hårdrock, metal och kombinerar det så självklart med influenserna från deras uppväxt att System Of A Down inte ter sig som alltför avlägsen referens. Flamencogitarristen Pedro Caparrós, som gjorde inträde på *Cultura*, är möjligen ett udda inslag i en metalplatta men jag köper det rakt av. Nyttänkande och bra låtar kan man aldrig få nog av och detta band har övernog av båda.

Roger Bengtsson

BRONCO BUSTERS

Pulse Racing

BIG DIPPER/THE MUSIC COMPANY

Tre tuffa brudar i läderjackor som gör ösiga låtar under tre minuter med catchy körer. Jo, det låter bekant. Och det känns hyfsat ytligt. *Pulse Racing* är tio låtar på tjugofem minuter som låter väldigt lika, det skulle inte förvåna mig om de går i samma BPM allihop. Refrängerna sitter som tuggummi. Inte så mycket i skallen som något kletigt och irriterande under skon. Kan dock vara värt att kolla in om du diggar The Sounds. Eller avsmånade Breeders och Veruca Salt.

Det känns som det finns band som låter så här överallt men normmännen verkar jättestolta över sin version. I norsk press kallas gitarristen Malin Storm Andersen för "världens bästa tjejitarrist" och bandet för "det hårdaste tjeibandet som kommit från Oslo". Är det inte dags att sluta hänga upp sig på att tjeiband är just tjejer? Musik är musik oavsett vem som spelar och, som i Bronco Busters fall, tråkig musik är alltid tråkig. Oavsett kön, utseende, hudfärg eller hur dyr gitarr man har.

Isac Nordgren

IAN BROWN

The Greatest

POLYDOR/UNIVERSAL

Morrissey klarade sig bevisligen alldeles utmärkt utan Johnny Marr, medan Dave Gahan reducerades till ingenting i Martin Gores frånvaro. Ian Browns solokarriär, efter brytningen med The Stone Roses gitarrist och låtskrivare John Squire, hamnar någonstans mittemellan.

Egentligen räddas den mest bara av två saker. Browns oförnekliga stjärnkarriär.

Och faktumet att Squires meritlista efter Stone Roses ser ännu tunnare ut.

Den här samlingen sammanfattar en liten, liten fotnot i rockhistorien. Om man aldrig spelat Stone Roses två album sänder och samman har man absolut ingen anledning att bry sig.

Thomas Nilson

BULLET FOR MY VALENTINE

The Poison

SONYBMG

Egentligen hade jag önskat att band som Linkin Park och Fred Durst vedervärdiga Limp Bizkit hade låtit så här för tre år sedan. Någonstans mitt emellan poprefrång med lite rap och At the Gates legendariska mangel. Där står brittiska Bullet for my Valentine. De står säkert och självklart med fötterna brett isär på sin fullängdsdebut.

Colin Richardson, som tidigare producerat Napalm Death, Carcass och Chimaira, har tillsammans med bandet ordnat ett intressant ljudlandskap. Bullet for my Valentine kanske inte slår igenom i år. Men de är definitivt ett av den brittiska framtidens hårdrocksband att räkna med. Dessutom medverkar de redan på *NHL 2006*-spelet. Det är stort.

Per Lundberg GB

JOHNNY CASH

The Legend

SONYBMG

Död. Men ändå lika aktuell som någonsin.

I skrivande stund spelas filmen om hans liv in, med Joaquin Phoenix i huvudrollen. En musik på Broadway ska tydligen vara på gång. Dessutom släpps hans biografi översatt till svenska. Johnny Cash fortsätter bevisligen att intressera, eftersom det dessutom släppts två stora samlingar de senaste två åren. Men där *Unearthed* tog upp de sista åren, de Rick Rubin-proddade albumen med en mängd tolkningar av moderna alster, är det i *The Legend* helheten i karriären som är under luppen. Vilken vid första anblick kan få den att framstå som lite väl ordinär – en vanlig best of-platta, som dragits ut till en box på fyra CD-skivor. Hans klassiker som *I Walk the Line* och *Ring of Fire* är ju inte direkt fräscha nyheter för återutgivningar.

Indelningen av CD-skivorna är dock sådan att den första tar upp just hits. Resten är en blandning och bredd från karriärens nästan fem decennier långa epok. Sista plattan är helt tillägnad de stora duetterna – med så vitt skilda sidekicks som Elvis Costello, Kris Kristofferson och Ray Charles. Tolkningen av Springsteens *Highway Patrolman* hör även till en av flera höjdpunkter.

Mannen i svart har, som alla vår tids stora musiker, en bred historia där halvsanningar och påhitt byggt på legend-statusen. Han satt tydligen aldrig inne, trots mycket snack om det motsatta (plus hans fängelseturnéer). Något den grymt snygga bookleten lyfter fram. Hela Cashs liv behandlas, från födsel till död, kryddat med en mängd grymt snygga foton. Bland annat ett tillsammans med Jerry Lee Lewis och Elvis Presley.

Definitivt värt att införskaffa...

Niklas Simonsson

CATHEDRAL

The Garden of Unearthly Delights

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Psykedeliska Cathedral har fantastiska intron. Riffet på *North Berwick Witch Trials* är underbart. Likadant med *Corpsecycle*. Tyvärr är detta de bästa nyheterna med åttonde albumet *The Garden of Unearthly Delights*. I övrigt är det inte alls en så rolig upplevelse.

Robert Smith säger i senaste Uncut att "The Cure har hållit så länge eftersom

låtarna är väldigt melodiosa". Ett band som Cathedral borde lägga ner samma ansträngningar i kompositionen.

Bandet från Coventry är annars ett roligt band. Man vill gilla dem. Med det här albumet är dock inte kärleken besvarad. Visst, *North Berwick Witch Trials* och *Corpsecycle* håller att lyssna på 100 gånger om. *Oro the Manslayer* ligger snäppet under. Resten är tyvärr blekt som skelettet på omslaget.

27 minuter långa *The Garden* är dock värst. Det är största beviset på att Cathedral har tappat det. Jag inte ens lyckats komma igenom hela låten trots att jag har försökt flera gånger. Den börjar med atmosfärljud i en och halv minut, följt av en sockersöt men fadd kvinnostämma. En minut senare kommer bandet in, men riff på riff på vers på stick på vers 2 på stick 2. Ingenting smakar mig. Som om bästa första idé fick duga, hur den än lät. Trögt. Idélöst. Efter tio minuter har det växt spindelväv på mig, och stoppknappen hägrar. Jag ger vika.

Torbjörn Hallgren

COBRA KILLER & KAPAJKOS

Das Mandolinorchester

MONIKA ENTERPRISE/BORDER

Efter skivor på Digital Hardcore med skräpig techno har tjejuduo Cobra Killer hittat på en helt ny grej. De har tagit sina låtar och gjort om dem tillsammans med mandolinorkestern Kapajkos. Jo, du läste rätt. Mandolinorkester. Enligt vad jag har hört ska just mandolinorkestrar vara en rätt stor grej i Tyskland, med speciella festivaler och sånt. Tyvärr får man väl säga. För det här låter inget bra. Deras ursprungligen aggressiva electrolåtar struttar fram på en irriterande plinkaplonkabakgrund som får mina nerver att kollapsa efter bara ett par spår.

Mats Almegård

BRUCE COCKBURN

Speechless

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Kanadensiske singer/songwritern som efter 22 skivor gör en songwriterskiva. Precis som titeln anspelar på är den här skivan utan tal eller sång. Instrumental. Låtarna kommer långt ifrån singer/songwriter-traditionen så man tar bort sången. Och det är varken country eller folk. Bruce är en briljant gitarrist. Så bra att det låter klassisk musik. Tidlöst och oplacerbart. Fast egentligen är *Speechless* en bok. En roman. Kanske ett soundtrack till någon av Cormac McCarthys böcker, kanske *Alla dessa vackra hästar*. Bruce Cockburn får fram en både ödlig och varm känsla. Låtarna/kapitlen har fått namn som *Elegy*, *Mistress of Storms*, *Deep Lake* och *Islands in a Black Sky*. Vackert så det gör ont. Som avkoppling är *Speechless* en varm filt i sof-fan och en kopp kaffe.

Per Lundberg GB

COHEED & CAMBRIA

Good Apollo I'm Burning Star IV Vol 1

SONYBMG

Det vackert illustrerade texthäftet skulle lika gärna kunna vara hämtat ur Neil Gaimans mäktiga Sandman-svit eller för all del någon av de fristående Spawn-berttelserna. Självklart var det en omöjlig uppgift, men tanken hann slå rot att denna skiva för en stund skulle fångla intresset på samma sätt som ett magiskt serietidningsäventyr. Fastnade redan vid genomläsningen av lyriken som antingen är ett försök att klä meningar i klurig prosa eller kräver god språkkänedom.

Den visuella framtoningen lurades en smula, och istället för My Dying Bride-rock är The Mars Volta och Blind Melon långt mer tillämpliga som referenser. Borde ju

egentligen inte kunna slå fel men låtmaterialet ter sig både blekt och oengagerande hur mycket de än anstränger sig. Att texthäftet har några av årets snyggaste målningar kan dock ingen ta ifrån Coheed & Cambria.

Roger Bengtsson

COLUMN ONE

Dream Time – An Anthology of Selected Public and Private Materials 1994–2004

90% WASSER

I det medföljande häftet visas bilder från vårt genomsexualiserade samhälle. En reklambild för barnkläder laddad med sexuella undertoner på ena sidan. Spankingteckningar på en annan. Musikaliskt är det så Column One jobbar också. De klipper ut röster ur filmer, reklam och ur annan musik. De knäpar ihop det med ett syfte: att visa hur sjukt sexet blivit.

Angeläget. Men inte så värst intressant, rent musikaliskt. Viskande pratsång med ytterst tveksamma texter (huruvida de är citat från andra källor är oklart) blandas med maskinella ljud. Det hade varit roligt om det hade motsvarat ambitionerna, men det gör det tyvärr inte.

Mats Almegård

CONTRASTATE

Seven Hands Seek Nine Fingers

False Fangs for Old Werewolves

FIN DE SIÈCLE MEDIA

Ursprungligen en duo, senare en trio, är Contrastate ett av de där underground-industribanden som många nämner som inspirationskälla och förebild. Men eftersom deras skivor kom i begränsade upplagor var det inte så värst många som fick möjlighet att lära känna dem innan de splittrades för några år sedan. Ska väl tilläggas att det inte heller är någon bred musik. Den har ofta beskrivits som industri, men när man lyssnar på återutgivningen av debutalbumet *Seven Hands Seek Nine Fingers* och samlingen outgivet och (ännu mer) svåråtkomligt material på *False Fangs for Old Werewolves* så är det kanske inte just industri man tänker på. Det handlar inte om att banka på plåt med full attack. Visst, ljudbesattheten och experimentlustan som präglar mycket av genren finns här. Men det Contrastate gjorde är mer collageartat och lekfullt än vad många industriband presterat. En viss likhet finns med de atmosfärer och stämningar som ett folkspirerat band som Current 93 gjort, men det stämmer inte riktigt heller. Contrastate är helt enkelt unika i sin blandning av ironi, humor och hederlig gammal svårta. Det är inte helt njutbart att lyssna på, snarare intressant. Jag har svårt att gå igång totalt, men tycker ändå att det är en kulturgärning att ge ut denna komplexa musik. Världen behöver nya infallsvinklar.

Mats Almegård

SHERYL CROW

Wildflower

UNIVERSAL

Sheryl Crow har stått för en av modern tids största lustmord i mina ögon. Även om inte Guns 'n Roses gamla *Sweet Child O'Mine* är en kulturskatt i trakterna av Mona Lisa eller Spanska trappan i Rom så bör man göra tolkningar rättvisa eller tillföra något. Speciellt som redan etablerad artist, istället för nykomlingar som gör covers av (gissningsvis) helt andra anledningar. Crow var i nyss nämnda fall hur som helst sensationellt lam i sin tolkning.

Näval, *Wildflower* är inledningsvis närapå lika oinspirerad. Ett total-horisontellt streck på en EKG-mätare ungefär. Men ger man den chansen så ger det åtminstone lite mer utslag. En småcatchy refräng i *Good is Good* är först att vakna till, som

följs av ett par spår till. Musikaliskt låter det som det brukar i Sheryl-världen, lite mer poppig rock än countryn som då och då letat sig in. Rösten påminner oerhört om Marie Fredriksson på sina ställen. Positivt eller negativt – det får du själv bedöma. Ett par radiohits lär dock kunna ruskas fram utan problem.

Skivan är förresten tillägnad supercyklisten – tillika levnadspartnern – Lance Armstrong. Ett stöd han kan behöva nu när dopingryktena cirkulerat friskt de senaste månaderna.

Niklas Simonsson

GREG DAVIES AND SEBASTIEN ROUX

Paquet Surprise

CARPARK/DOTSHOPSE

Alla ombord. *Paquet Surprise* är en resa. En resa genom skum musik. Det är drön, elektroniska oljud, akustiska gitarrer, mässande röster, datorgenererade blips. Gärna allt på en gång. Visst är det ett paket med överraskningar. Det är också rätt jobbigt. Sebastien Roux har bara några rader att sjunga (om och om igen), men han lyckas ändå sjunga falskt. Att de samplat oljud från en hoppande CD och blandar det med postrockliknande melodifragment är aningens roligt, men det har gjorts förut och bättre. Avstigning för samtliga.

Henrik Strömberg

DISCO VOLANTE

Blood On the Walls

DVC/WASTED SOUNDS

Disco Volante låter som jag föreställer mig att Viagra känns – fullt ös och good times en begränsad tid, sen en påträngande känsla av att inte själv kunna motverka effekten. Bandet litar på energi och råstyrka i form av punkig rock, och de gör det bra. Men sedan blir det för mycket. Ackord-följderna har hörts så många gånger att det antagligen endast är de som verkligen är inbitna fans av just denna genre som riktigt får någon behållning av att lyssna på *Blood On the Walls* i ett streck. Å andra sidan funkar denna perfekt på ölfester då energi och råstyrka är allt.

Mikael Barani

DISFLEX6

Robot Dreams

247 RECORDS

Varför vill man döpa sitt album till *Robot Dreams* undrar jag. Efter att ha lyssnat på två spår inser jag att det är ett passande namn på monoton, långsam hiphop som saknar både glöd och karisma. Jason the Argonaut och Lazerus Jackson är killarna bakom micken medan Argonaut och Elon Is står för beatsen. Även DJ Capsize har scratchat på albumet.

Disflex6 har, precis som de eftersträvar, ett mekaniskt sound som beskriver robot-samhället, men var det även meningen att helheten skulle kännas platt och intetsä-gande? Tjuszigt producerad – visst, men det funkar inte. Även om jag lyssnar extremt noga på texterna så är det inga budskap som fastnar. *Robot Dreams* väcker varken hat eller glädje i mig, bara ett uttråkat frågande "va?".

Therese Ahlberg

DIVERSE ARTISTER

Jazzflora 2

DEALERS OF NORDIC MUSIC

Efter utflykten i klubbland med samlingen *Modern* är DNM tillbaka där de känner sig som mest hemma. I den nordiska nujazz-scenen. Det är både på gott och ont. Jag tyckte att *Modern* var en lysande samling och några såna känslor får jag inte för *Jazzflora 2*. Fast det ligger inte skivbolaget till last. Snarare denna genre som så ofta kan gå ner sig i meningslösa trask av snälla beats och lagom orkestrerade partier. Jag saknar svetten och aggressiviteten i både

den elektroniska delen och i jazzen. Varför ska en kombination bli så snäll? Som tur stökar Wibutee till det ordentligt med 1-800-Skaugen och låter friformsjazzen möta vild elektronik. Det är där man anar att den här musikhybriden faktiskt kan vara mer än bara bakgrundsmusik.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Jermaine Dupri Presents... Young, Fly & Flashy Vol. 1

SO SO DEF/CAPITOL

Kortväxte skivbolagsmogulen Jermaine Dupri släpper fram ett gäng unga sydstats-artister i rampljuset samtidigt som han drar in några millrar till. Den syntetiska hiphopen på *Young, Fly & Flashy* är hårt mallad och bjuder sålunda inte på några överraskningar, snarare blir man förbannat trött på den tjatiga och gastiga ljudbilden. Jag hatar att slösa bort min tid, men det gör jag inte här längre.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

Round the World

KINGSIZE/PLAYGROUND

Round the World-samlingen, med de finska rapparna Yor123 & Skandaali bakom spakarna, kom ut i hemlandet redan i februari men finns nu i en lite förändrad version i resten av Skandinavien. De har samlat ihop en trevlig skara rappare från stora delar av världen och inte minst Sverige som representeras av Ken, Honestly och Aeysha. Storheter som Ghostface Killah, GZA, Royce Da 5'9", Jeru the Damaja och Freestyle blandas med mindre kända talanger. Alla gör riktigt bra ifrån sig förutom Ken som slänger ur sig en minst sagt pinsam vers. Synd att det ska bli så när de har för avsikt att samla "eliten" av rappare, men hej, man kan ju inte få allt här i världen.

Att höra rappare som rappar på sitt modersmål tycker åtminstone jag är ganska intressant. Man kanske inte förstår någonting men det är kul att höra flowet och musiken. Men skivan lämnar ändå en känsla av "jaha, det här var bra men...". Den sätter sig inte riktigt. Tyvärr. Det är många bra artister som medverkar och det är nästan som gjort för succé men det när ändå inte hela vägen fram. När man inte förstår språket så kan de egentligen rappa om vad som helst och använda sig av nödrim utan att man märker det. Det är trots allt texten som är det centrala i rap och förstår man inte den så blir det ganska svårt att ta till sig.

Henrik Lantz

DJ KENTARO

On the Wheels of Solid Steel

NINJA TUNE/PLAYGROUND

Av intresse främst för turntablist. DJ Kentaro är definitivt en ninja bakom sina Technics 1200. Här presenterar han 55 minuter av scratchade beats och röstsamplingar. På slipmatsen snurrar de vanliga Ninja Tune-misstänkta: Coldcut, DJ Vadim, Wagon Christ, etc. Det är coolt, men egentligen inte vidare njutbart. Det blir mest en flodvåg av ljud som slår emot dig, igen och igen. Det hade varit roligare om det faktiskt gick att dansa till det, men just när man fallit in i ett groove tricksar Kentaro till det, och så var det med det.

Det medföljer också en DVD med några exempel på Kentaros fingerfärdighet, plus lite animeringar. Det är lite kul första gången, men inte mycket mer än så.

Henrik Strömberg

DRAGONLORD

Black Wings of Destiny

ESCAPI MUSIC/SOUND POLLUTION

Testament. Eric Petersen. Han har ett bra sidoprojekt som trashar grymt bra i

Dragonlord. Inspelad i legendariska Fredmanstudion i Göteborg.

Och det hela är riktigt jävla snyggt. En perfekt mix av luftigt synt med ett jävla gitarrangelande. Avslutande Thin Lizzy-örhänget *Emerald* mår inte bra av en vi-vill-så-gärna-spela-in-lite-mer-fast-klockan-är-sent-på-natten-inställning. Skit i det nästa gäng.

Per Lundberg GB

MARK EITZEL

Candy Ass

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Den gamle American Music Club-mannen verkar emellanåt väldigt sökande. Hans soloutflykter har de senaste åren varit lite upp och ner, som om han vill hitta hem, som om han vill hitta ett uttryck han känner sig bekväm med. En del låtar har varit underbara, en del i det tillståndet att man undrat vad som hänt och ser sig vilset omkring. Lite av den känslan finns kvar, det gör den. Någonstans mellan singer/songwriterfacket och electronica gör han fortfarande riktigt bra låtar emellanåt, men det verkar som att det där sökandet fortsätter och inte riktigt är färdigt. Bland märkliga ljudlandskap som inte leder någonvart, ibland pop i samma anda som Her Space Holiday och Wisdom of Harry. Eitzel kanske inte egentligen är vilse, men att han försöker anpassa sig till omgivning. Det är synd, för i sina bästa stunder är det omgivningen som faktiskt får anpassa sig till Mark Eitzel.

Magnus Sjöberg

ELLIOT

Photorecording

REVELATION RECORDS

Idén är genialisk. Efter deras sista framträdande spelades några låtar in live i studion, man slängde med ett gäng extra låtar som funnits i omlopp på svårtillgängliga plattor och dessutom en DVD-dokumentär om den sista turnén. Som upplagt för försäljning alltså.

Melodisk hardcore, emo och rock bildar den musikaliska stommen men hejsan vilka trista låtar. Orkar knappt lyssna igenom hela plattan. DVD:n var inte att tänka på.

Roger Bengtsson

EWIGKEIT

Radio Ixtlan

EARACHE/SOUND POLLUTION

Ibland blir musik pinsam. Ewigkeit är pinsam nästan hela tiden. Ewigkeit är ett enmansprojekt signerat Mr Fog. Enligt pressrelease så är hans musik nära besläktad med Orb, Killing Joke, Opeth och Pink Floyd.

Det här är faktiskt riktigt pinsamt. Spår eller släktskap med de nämnda artisterna existerar inte. Fast i och för sig. I låten *Journey to IXTLAN* är det en indian med och tjoar. Roger Pontare kanske?

Det konstiga är att titeln är en rip off på Carlos Castanedas bok från 1972 som handlar om shamanen Don Juan. Klarnar det? Jag fattar fortfarande ingenting. Skit är alltid skit. Det spelar ingen roll hur man förpackar det.

Per Lundberg GB

FIRE ENGINES

Codex Teenage Premonition

DOMINO/PLAYGROUND

Det är behjärtansvärt att ge ut Fire Engines igen. Skotsk postpunk har legat i tiden nu ett tag så det var väl bara en tidsfråga innan tiden har kommit till dem. Särskilt med tanke på att de faktiskt återförenades en kort stund förra året, förstås med draghjälper av nutida plagiatörerna Franz Ferdinand.

Det finns mycket gott att hämta från det skotska åttiotalet och i alla fall Orange

Juice och Josef K har väl travat in i månet svenskt hem de senaste åren. Och visst, det lilla jag hört av Fire Engines har varit fantastisk musik helt i tiden (läs Gang of Four och skivbolagen Fast och Postcard). Fast saker och ting ändras, lika kul att rota i gamla punkfunkgrupper som det var för ett par tre år sedan är det ju inte längre. *Codex Teenage Premonition* är inte heller en särskilt lyckad samling. Det mesta är brusiga liveupptagningar och som känns mer nördigt än bra och de få riktiga inspelningarna är väl inte så där jättebra heller egentligen. Men visst, några små pärlor finns ju alltid om jag anstränger mig. Egentligen undrar jag bara när allt detta historiska rotandet ska sluta? Har vi inte fyllt vår kvot av halvobskyr skrammel från brytpunkten 1970-80 tal än? Jag tror att jag är mätt i alla fall.

Fredrik Eriksson

GANG OF FOUR

Return the Gift

V2/BONNIERAMIGO

Med utgångspunkt i Leeds punkscen skapade Gang of Four i slutet av sjuttiotalet sin originella mix av new wave och funk. Den säregne gitarristen Andy Gill brottades med den svängige basisten Dave Allen och drivne trummisen Hugo Burnham. Över deras avskalade men samtidigt komplexa ljudbild mässade sångaren Jon King med desperation i rösten. Gang of Four dansade runt i samma skumma gränder som The Fall, Buzzcocks och Birthday Party.

På samlingsskivan *Return the Gift* har de samlat sina bästa slagdängor, grymma låtar som *To Hell with Poverty*, *Not Great Men*, *Damaged Goods*, *Ether* och *I Love a Man in Uniform*. Man känner igen element som lånats flitigt av yngre band genom åren och som fortfarande inspirerar. Band som Franz Ferdinand och CDOASS låter väldigt mycket Gang of Four.

Skivan med Gang of Fours fjorton favoriter kompletteras med en andra skiva där dagens artister gjort remixar av bandets låtar. Originallåtarna finns alla med på förskastkivan så man kan jämföra remix med original vilket är kul. Go Home Productions och Ladytron gör sina låtar till suggestiv dansmusik utan att förlora kvaliteten från originalen. Faultline fuckar upp *Anthrax* så den låter som en blandning av grime och tripphop. Andra medverkande är Yeah Yeah Yeahs, Amusement Parks On Fire, Hot Hot Heat och Dandy Warhols.

Gang of Four existerade i åtta år, mellan 1976 och 1984. I år har medlemmarna återförenats för en turné så det är troligen anledningen till att den här skivan kommer ut just nu. Men det är en hedervärd insats för så här schysst musik bör inte fränhållas den stora massan. *Return the Gift* fyller både ett tomrum och ett behov. Jag har lyssnat mycket på The Clash men aldrig tyckt de varit så fantastiska som många av mina vänner. Det skulle lika gärna kunna vara Gang of Four som spelas på alla förfester runt om i landet.

Isac Nordgren

GO BETTY GO

Nothing is More

SIDE ONE DUMMY/SOUND POLLUTION

Fyra latinotjejer från Kalifornien. Rak, tempotark och melodios punkrock. Bandet påminner en del om Offspring, när Offspring fortfarande var bra någon gång under tidigt nittiotal.

På *Nothing is More* visar Go Betty Go, främst genom låtar som *Get Out* och *I'm from LA*, att de är rätt bra på att göra klas-sisk västkustpunk. När de försöker sig på någon slags folkpunk i *The Pirate Song*, ivrigt påhejade av producenten och Flogging Molly-mannen Ted Hutt, låter det däremot

mest tramsigt. Inte heller latinopunken i *Donde Voy* och *Noy Hay Perdon* (komplett med spansk gitarr!) känns särskilt naturlig. Men, som sagt, sin hederliga västkust-punk kan de, allra bäst blir nog Go Betty Go i *Runaway* och avslutande *Unreal*. Två låtar där bandet vågar vara riktigt poppiga. Daniel Axelsson

GOGOL BORDELLO

Gypsy Punks

SIDEONE DUMMY/SOUND POLLUTION

Eugene Hütz satt i slutet av nittioalet i sin skitiga lilla lägenhet och deppade. Han hade inga pengar, drack för mycket och ingen gillade hans musik. Han kunde visserligen varken spela eller sjunga men banden han gillade var inte heller alltid så tekniskt duktiga. Shane McGowan kunde väl inte sjunga och inte Johnny Rotten heller. Ja, ingen i Sex Pistols var väl nåt vidare på att spela överhuvudtaget. Den dagen fick han sin snilleblint. "Om jag blandar punk och traditionell musik från öststaterna så kan det bli hur coolt som helst. Och amerikaner gillar ju allt som låter exotiskt.". Det första man måste komma på är ett schysst namn på sin grupp. Det skulle vara som en av Emir Kusturicas crazyfilmer, tänkte Eugene. Vilt och galet och man skulle fatta att det var från öst också. När det hade gått en timme utan att Eugene kunde komma på något namn började han lojt kolla runt i lägenheten och hans blick stannade på en bok med den författaren Nikolaj Gogol, landsmannen från Ukraina. Plötsligt föll allt på plats. Gogol Bordello! Det låter ju skitfränt!

Sagt och gjort, Eugene värvade ett gäng killar som kunde spela dragspel och fiol och trummor och sånt som behövdes. Det var mest tjocka gubbar så han fixade två snygga brudar också som kunde sjunga kör. Musiken skrev sig nästan själv. Eugene bara tog svängiga bitar som han hört som grabb och gjorde dem lite fräckare. Texterna skrev han oftast på fyllan. Lite ukrainska fraser och engelska uttryck som lät bra om revolution och fest och såna grejer.

Till Eugenes lycka så verkade alla gilla hans koncept. Han blev polare med folk som Steve Albini och Jim Sclavunos som spelade in skivor med honom. Livet lekte för Eugene och det blev bara bättre och bättre. Att han var skitusen på engelska eller att alla hans låtar i praktiken lät likadant spelade inte längre någon roll. Allt var som en saga, sånt som bara kan hända i Amerika.

För varje år som gick blev han alltmer en kultfigur i New York och 2005 fick han huvudrollen i en film med Elijah Wood. Han som spelar Frodo! Dessutom skulle han släppa sin tredje skiva. Eugene visste först inte vad han skulle kalla skivan men så kom han på *Gypsy Punks*. För det är ju precis vad det är. Skithäftig jävla zigenar-punk!

Eugene Hütz hade skapat ett monster. Isac Nordgren

WOJTEK GORAL

No Exit

CMC/UNIVERSAL

Det rusar fram som ett ånglok lastat med tung sjuttioalsfunk. Ibland går det väl snabbt när gitarrerna eller saxofonen lägger i överväxlar och pressar, pressar. Men när jazzloket växlar in på ett lugnare spår framträder det som är Wojtek Gorals styrka. Melodierna och känslomheten bakom saxofonen.

På skivan medverkar den bortgångne Totta Näslund och Mats Ronander. Men den starkast lysande stjärnan är faktiskt Goral själv, hans teknik är strålande. Samtidigt är det den som välter skivan.

Han borde fundera på att dra ner tempot lite oftare. Lååååå solon på saxen känns nämligen lika inspirerande som det Yngwie Malmsteen brukar göra med sina gitarrer.

Mats Almegård

HARY

Polka Raggioso

NORTHSIDE/CDA

Emellanåt kan jag charmas oerhört av Harvs attityd och vilja, ibland känns det bara trist. Jag tror det egentligen beror på att hela världen överdoserade på irländska jigs fram till för tioalet är sedan, och kan fortfarande få sitt lystmäte på krogar runt hela landet. Inget fel i det, dansvänlig folk-musik med fioler, dragspel och gitarrer är aldrig fel, men ibland känns Harvs globala svenskhett som att man vill lite väl mycket. Det blir aldrig dåligt, men emellanåt blir det lite uppsluppnet på rutin, känns det som. Dock, svag för valser som jag är, faller jag alltid för *Raggavalis*. CD-häftets scenografiska anvisning: "Torget i Arvika", gör det än mer självklart och njutbart. Allt från folkhemmets lördagskväll.

Magnus Sjöberg

RICHARD HAWLEY

Coles Corner

CAPITOL

Det är inte ofta man får höra fräsch crooner-pop, men det är alltid lika välkommet. Hela det gebitet har ju ett tag riskerat spricka som en såpbubbla efter Rod Stewart och Robbie Williams tafatthet respektive muterade Vegas-shower. Men nu är det ju inte riktigt samma sak Hawley håller på med. Det känns lika fel som det känns rätt att i samma andetag som Richard Hawley nämna Frank Sinatra. Fel därför att de egentligen inte kan jämföras med varandra, men rätt därför att även om man tröttnat på crooner och country kan finna uppskattning hos båda. Sinatras förmåga att blåsa liv i både Beatles och Bacharach finns på något sätt återuppståndet i Hawleys sätt att kvasiglamouröst visa upp Sheffield's kvarter och personligheter.

Här finns inte de storslagna, magnifika arrangemangen som ibland tenderar kväva och gömma sångerna och låtarna, utan allt är sparsmakat, känns nästan ärligare. Nästan som en doft från en tidigare tid, nästan som en länk till en tid då framtids-ron vägrade tyngre än bekymren. Och bara det gör Richard Hawley lyssningsvärd.

Magnus Sjöberg

HELLOWEEN

Keeper of the Seven Keys – The Legacy

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

När Kai Hansen (gitarr) lämnade det tyska regalskeppet på förra sidan nittioalet kan det liknas vid att låta förste styrman gå plankan. Besättningen återtog styrfart 1993 med den sorligt underskattade *Chameleon* innan andre styrman Michael Kiske (sång) köllhalades. Michael Weikath (gitarr) har samlat nytt manskap och vid några tillfällen har resultaten varit hyggliga även på senare tid. De riktigt stora farvattnen lämnades dock 1988 efter *Keeper of the Seven Keys Part II* och att germanerna blåser liv i seglen och knyter an till sina största framgångar är så klart ingen slump. Eftersom man genast börjar jämföra med de två föregående *Keeper*-plattorna blir saknaden efter Hansens extraordinära alster monumental – det är inte ens i närheten av *Future World*, *Halloween*, *I Want Out* eller *A Little Time*. Ställer man Kiske jämte Deris är skillnaden så slående att ord är överflödiga. Ja, ärligt talat att på denna produkt ens syftar på åttiotalets guldkorn borde vara ett fall för marknadsdomstolen.

Kan man blunda för det lumpna försäljningstricket med albumtiteln är *The Legacy* en rätt bra power metal-historia med fina stunder som den episka *Occasion Avenue*, snabba *My Life for One More Day* och den lugna duetten med Candice Night (Blackmore's Night) *Light the Universe*.

Roger Bengtsson

HER SPACE HOLIDAY

The Past Presents the Future

WICHITA/BONNIERAMIGO

Man får ju säga att oavsett hur distanserat Marc Bianchi än vill få det till i sitt projekt Her Space Holiday så har han lämnat ut sig och sitt själsliv så ofta att man inte längre läser texterna som fiktion – det går inte. Och även om saker och ting på senare tid verkat lite roligare, lite mer livsbejakande, så är det konnotationerna som textrader som "let's all exploit our misery" som lever kvar.

The Past Presents the Future är i samma anda som tidigare Her Space Holiday-plattor, även om det emellanåt känns som att det finns en större säkerhet. Som alltid med en osviktig förmåga att göra poplåtar som hela tiden växer. Det är dock inte smygande bikt till trummaskin och stråkar hela tiden, utan mer som en viskande tenors berättelser i första och tredje person. Mer extrovert än introvert. Äntligen.

Magnus Sjöberg

HORRORPOPS

Bring it On!

EPI TATH/BONNIERAMIGO

Som på så mycket annat på Epitath så finns egentligen allt här, men är tyvärr gömt bakom en alltför slick och ren produktion. Det är som att vissa skivbolag inte vågar stå för vad de egentligen är, som att de är så rädda att inte sälja tillräckligt, att kidsen inte ska gilla dem att de inte vågar stå för sin musiksmak.

Horrorpops är ett lysande exempel. Skivan är riktigt rolig, svängig och skön. Catchiga låtar, en bra och lagom uppkäftig sångerska, ett jävla drag på bandet. Men produktionen är så förbannat slick att hela skiten blir trist och ofarlig. Det är amerikansk punkrockabill med stäbas och alla andra attribut och som sådan musik behövs lite farlighet. Man måste vara tuff, hård och lite galen, gitarren måste vara MYCKET högre, det kan inte vara så här plastigt och barnvänligt.

Jag vill inte säga det men jag måste – gå och köp en gammal Cramps-platta istället.

Mathias Skeppstedt

HYACINTH HOUSE

Hyacinth House

TRUE MUSIC

Bröderna Fredrik och Eugene startade sitt eget bolag för att kunna släppa sitt debutalbum. De tillhör DIY-rörelsen och menar att de inte är så naiva att de tror att de kan förändra skivbranschen och dess bihang. Men däremot kan de få folk att förstå att det finns bolag som främst jobbar för musikens skull. Hur som helst, tack och lov lever musiken upp till denna schyssta inställning.

Det var faktiskt länge sedan jag hörde en debut som känns så äkta ända in i mårgen. Inte låter det svenskt inte. Amerikanskt så klart där figurer som Ryan Adams och Jeff Buckley tidigare trampat ger sig Hyacinth House in och sopar banan totalt. Musikens kvaliteter kan sökas i rösten men också i låtarna. En röst kommer aldrig helt till sin rätt om inte låtarna funkar, men här lyckas man gå hela vägen. Marcus Johansson sjunger på ett vackert särbart sätt som ibland påminner om en rosslig Nicolai Dunger. Ofta när det höga

höjder och på grymma låten *Ghost Town* visar han upp ett vokalt mästarprov. Vissa låtar är bättre än andra, *Merely John Gospel* är lite sömnig men vägs upp av avslutande rysaren *All Whispers in the End*. Jag hatar att skriva det, men ändå – Hyacinth House är en perfekt höstplatta. Jag lovar.

Jonas Elgemark

HYBRID CHILDREN

Ghost Town Carnival

BAD HABITS/PLAYGROUND

Finnarna öppnar starkt med *Downtown Downer* som är stursk streetpunk med en närmast oslagbar fyllerrefräng: "I'm wasted, I wanna get high/I'm wasted, I wanna get higher."

Redan efter låt två har jag ledsnat. Band med stiltigt looser-mentalitet börjar stå mig upp i halsen. "I'm gonna ride off the edge of the world" (ja, gör det då). "No one stands behind me but my shadow on the floor" (skriv en kontaktannons). *Boredom Unites Us* (skaffa en hobby).

När ska man få höra någon belysa vettiga ämnen, typ: hur ska ekonomin gå ihop under föräldraledigheten, vikten av god utbildning och generösa försäkringar eller hur fixar man gott käk snabbt? Möjligen är det strunt samma för den genomsnittlige Hybrid Children-lyssnaren men deras "Backyard Babies på deki-sound" rör mig inte i ryggen.

Roger Bengtsson

DAS ICH

Lava

MASSACRE/SOUND POLLUTION

Ända sedan 1989 har tyska Das Ich släppt skivor. Stefan, Bruno och Kain Gabriel är inte på något sätt några duvungar i branschen. Intressant på ett sätt att de överlevt som band så länge. Genren är stark. Och de band som finns i genren dyrkas kopiöst av sina fans. Tycker ändå att Das Ich saknar något jämfört med kollegorna Skinny Puppy och Rammstein. Humor och distans. Das Ich saknar helt och hållet distans och humor till sig själva. Annars har de allt ett tyskt goth-band ska ha. Stora körer, taktfasta trummor, morbida syntslingsor och Blixa-kopierad sång. *Lava* är ingen bomb, snarare en fis i rymden.

Per Lundberg GB

IDAHO

The Lone Gunman

TALITRES/DOTSHOP:SE

MOUNT EERIE

No Flashlight

P.W. ELVERUM & SUN/BORDER

Amerikanska slowcoregruppen Idaho har hållit på sedan början av 1990-talet. *The Lone Gunman* är tionde fullängdaren men det dysfunktionella bandet har stegvis förslorat medlemmar och utgörs idag bara av sångaren Jeff Martin som tidigt jämfördes med Eitzel och Kozelek. Detta till trots låter ändå Idaho som Idaho. Eller kanske är det just bristen på andra infallsvinklar och konflikter som gör att Martin kan rulla på i invanda hjulspår om än med ett mer elektroniskt sound. Tilltalet är fortfarande eftertänksamt och de svävande melodierna monotona. Nya plattan innehåller sjutton spår där nästan hälften är instrumentala atmosfärspassager kring tvåminuterssträcket. Ibland verkar musiken bara ligga som dammig solljus genom persiennerna. En slags kuliss man inte behöver ta mycket notis av. Det är på både gott och ont att man som lyssnare stundtals glömmar bort att lyssna. Man försätts i reverie ända till det första upptempo-spåret ruskar om en. *The Lone Gunman* är ett behagligt album, även om det har svårigheter att överrösta trafiken utanför fönstret.

Ungefär samma problematik finns hos slowcoreakt nummer två: Mount Eerie. Phil Elverum har lagt Microphones psyk-lo-fi på hyllan för att fortsätta där konceptalbumet *Mount Eerie* från 2003 slutade. Avståndet från de senare Microphonesplattorna till det nya projektet är dock inte alltför stort. Tempot må har saktat ner, tokslamret har lämnat plats åt tystnaden samtidigt som Elverum låtit sin röst gå vilse i Will Oldhams områden. Men den dova ljudbilden är sig lik. Slagverken mullrar som oväder plattan igenom. Smattrande regn, dånande äskknallar. *No Flashlight* handlar enligt pressreleasen om att promenera i mörkret fram till gryningen. Utan ficklampa må man anta. Elverum berättar om tiden på dygnet innan fladdermössen vaknat över ljudet av en ylande och i detta fall tokslamrande ljudvägg. Visst är det stämningsfullt och vackert, men vad gäller ambitionerna verkar Phil Elverum bli nöjd bara han blir kallad Red House Painters experimentella kusin.

Annica Henriksson

INSTITUTE

Distort Yourself

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Gavin Rossdale har synts i helt andra sammanhang än musikaliska de senaste åren. Visst, flickvännen Gwen Stefani jobbar i samma bransch, men på en helt annan nivå. För även om Rossdales nu nerlagda band Bush nådde en del framgång var det inte i paritet med hans bättre hälft. Dessutom syntes han nyligen i rullen *Constantine* och att debutera på vita duken mot Keanu Reeves imponerar säkert på många.

Nya bandets debut lär dock inte rendera alltför mycket lovord. Den är helt enkelt inte värd det. För att få kalaset att låta tungt har Helmet's Page Hamilton rattat projektet i studion. Vilket inte hjälpt nämnvärt, för *Distort Yourself* vill liksom ingenting. Den är varken dålig, värdelös eller urusel. Bara oengagerad till en enerverande grad – vilket är nog så illa. Plus att inledande *Bullet-proof Skin*-riffet är snott rakt av Limp Bizkit's *Mission Impossible*-låt *Take a Look Around*. Sådant hamnar ju inte direkt på pluskontot...

Niklas Simonsson

JACKSON AND HIS COMPUTER BAND

Smash

WARP/BORDER

Det börjar bra, men sedan går det utför. Franske Jackson Fourgeaud gör brötig microhouse som, när det funkhar, får en att sjunga med och dansa spontant. Ljudfragment och upphackad sång i funkig förening. Tyvärr funkhar det bara på de två-tre första låtarna. Sedan ger han sig på att inkorporera spoken word i det hela, och det blir bara extremt irriterande. Herregud, barnröster! Som Kristina Adolfs-son (eller var det Susanne Ljung?) skrev, skottpengar på sådana tilltag.

Ett poänglöst låtfragment avslutar skivan efter en kvarts tystnad. Så originellt! Så nyskapande! Eller inte. Nej, ladda ner *Utopia* och *Rock on*, det är bra låtar, och skippa resten.

Henrik Strömberg

JELLO BIAFRA WITH THE MELVINS

Sieg Howdy!

ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

NASHVILLE PUSSY

Get Some!

SPV/PLAYGROUND

Det går knappast att ifrågasätta legendstatusen när det gäller den numera 47-åriga Jello Biafra. Efter att ha varit frontfigur i Dead Kennedys, det kanske viktigaste amerikanska punkbandet någonsin, fortsatte han sin karriär oförtröttligt med en rad

soloprojekt, olika samarbeten och i band som Lard och Nomeansno. Förra året slog han sig ihop med det nästan lika klassiska bandet The Melvins och *Sieg Howdy!* är deras andra platta tillsammans.

Tycka vad man vill om Jello Biafra och hans minst sagt säregna röst men det är imponerande att han fortfarande orkar sparka uppåt. Hans agiterande texter är lika cyniska och bitska som vanligt och hans karaktäristiska röst tycks ha bibehållits. Melvins är ett ganska hårt band, som ibland till och med drar åt metallhållet, och det passar Biafra utmärkt.

Inledande Alice Cooper-covern *Halo of Flies* är ganska seg och en uppdaterad liveversion av DK-klassikern *California Über Alles* känns inte direkt morgonfräsch (originalt släpptes för 26 år sedan) men i övrigt är det här en riktig schysst platta. Låtar som *Lessons in What Not to Become* och *Voted Off the Island* är bra men det är skivans sista del som är verkligt spännande. Här har man tagit med en rad remixer av bland andra Ministris (och Lards) Al Jourgensen. Melvins hårda riff passar utmärkt ihop med de lite mer experimentella, elektroniska och moderna element som bjuds. Avslutningen av *Sieg Howdy!* tar veteranen Jello Biafra in i tvåtusentalet på allvar.

Ett av de bolag som givit ut plattor med Melvins är Amphetamine Reptile. Minneapolis-bolaget ligger bakom skivor med band som Helmet, Today Is The Day, Chokebore och Boss Hog men det var också på Amphetamine Reptile som Nashville Pussy gav ut sin debut, *Let Them Eat Pussy*.

Pussy Time, det inledande spåret på Nashville Pussys fjärde album, låter som en hybrid mellan *Are You Gonna Go My Way?* och *Let Me Entertain You*. Andra spåret, *Come On Come On*, svänger på riktigt bra men redan i femte låten så har jag tröttnat. Blaine Cartwrights röst är ansträngd och enformig, riffen och solona är sömniga och musikaliskt är Nashville Pussy inte mycket intressantare än ditt lokala pubband.

2001 medverkade Nashville Pussy på skivan *Alpha Motherfuckers – A Tribute to Turbonegro* och musikaliskt ligger banden nära varandra i stil men normmännen är betydligt roligare. En annan uppenbar referens är AC/DC. Åttonde låten på skivan, *One Way Down*, låter extremt lik australiensarnas uråldriga hit *Dirty Deeds Done Dirt Cheap*. I sina bästa stunder kan Cartwright och hans fru Ruyter Snys få till ett tungt riff och i avslutande *Snowblind* låter bandet plötsligt lite doomiga, i stil med Cathedral. För det mesta är *Get Some!* dock bara trist.

Isac Nordgren

JIRKU-JUDGE

Private Eyes

ONITOR/BORDER

När de båda Mille Plateaux-veteranerna Tomas Jirku och Robin Judge till sist styr ut på dansgolvet i tredje spåret *Double Trouble* är det bara att slänga armarna i luften och jubla. För i de två inledande styckena retas de, slänger in en dansant rytm som de genast plockar isär, vrider till och gör den mer lyssningsvänlig än något som man skakar rumpa till. Inte för att resterande delen av *Private Eyes* är stadigt förankrad på ett kokande dansgolv, inte alls. Det är samma katt-och-rätta-lek om och om igen. Dansa eller lyssna? Till sist bryr man sig inte, utan stuffer till varenda litet mikroskopiskt ljud som de processar fram ur sina datorer.

Det tog cirka två år för dem att landa uppföljaren till *Plusism*. Med *Private Eyes*

i min stereo kan jag konstatera att det var värt att vänta. Varenda liten minut.

Mats Almgård

KING'S X

Ogre Tones
INSIDEOUT MUSIC/BORDER

På elfte studioplattan är det mesta sig ganska likt. Den kraftfulla trion från Texas kör vidare på den psykedeliska mix av rock och blues – eller för att använda en vanlig liknelse, Beatles harmonier möter tyngden av Black Sabbath – som de brukar. King's X gör sin egen grej och trots att lägstanivån ständigt är hög nådde formtoppen sin kulmen för ett bra tag sedan. Fortfarande riktigt bra rock men inget man kissar på sig av lycka för längre.

Roger Bengtsson

THE LATIN KINGS

Familia Royale – TLK samlade singlar
RED LINE/CAPITOL

19 hits från norra Botkyrkas latinska kungar ligger utsträckt på en tidsaxel mellan 1994-2003 och resan är som ett referat till det multikulturella Sveriges framväxt. Dogge borde vid sidan om musiken och diverse uppdrag i media egentligen ta plats i politiken för att på samma gång som han får slipsnissarna att slappa av även rätta till en massa fel. Dogge – du får i alla fall min röst.

Men tyvärr är *Familia Royale* en överflödig platta. Men mest för att alla svennar och shonnar redan har de underbara plattorna hemma.

Gary Andersson

THE LAUNDERETTES

Every Heart is a Time Bomb
TMC

OSKovintetten The Launderettes vill så ivrigt gärna vara pop. De vågar bara inte. I alla fall inte fullt ut. Eller är det producenten Cato Thomassen från garagerockarna Cato Salsa Experience som är att skylla för att de på sin andra fullängdare hellre förlorar till Borlänges stoltsheter Mando Diao i nordiska mästarskapen i boogierock, än fulländar de små poppärlor *Every Heart is a Time Bomb* gömmer? Molldrivna *No Good* är kanske bästa exemplet på hur bra det kan bli. Men nästan alla låtarna lyser något ögonblick – om än bara en liten stämma, ett stick eller en fraserings – där potentialen lyser igenom, där de fem tjejerna inser att det inte finns någon skam i att vara pop och vågar ta steget fullt ut. De hade gärna fått våga lite oftare.

Dan Andersson

BETTIE LAVETTE

I've Got My Own Hell to Raise

ANTI/BONNIERAMIGO

Hade en man gjort den här plattan hade han aldrig kommit undan med det. Hade Rod Stewart eller Björn Skifs läst in sig i en studio i Kalifornien med samma band och låtar – idel covers, från Lucinda Williams och Dolly Parton till Aimee Mann, ja, till och med Sinéad O'Connor – och kommit ut med samma resultat, så hade prefixet "gubb-" använts minst tre gånger per recension. En soulsångerska, å andra sidan, har tillstånd att vara fullkomligt distanslös. Och få är distanslösare än aldrig infriade löftet Bettye LaVette.

I 40 år har hon fulländat sin method acting i att helt gå upp i en låt och rösten bakom den, för att försäkra största möjliga stundom fullkomligt outhärdliga inlevelse. Men emedan hon kommer undan med gubbrocken, så är det just den ständiga jakten på känsla och trovärdighet som sätter krokben. För precis som med Solomon Burkes närbesläktade comebackalbum *Don't Give Up On Me* så är *I've Got My Own Hell to Raise* en ojämn historia. LaVette frustar, gapar, gassar, och skriker för allt

vad hon är värd. Snygga akrobatkonster men det är inte förrän hon slappnar av och ger efter för melodin som nackhären reser sig. Som i den bluesiga countryballaden *Just Say So*, Manns *How Am I Different*, och i alla fall en eller två till. Men av totalt tio låtar är det knappast godkänt resultat.

Dan Andersson

JOHN LENNON

Working Class Hero – The Definitive Lennon
CAPITOL

Hade inte Mark David Chapman skjutits honom till döds den 8 december 1980 hade John Lennon fyllt 65 år i år. Den 9:e oktober, närmare bestämt. Samma vecka släpptes *Working Class Hero* som sammanfattar karriären. Mig veterligen har det inte duggat tätt med sådana i Lennons fall. Kanske för att Yoko Ono äger en del rättigheter och vill förvalta arvet väl. Hon står även som exekutiv producent för detta projekt och lyckas bra.

Imagine, *Working Class Hero* och *Give Peace a Chance* hör ju till allmänbildningen – men denna samling breddar bilden av Lennon på solokvist. Lusten och kunnandet till musiken avtog ju inte för att The Beatles splittrades. Och det får ju funderingarna att leka med tanken hur mycket han kunde ha presterat fram tills dags dato om han fått leva...

Niklas Simonsson

LETHAL BIZZLE

Against All Odds
JDID/BONNIERAMIGO

För tre år sedan käckades Lethal B och hans polare i More Fire Crew från sitt skivbolag och hans karriär fick sig en rejäl knäck. Men han reste sig på nio och släppte förra året en av de engelska klubbgolvens mest populära låtar, *Pow!* på Forward-rytmen. Det här är Lethal Bizzles debutalbum och det inleds med *Uh Oh!*, en typisk produktion av Sticky med hans karaktäristiskt flippade stråkar. Förutom Sticky har Bizzle jobbat med flera andra producenter, framförallt med Dexplicit som också gjorde Forward. Genom att han använt flera olika producenter så har det blivit en varierad skiva vilket definitivt är till dess fördel.

Höjdpunkterna på skivan är när Lethal Bizzle spottar sina ord över psykotiska beats, som i nämnda *Uh Oh!*, rockiga *Mind Your Head* och *The Truth*. I mittdelen av skivan närmar sig Bizzle amerikansk hiphop i låtar som *Slow* där han gästas av Kele Le Roc. *Had to Go* skulle kunna vara en låt med Big Tymers, *The Best* låter som Outkast när de är som tokigast. Men även om Da Bizzle närmar sig traditionell hiphop emellanåt så mullrar grimebasen hela tiden under ytan. Sen spelar det ju ingen roll vad det låter som så länge det är bra, *Against All Odds* är en riktigt bra platta. Som Lethal Bizzle själv uttrycker det i *Hitman*: "What do I do? Make hits/When do I do it? All the time". Kanske lite väl skrytigt men han har ju rätt. "Mans not Craig David, I'm Bizzle, I'm pow!"

Isac Nordgren

THE LUCKY NINE

True Crown Foundation Songs
HASSLE/BORDER

När Daniel P. Carter värvade medlemmar till sitt hjärteprojekt The Lucky Nine så ville han inte bara att de sökande skulle klicka med honom musikaliskt utan också andligen och ideologiskt. Det låter otroligt pretentiöst och det kan emellanåt också höras i hans (bandets) musik.

True Crown Foundation Songs är i grunden hård musik, arg på världen, människor och samhällen men influenserna är många och olika. Resultatet är en splittrad skiva som ena stunden är riktigt tilltalande

för att i nästa takt få mig att vilja stänga av. Jag hinner dock inte trycka på knapp för runt nästa hörn i sången väntar det kanske en karamell.

Ibland låter The Lucky Nine som ett bättre Refused, ibland som ett sämre Alice In Chains eller Soundgarden. En orsak till skivans ständigt skiftande stil och kvalitet är sångaren Colin Doran som ömsom är hård som kråk, ömsom kletig som kaksmet. När det är som värst låter The Lucky Nine nu-metal. Visserligen ovanligt bra nu-metal men ändå. Det går bara inte.

Isac Nordgren

MÅRTEN LÄRKA

Innan natten har gjort kväll

M.O.TION SONGS/LOCAL HERO

Det är skönt när det dyker upp unga män med gitarr som inte låter som stereotypen av unga män med gitarr. När det finns någon form av distans till hela genren, eller i alla fall när det låter så. När texter vågar överraska, vågar gå utanför mallen. Och när allt kombineras, och det blir en symbios av originalitet snarare än en fusion av goda intentioner. Det är sållan det egentligen händer, men Mårten Lärka lyckas. Här finns någon slags lantlig egen-sinnighet nästan maskerad till vanlighet, men inte utan att avslöja sig. En kärvhet som uppvägs av smidighet, en till nästan ironins varande gräns av självbiografisk prägel. Nästan så det ibland är uppe och doftar på Martin Bärjeds kufiskt briljanta *I Andanom*.

Och det känns också tryggt att någon kan sätta Jättendal på dagens musikkarta. Så att det blir något mer än bara en ortnamnsskylt längs den norrländska E 4:an.

Magnus Sjöberg

PAUL MCCARTNEY

Chaos and Creation in the Backyard

CAPITOL

Efter att ha läst om intervjun i Q där Paul undrar vad han var påverkad av när han släppte en del plattor under 1980-talet, plattor som han inte ens längre kom ihåg hur de lät, kändes det ändå rätt intressant att ta del av något nytt. För man kunde ju hoppas att den där eran var över. Den där Spitting Image gjorde en sketch om när en fänklänkande Paul försökte ta vara på alla fraser han hörde och trött plinkande på piano fick låtidé på låtidé, den ena sämre än den andra. Den eran är över, och har nog egentligen varit ett tag. Men det är synd att det också kan förmörka det han gjorde på sextio- och tidigt sjuttioal.

Det finns en speciell, och markant, sak med *Chaos...*, och det är att det för första gången på länge låter som Paul McCartney igen. Den Paul man lärde känna en gång på sextioalet. Rösten låter inte lika trött, musiken är mer driven, och man får väl kanske anta att de båda hör ihop. Jag vill minnas att Paul i intervjuer på det sena sjuttio- och större delen av åttiotalet antydde att han inte ville rida på gamla meriter, och därför i princip helt och hållet lade alla sextiotalreferenser åt sidan och försökte hålla allt sådant utanför sitt låtskrivande. Och följaktligen var det väl heller inte förrän *Flowers in the Dirt*, där han återknöt till den epok som gjorde honom stor, som han åter fick återupprättelse som låtskrivare.

Här rör han sig till den största delen i dessa marker. Vill man vara riktigt snäll finns här låtar som kan finna paralleller bland sena Beatles- och tidiga soloutflykter. Men det håller inte riktigt. För den passion och drivenhet som fanns då finns inte längre, egentligen.

Det ska sägas rakt ut, det finns ingen *Maybe I'm Amazed* här, inte på något sätt. Inte i intensitet, inte i frustration, sång-

Amst. Lethal Bizzle
THE Against All
Oddz
Label
12/10

insats eller idériakedom. Det är inte en återkomst till den tidiga eran av McCartneys solokarriär. Men det är hans bästa sedan mitten av sjuttioalet, definitivt. Det är en platta som också kan jämföras med hans efterföljande popprinsar. Kanske han på något sätt diskvalificerat sig som modern läromästare, men visar ändå att han kunnat vara.

Magnus Sjöberg

MILLIONAIRE

Paradisiac

PLAY IT AGAIN SAM/PLAYGROUND

Millionaires platta är producerad av Queens Of The Stone Ages Josh Homme och tyvärr så hörs det lite väl mycket ibland. Och i vissa fall känns det som att de bara snodde ett Queens-riff rakt av, la till en lite tunnare refräng och kallade det en låt. Vilket är trist, för det finns talang här och det skulle kunnat varit så mycket bättre än det är.

Första låten *I'm on a High* lovar så mycket mer än resten av skivan kan leva upp till. Det är en rak och skön stänkare med lite electroinfluenser som riktigt snyggt sytts in i ljudbilden. Men sen saggat plattan och vissa låtar är riktiga utfyllnader. Kanske skulle de bara gjort en EP, vad vet jag, men det här håller inte.

Snygg, överproducerad och skitig rock, som på alla sätt är rätt om bara låtarna funnits.

Mathias Skeppstedt

MINISTRY

Rantology

SANCTUARY

Al Jourgensen och hans svartklädda cow-boyhattrar firar 25-årsjubileum. Vad kan vara mer passande än att ge ut en samlingsskiva där materialet uppdaterats till vår nutid? Att herr Jourgensen varit förbanat arg många gånger förr vet vi. Nu finns det också en tydlig mottagare för allt hat. George Bush-samplingar laddar de gamla låtarna med en ny vägg att slå pannan blodig emot. Det svänger som det ska och för Ministryfans är det givetvis nödvändigt. Förutom remixade versioner finns ett helt nytt spår, *The Great Satan* (gissa vem det kan vara?), och tre liveinspelade låtar. Nackdelen med skivan är att den just sågs spegla 25 år sedan. Men det gör den inte alls. *Stigmata* är äldst och den kommer från *The Land of Rape and Honey*. Jag saknar nya versioner från bästa albumet i katalogen, *Twitch*. Visst, det var innan Ministry blev kelgrisar med metal-scenen och ägnade sig åt att hänga med Front 242. Men det kan väl inte vara så svårt att mata på med lite nya gitarriff om det nu är det de saknar där. Och med fyra spår från *Houses of the Mole* kan jag inget annat än tycka att det tippar för mycket åt de senaste albumen. Men jag vet inte, det kanske bara är jag som vill ha tillbaka det Ministry som sjöng om att fira Halloween varje dag?

Mats Almegård

MISC.

Like Morning in Your Eyes

SENDER/IMPORT

När det första basljudet från inledande *Tanz der Polymere* träffar dig i maggropen kommer du först att be om nåd och undra vad som träffade dig. För att sedan titta upp helt överraskad när breaket kommer. Inte så konstigt, för visst låter Christopher Bleckmann och Hannes Werner aggressivt hårda till en början, för att sedan lägga på vacker svävande syntljöd som för att be om ursäkt. Det är som om de bestämt sig för att förbinda Berlin med Köln, de hårdaste ljudet ur Tresor-källaren med de mest polerade popmelodierna från Kompakt. De lyckas dessutom väldigt bra.

Bered dig på tuff konfrontation och mjuka smekningar. Då borde du älska den här skivan.

Mats Almegård

MISSING | SOUND

Missing | Sound

A MISSING | SOUND EXPERIENCE

"Följ den vita kaninen". Det är vad Alice får höra på väg till underlandet i Lewis Carrolls barnboksklassiker. I videon till *The Hummer* får vi följa en vit kanin med en attachéväska. Varför vi ska följa den? För att få mer av Missing | Sounds egen-sinniga electropop så klart. Det är i alla fall vad jag gör. Från inledande *The Hummer* som är en stark poplåt i elektronisk skrud, via samplingsorgier i *The Day Today* och *Headroom* till Kraftwerkpastischen *Treffen was man trifft*.

Pulserande ljud smyckar skivan. Men det är de starka melodierna som bär upp den. Intelligent syntpop. Äntligen höll jag på att utbrista, men det finns ju annan sådan också. Så jag följer kaninen och nickar med i musiken. Jag kan dock inte låta bli att undra vem fan det är som döljer sig under dräkten. Ja, kaninmannen i videon är nämnd med namn. Men vem/vilka är Missing | Sound?

Mats Almegård

MOHAMMED

Blackbomber

PLAYGROUND

Om man bara snor men inte gör något nytt av det fattar jag inte varför man inte bara spelar covers rakt av. Okej, en liten uppenbar hyllning här och där och köper jag, men detta? Jag vet inte ens vad jag ska säga. Att de redan 1.30 in i första låten kör hela *Paranoid*-riffet är bara för mycket. Kanske är jag för gammal, för torr och för tråkig, men detta är helt bortslösad tid.

Det är kompetent, svängigt och bra, snygg ljudbild, välproducerat och allt det andra som alla andra av dagens nya rockband också har, men inte mycket mer. Efter att tag låter alla låtar likadant och hela sörjan flyter ihop till en tjock gegg.

Jag är ledsen grabbar, men det här håller inte. Bara för att Turbonegro lyckades betyder inte det att alla andra norska rockband utan bra låtar också kan slå igenom. Med det sagt kommer de säkert att bli jättestora. Men kom ihåg att jag varnade er först.

Den här skivan är riktigt trist.

Mathias Skeppstedt

MÚM

Yesterday was Dramatic – Today is OK

MORR MUSIC/BORDER

Isländska Múms musik balanserar ofta fint mellan det iskallt teknologiska och det varma, omfamnade melodiosa. Smeksam altronica med mycket hjärta beskrev jag senast deras *Summer Make Good*. *Yesterday was Dramatic – Today is OK* spelades in redan för sex år sedan och släpptes senare på hemlandets Thule. Av olika anledningar var distributionen extremt bristfällig och därför låter nu Múm sina vänner i Berlin ge den ännu en chans.

Det mesta materialet blixtrar och skimrar såsom Múm alltid gör. En fin melodi där, lite knaster och click and cuts här, en melodica, ett dragspel och ett glockenspiel. Det mesta är instrumentalt, vilket är lite synd. Jag gillar Kristíns (?) röst (har dålig koll på deras riktiga namn och vem som sjunger, kanske är det hon kanske inte). Den ljusa, naiva rösten gör sig ofta perfekt i det skogiga stålblå landskapet, som Rachel i Slow Dives kamp med taggrådsgrattarna, klichéfyllt men fint. Istället fylls skivan med tämligen ordinär melodisk electronica, som det krävs mycket av för att det ska bli mer än bara trevligt. Det

blixtrar till när det elektroniska håller sig lågmält och stillsamt bubblande sjuder liv i det enkla melodierna, de som bara Múm har vett att ta hand om. *There is a Number of Small Things* är en sådan. Ett stilla lågmält regn av toner. Fragment som blev över från världens alla visor, ramsor och standards. Ändå, Múm blev helt klart mycket bättre senare.

Fredrik Eriksson

MY MORNING JACKET

Z

SONYBMG

My Morning Jacket kommer från Louisville i Kentucky, en stad som betydde oerhört mycket för amerikansk musik i slutet på nittioalet. Det sägs att det var i Louisville som postrocken föddes genom bandet Slint och sedan fick efterföljare som Gastr Del Sol. Härifrån kommer det kanske allra bästa neocountrybandet, Freakwater, och Louisville är också hemvist för ett av amerikansk musiks verkliga genier, Will Oldham. Men jag hade aldrig tidigare hört talas om My Morning Jacket. Efter att ha lyssnat på deras nya album Z förstär jag varför. De är jättedåliga.

Flera låtar på skivan känns snodda rakt av och man finner sig själv nynna på nån annan låt. Vad hette den där Trackshten som var poppis när jag var liten? Den låt ju precis så här. Men vänta nu, är inte detta en Ramoneslåt förklädd i bjällror och färgglada struthattar?

My Morning Jackets huvudsakliga influens är svulstig pop, främst brittiskt åttiotal. Mycket Simple Minds, lite Echo and the Bunnymen. Tindersticks? Men åttonde låten, *Lay Low*, är sjukt mycket Springsteen. Låten *It Beats for You* kunde varit bra men det var ju det där med sången. Det är faktiskt sällan man får ont i huvudet av en persons röst men när Jim James tar i är det så irriterande gällt så man klöks. Och första låten heter *Wordless Chorus*. För att den har, just det, ingen text i refrängen. Någon som minns Crash Test Dummies? Fan, varför skulle jag börja tänka på dem? Nu kommer jag inte kunna somma ikväll.

Isac Nordgren

NICKELBACK

All The Right Reasons

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Sångaren Chad Kroeger har i alla fall försökt göra sig av med sin hemska frisy.

Nickelback. Jag har hackat på och rackat ner på ett flertal amerikanska rockband. Band som låtit ungefär som Nickelback. Lika välproducerat som intetsägande. Så nu när deras nya album kommer finns inte många förmildrande omständigheter. För det är inget vidare alls.

Visst, hårt arbetande band kanske inte kan avfärdas direkt. Och merparten av 2000-talet har Nickelback spenderat på turnerande fot. Och deras tredje album har sålt i Green Day-nivåer. Men samtidigt spelar det ingen roll om de är dödsstora i Staterna som så många andra inhemska band. För det ger mig liksom inget. *Far Away and Savin' Me* kan bli hur stora hits de vill, det spelar liksom ingen större roll när plattan i mina öron är trist rakt igenom.

Niklas Simonsson

NIGHTMARE

The Dominion Gate

REGAIN RECORDS

Redan 1979 började det här franska gänget lira hårdrock. Det släpptes platta både 1984 och 1985 innan musikaliska menings-skiljaktigheter inträdde och sedermera kom att upplösa bandet. 1999 samlades huvudparten av manskapet igen och bjöd på heavy/power metal både 1999, 2001 och 2003. När jag nu kämpat mig igenom

13 spår av högst ordinär kvalitet finner jag inget mer passande ord än, "jaha".
Roger Bengtsson

NIGHTWISH

Higest Hopes – The Best of Nightwish
SPINEFARM RECORDS

En karriärsammanfattning för ett av de främsta finska banden borde vara rena rama gottepåsen att plocka lustfyllda karameller ur. Öppningstrion med *Wish I Had an Angel*, *Stargazers* och *The Kinslayer* är självklara praliner där maffiga körer, starka melodier och vokal samverkan mellan Tarja Turunen och Marco Hietala lyfter denna gotiska variant av power metal till skyhöga höjder. Sedan börjar tveksamheten slå rot. Tarjas operaådra får överlag för mycket utrymme för att jag ska känna mig bekväm och pampigheten känns efterhand alltmer högrtravande utan tillräckligt med inneboende styrka. Den väldigt lyckade Gary Moore-covern *Over the Hills and Far Away* å ena sidan och den inte alls lika lyckade Pink Floyd-covern *High Hopes* å andra sidan är en miniatyrsammanfattning av skivan och trots några givna MVG är det för mycket socker och för lite hårda bumlingar för att godismixen ska vara perfekt.

Roger Bengtsson

NINE BLACK ALPS

Everything is

UNIVERSAL

Brittiska Nine Black Alps debutalbum kan liknas vid en ask med tändstickor, närmare bestämt elva stycken. De brinner ut snabbt och intensivt, och om man inte släcker dem i tid blir man bränd. På det sättet känner man sig manad att släcka varje sticka innan den brunnit ut.

På papper är utgångsläget ganska hyfsat. Vi har att göra med monstruöst tung rock djupt rotad i Nirvana och Sonic Youth, dock given en betydligt snällare ljudbild. Behöver jag säga att gitarrerna knappast har någon konkurrens om utrymme?

Not Everyone är en brutal historia som får käken att ömma, förstasingeln *Unsatisfied* smörar in sig med sikte på amerikanska radiofrekvenser och *Get Your Guns* är ett mycket lovande öppningsspår.

Nine Black Alps är ett drivet gitarrband med en lagom tillförd dos pop, punk och attityd. En handfull schyssta låtar, inte mer, räcker dock inte för att övertyga mig. *Everything is* är inte så exalterande som kritikerkåren verkar enas om.

Christian Thunar

NINJA HIGH SCHOOL

Young Adults Against Suicide

TOMLAB/DOTSHOP.SE

De beskriver sig själva som ett positivt hardcoreband som gör rap och dansmusik. Visst låter det som om de haft kul med samplingslådorna. Andras låtar används som bakgrund. På denna smäller de in ännu mer ljud, gapig rap och ett allmänt gott humör manifesterat av ivrigt viftande med långfingret i luften. För nog ger de fingret åt allt vad traditionellt musikska-pande heter. Det är roligt. Men det är inte särskilt bra eller ens engagerande i längden. Hejaramsorna avlöser varandra och efter ett tag går det inte att bygga vidare på den där glädjen som, vilket vi alla känner till, ju ska resultera i musik. Inte för att det inte gör det. Nog blir det musik. Men en musik som mest känns rolig för de inblandade själva. Som lyssnare känner man sig en smula utanför.

Mats Almegård

OLD MANS CHILD

Vermin

CENTURY MEDIA/BORDER

Vad är det med Norge och alla sina extreme metal-band? Vad beror det på att

det kommer så många norska band i den här genren? Som Immortal och Mayhem. Om man tittar på räkneexemplet norsk population dividerat med antalet extrema metal-band – undrar vad man får då? I vilket fall som helst så är Norge bra på att ta fram dessa band.

Old Mans Child är Dimmu Borgir-gitar-risten Galders lilla lekstuga. *Vermin* är den sjunde skivan sedan 1994. Stundtals atmosfäriskt och luftigt blandat med stora gitarrväggar. *Vermin* kommer inte att gå till historien som ett av de bästa albumen inom genren, men det är ändå så pass bra att den funkar som tidsfördriv tills nästa Dimmu Borgir-skiva kommer senare i år.

Per Lundberg GB

OLD TIME RELIJUN

2012

K/BORDER

Old Time Relijun har på 2012 lämnat Captain Beefheart för The Contortions. Om det är bra eller inte är svårt att säga eftersom det mestadels rör sig om en pastisch eller kanske plagiat. Jag har i alla fall svårt att förstå varför jag skulle föredra dem framför originalet. Kanske live men inte annars. Ändå, ett väldigt gott hantverk med alla de rätta ingredienserna.

Fredrik Eriksson

ORANGE

Welcome to the World of... Orange

HELLCAT/BONNIERAMIGO

En söt liten apelsin kommer kastad från det soliga Kalifornien. Bandet Orange pressar ur sig poppig "high school"-punk i uttryckets rätta bemärkelse. Ingen av bandets medlemmar är nämligen äldre än 16 år. Ett "baby-Rancid" som förmodligen alldeles nyligen också upptäckt engelska grupper som Buzzcocks och Generation X.

Även om det är lite gulligt och catchy, så blir också rätt tunt och lamt. Lite ungdomlig ilska och energi hade varit på sin plats. Och jag har svårt att bestämma mig för vad jag egentligen tycker om den brittiskt klingande sången. Är den cool och kaxig? Eller mest svag och lat?

Orange har, som ungdomar brukar ha, en hel del frågor. De undrar hur drömtjejen ser ut naken, varför de där mexikanska killarna alltid lyckas se coolare ut än de själva och hur det egentligen kommer sig att ingenting rimmar på ordet "orange". Hoppas pojkspolingarna reder ut begreppet så småningom.

Daniel Axelsson

THE ORB

Okie Dokie It's The Orb On Kompakt

KOMPAKT/IMPORT

Förra årets *Bicycles & Tricycles* kändes som en nytändning i Orb-lägre. Deras fluffiga sound och dämpade atmosfärer började där få lite slagsida mot kantigare och hårdare beats. Det var en utveckling åt rätt håll. På det första album som släpps på tyska Kompakt har denna riktning blivit tydligare i konturerna. Visst finns det bomullsmjuka Orbsoundet kvar. Många av låtarna på skivan är ren ambient. Men samtidigt händer det andra saker: *Cool Harbour* är schaffeltechno som briserar av glädje och snygga samplings. Det beror kanske mycket på att Orb släppt ett par singlar på den tyska etiketten och på att Thomas Fehlmann var fast medlem under snart tio år. Den tyska influensen känns i alla fall väldigt nödvändig och skänker nytt liv till ett band som annars skulle ha somnat in i djup elektronisk ambientsömn.

Mats Almegård

OSSIE ALL STARS

Leggo Dub

HOT POT/BONNIERAMIGO

Ossie Hibbert började sin karriär med att spela orgel på inspelningar med Keith

Hudson och blev snart medlem i session-bandet Aggrovators. Efter några år började han producera egna låtar som *Whip Them Jah* med Dennis Brown och *So Jah Jah Say* med Junior Ross. I slutet av sjuttioalet producerade Hibbert det klassiska albumet *Mr Isaacs* med Gregory Isaacs och det här är en återutgivning av dubversionerna som Hibbert samlade under namnet *Leggo Dub*.

Steve Barrow från Blood and Fire har ett finger i syltburken även här och till de tio spåren på originalplattan har han lagt till ytterligare sex Hibbertproducerade spår från singlar med bland andra Earth & Stone och U Brown. Rytterna spelas av tre av historiens bästa reggaeband; Revolutionaries, Aggrovators och Soul Syndicate. Det finns ingenting att anmärka på. Det är helt enkelt strålände.

Isac Nordgren

PETER MURPHY'S CARVER COMBO

One Sin Between Me & the Lord

KNOCKOUT/CDA

Svenska bandet Peter Murphy's Carver Combo låter som ett rockabillyband som en dag snubblade över Nick Cave och 16 Horsepower och bestämde sig för att rikta om soundet. Texterna är mörka och Peter Murphys röst vibrerar ihåligt under påverkan av en dos reverb.

På *Bones & Pearls* låter de lika trasiga och skråniga som norska Kaizers Orchestra, och refrängen i titelspåret låter som om den är hämtad från den amerikanska söderns 1930-tal. Plockar jag lite här och där finns det en del godbitar, men som helhet är det fortfarande lite för spretigt och ofokuserat.

Mikael Barani

PILGRIM

Pilgrim

DUSTY RECORDS

Är det så här det blir när man är riktigt duktig på sitt instrument? Är det verkligen då man tappar nerv och närvaro? I göteborgscountrybandet Pilgrim är alla medlemmarna väldigt duktiga musikaliska hantverkare. Som ett Toto med Steve Lukather med en Dobro. Systrarna Forsman sjunger bra. Alla håller sig exakt inom ramarna. Exakt efter manus. Jag gillar inte när countrymusik går efter reglerna. Man tolkar Johnny Cash, Patsy Cline och The Carter Family. Det blir för kliniskt, ingen spänning. Min country är fylla och fight. *Pilgrim* är dess totala motsats.

Per Lundberg GB

PREY

The Hunter

MAUSOLEUM/BORDER

Beside Me är utan konkurrens den sämsta låt jag aktivt lyssnat på åtminstone detta år. Att den dessutom finns i två snarlika versioner där skillnaden består i att en tjei sjunger några verser på den ena gör inte saken bättre. Ett utdrag av den pekoral lyriken kan ge en liten vink om kvaliteten: "I hope you know I'll never let you down/Hope you know I'll never fool around/I hope you know I'll never give you up/Without you my heart would stop."

Vid en jämförelse framstår övrigt material som fantastiskt. Heavy metal på AOR-manér blir dock aldrig särskilt spännande. Mer mjukisbyxor än skinnbrallor, pärlor istället för nitar och sockplast istället för grova kängor. Inte så mycket metal. Alls.

Roger Bengtsson

THE PUSHTWANGERS

We Are The Pushtwangers and You're Not

KOOLJUNK/SOUND POLLUTION

Scenario: på den lokala fritidsgårdens scen (oftast bara en knapp märkbar förhöjning av golvet, vanligen belägen i caféet) står fyra svettiga ungdomar och värker ut sin tonårsängest genom halvkvädda skrik,

avspelade strängar och handsvettsbesudlade trumstockar. Längs väggarna framför scenen står ett 20-tal besökare uppradade. Många har mest tagit sig dit för att socialisera i den närbelägna rökrutan utanför och kasta snus på fritidsledarna. Inte många ägnar musiken stor uppmärksamhet, med undantag för en trogen fanskara som dansar tokdans till polarnas för stunden fullkomligt briljanta musik.

Frågan är om The Pushtwangers – som förmodligen harvade på fritidsgårdar redan på åttiotalet – någonsin kommer att växa ifrån det stadiet? De verkar trivas som föremål för den inre kretsens lojala beundran. För längre lär de inte komma, om det ska låta som på *We Are The Pushtwangers and You're Not*.

Christian Thunarf

BONNIE RAITT

Souls Alike

CAPITOL

Åldrande kan göras med skam eller värdighet, på en mängd olika nivåer bland skalorna. Och ska man ta in musikalisk integritet i ekvationen också kommer Bonnie Raitt undan med beröm godkänt. Inte för att *Souls Alike* nödvändigtvis är en fantastisk platta men den utstrålar ett egensinne och fortsatt nyfikenhet, trots flertal decennier som artist. Inte alla i hennes sits kan kamma hem samma omdöme. Plus att hon här debuterar som producent.

På *The Bed I Made* står hon kontemplerande bland minnen i en hotellbar – i övrigt är det en känsla av svagt framtidssträvan som upplevs. Skönt med åldrande musiker som hellre använder kikare istället för backspegel för att betrakta karriären, trots allt som redan upplevts. För även om Raitts mogenrock inte är årets album är det ändå skönt att se sunda inställningar bland etablerade/åldrande musiker.

Niklas Simonsson

RAMONES

Weird Tales of The Ramones

RHINO/WARNER

I dokumentären *End of the Century* framstår/framställs Johnny Ramone som den minst sympatiska personen i kvartetten. Visst, så är ofta fallet för den som håller i ett helt sällskaps plånbok. Den som ska se till att allt klaffar ute på vägar, att budgetar inte spräcks och så vidare. Vilket säkert är en otacksam uppgift. Men det sticker onekligen i ögonen då han exempelvis säger sig inte begripa varför han gick veckan efter sångaren Joey Ramones bortgång i cancer och kände sig så nedstämd. Till synes helt utan anledning, enligt eget resonemang.

Johnny Ramone ligger bakom den senaste samlingen. Och ännu en Ramones-samling kanske inte är det mest spännande – otaliga har ju prånglats ut i tid och otid. Dock inte med en innehållsrikedom och kärleksfull utsmycknad i stil med *Weird Tales of The Ramones*. Dels för att den totalt samlat bandets karriär över tre skivor på sammanlagt 85 låtar. Oavsett olika bolag bandet släppt plattor på. Plus ett antal videor på den fjärde skivan – men det stoppar inte där. Inte nog med att all estetik går i serietecknandets spår, det medföljer en tjock serietidning i denna boxliknande samlingsbest. Flera av USA:s mest kända seriemakare finns representerade (MAD:s och Garbage Pail Kids, bland flera andra) där Ramones historia tecknats ner. Vilket skapar ett slags mervärde. De medföljande 3D-brillorna är ännu en av de sakerna.

Som Ramones-sammanställning kan jag på rak arm inte komma på att något tydligare, fylligare och roligare släppts. Det ska märkas att energi lagts ner i projektet,

vilket som sagt verkligen är fallet med *Weird Tales of The Ramones*.

Niklas Simonsson

MARION RAVEN

Here I Am

ATLANTIC/WARNER

"Min gamla pojkvän kommer inte bli glad när han hör denna plattan", skrattnar hon nöjt i pressreleasen. Och visst, det märks att Marion Raven går igång bäst på ilska. För de låtarna som håller skapligast är den med något argt som gemensam nämnare. Men parallellerna som dragits med Alanis Morissette... nja. Knappt i samma kaliber. Då påminner hon snarare mest om en väldigt uppretad Avril Lavigne. Främst i singeln *Break You*, som snurrar friskt i etermedia senaste månaderna. Men talanglöst är det inte, bäst blir det när pianot hamnar i fokus. Även om spänningsnivån inte når oanade höjder.

Delar av albumet är inspelat i Sverige, då med Max Martin i producentstolen. *Little by Little* är dessutom skriven tillsammans med Peter Svensson från Cardigans. Och som gammalt Mötley Crüe-fan är det kul att se att Nikki Sixx skrivit *Heads Will Roll*.

Here I Am är ett slags mellanting, den går inte att avfärda som en dagslända samtidigt som den knappast klär sig in som en kommande klassiker.

Niklas Simonsson

RED CELL

Hybrid Society

PROGRESS PRODUCTIONS

"I had a date with suicide last night". Textrader som denna antyder ett steg ner i mörkare regioner. Och det är exakt dit som Sandvikens mörkermän i Red Cell vill ta oss. Med sträv sandpapperssång, tjocka mattor av taggräddsgitar och i bakgrunden de programmerade bergen av pompösa syntljöd sänker de lyssnaren i ett kallt syrabad. Men tyvärr känns det inte som om det fräter särskilt mycket. Pain och Front Line Assembly har redan doppat ner oss i det där badet några varv, så nu känns det inte så värst kul längre.

Mats Almegård

RYAN ADAMS & THE CARDINALS

Jacksonville City Nights

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Engagemanget går det inte att klaga på i alla fall...

Annars hörs mest negativa röster om Ryan Adams i dagsläget. Den tidigare kritikergunstlingen får inte mycket gratis längre. Till viss del förståeligt eftersom talangen slösas bort i viljan att producera och släppa plattor i vansinnestakt. Men det glimtar till då och då och ett kontinuerligt släpp av skivor kan aldrig vara helt dåligt. För det är inte musiken heller, och på *Jacksonville City Nights* har han trampat stövlarna djupare i countryvåtan än på (den snart fyra månader gamla) *Cold Roses*. *A Kiss Before I Go* hade förmodligen gjort Willie Nelson stolt, så även *The End* och *Dear John*.

Enligt uppgift är även ett tredje album att vänta innan nyår. Det kanske var en nytändning att lira tillsammans med The Cardinals, fast ett nästa album måste sällas lite hårdare. För kritiken att kvantitet verkar gå före kvalitet stämmer till viss del – den avslutande *Always on My Mind* har onekligen tolkats betydligt bättre.

Niklas Simonsson

SCUM

Gospels for the Sick

PLASTIC HEAD MUSIC/SOUND POLLUTION

Samoth och Faust från nedlagda Emperor, Happy Tom från Turbonegro plus lite annat löst folk på samma platta, i samma grupp. På pappret borgar en sådan lagupp-

ställning för ett nytänkande och en spänning man inte upplever varje dag. När jag väl lyssnat blir jag besviken. Smutsig och frenetisk punk i all ära men den förväntade svartmetallgrediensen är tydligare i text än i musik. Landar i thrashig punk som överlag larmar behagligt men jag är övertygad om att blackpunk skulle kunna utvecklas mer än på *Gospel for the Sick*.

Roger Bengtsson

HOUMAN SEBGHATI

Ali Zaoua – The Mixtape

JERUSALEM RECORDS

Houman Sebghati har något som många andra svenska rappare saknar, en stor fet påse med humor. Hans uppfinningsrika och lite naiva texter får mig att dra på munnen och minnas första plattan med The Latin Kings. Kvaliteten på låtarna är ojämn men överlag är det här en sympatisk skiva. I *Rapparens förtjusning* lägger han sina rhymes över den mest klassiska av alla hiphoplåtar, Sugar Hill Gangs *Rapper's Delight*. Det tyder på mod. Det här är ju ingen riktig platta utan en mixtape. Det är nog på sin plats med lite förväntningar på Houmans kommande debut.

Isac Nordgren

SEETHER

Karma and Effect

SONYBMG

Inledningsspåret *Because of Me* är ganska förbryllande då jag tror att det är bandet Creed som bytt namn eller liknande. Kan- ske säger det en del om kvaliteten i övrigt, för *Karma and Effect* är verkligen inget vidare bra album.

Trodde vi nått en tid då denna typ av musik dött ut, en semihybrid av nu metal som fortfarande flörtar med det självdestruktiva men samtidigt har andra benet i det rakt kommersiella. Inget fel med det alla gånger – bara när resultatet är lika trött och karaktärlöst som *Karma and Effect*. Men jag och den genomsnittliga amerikanska tonårstrojkan resonerar kanske inte likadant...

Niklas Simonsson

SHAGGY

Clothesdrop

BIG YARD/UNIVERSAL

Mista Lovva Lovva med sin kvicka tunga är tillbaka – och en stor dos sprittande popreggae med honom! De flesta spår är rena poplåtar men några förklarar sig som "tuffare" gatuspår vare sig man samplar Barrington Levy eller ruffar till beatsen lite lätt. Men Shaggy skulle inte få för sig att överge konceptet som gett honom så stor listframgång: hans småmysiga rytmer som luktar sololja och hans karaktäristiska gutturala sångstil sitter som handsken. Problemet är att plattan inte blir mer än fickklummen när så många låtar går på tomgång.

Gary Andersson

SIEGES SEVEN

The Art of Navigating by the Stars

INSIDEOUTMUSIC/BORDER

De här rävarna har förmodligen tillräckliga tekniska kunskaper för att kunna bygga en egen rymdfärja och sätta Tyskland på kartan bredvid NASA och ryssarna. De verkar ju till och med veta hur man navigerar efter stjärnorna!

Fördelen med Sieges Seven är att de inte använder sina instrumentonani-kunskaper i onödan. Faktum är att mer utrymme lämnas åt att bygga bra låtar, snarare än att visa hur det går till att modulera över skala efter skala.

En kort period för några år sedan hade jag min progmetalperiod, då jag hyllade band som Ayreon, Pain of Salvation och Dream Theater. Jag trodde att den tiden

var över, men Sieges Seven faller mig faktiskt i smaken. Trots deras avskvärda hårdrockstendenser. *To the Ones Who Have Failed* är den omedelbara favoriten, men det finns mycket mer att upptäcka. Det kommer att ta tid, men potentialen finns där. Ibland är det skönt att svälja sina fördomar.

Christian Thunar

THE SOFT EYES

Let's Dance to Our Own Beats

MASSPRODUKTION/BONNIERAMIGO

The Soft Eyes krymper i mina öron. För varje låt blir de lite och lite intimare, vågar dra in mig lite längre och längre från lyssnandets periferi och in i deras privata värld – själva essensen av musiken de skapar. Det finns något här som påminner om Death Cab For Cuties förra skiva *Transatlanticism*. En tröstande nedstämdhet som säger att det är okej att vara ledsen, för den känslan har som syfte att visa hur glad det går att vara när tårarna avundstat och regnat ner någonstans på andra sidan planeten.

De varma melodierna, ibland nakna och ibland med ett lätt drivande trumkomp, är som mjukmedel för hårda tankar.

Mikael Barani

STACS OF STAMINA

Tivoli

WERK/DOTSHOPSE

Du har väl varit på ett stort tivoli någon gång? Sockervaddstanken ligger tät över området fyllt av skrikande barn, förälskade tonåringar, oroliga föräldrar och trötta pensionärer. Gungorna svingar, berg-och-dalbanan svischar förbi och överallt glitter och blinkande lampor i regnbågens alla färger. Bara det att det ser konstgjort, billigt och skruvtigt ut.

Så när Stacs of Stamina bjuder in oss på ett besök i nöjesparken är det ungefär detta de bjuder oss på. Men sockervaddsråpen har en bränd bismak, de plastiga ljuden blippar och blinkar från karuseller med avskavd färg. Turisterna är borta och man är ensam kvar. Ett tivoli på natten. Som gjort för skräckfilmer och slashergalningar som jagar runt bland de övergivna cirkushästarna. Sammantaget är det vad Stacs of Stamina levererar. Deras elektroniska pop-hiphop känns hotfull, billig och glad på samma gång. Någonstans mellan eftermiddagsåturen i pariserhjulet och panikflykten från den knivviftande clownen vid midnatt. En omtumlande upplevelse.

Mats Almgård

THE STANDS

Horse Fabulous

SONYBMG

Engelska The Stands är en trevlig bekantskap på samma sätt som Teenage Fanclub, The Byrds eller the LA's alltid är. Och trots att The Stands inte når upp till samma höjder som nämnda band så värmer det till i kroppen av deras trygga indie-rock full av snygga harmonier och plockgitarer. Låtarna vävs stiligt samman och skapar en tillbakalutad stämning. *Horse Fabulous* är The Stands andra platta och nu, liksom på debuten från förra året, sneglar de ofta på sina förebilder, lånar och stjälar. Men vilken grupp gör inte det? Bara förebilderna håller hög klass brukar det funka.

Jonas Elgemark

STISCH

Heads Collide

SUBSPACE COMMUNICATIONS

Jag blir inte riktigt klok på vad det är Tommy "Stisch" Spanheden vill göra. Vill han rocka dansgolvet med hård dansmusik eller plocka hem så mycket speltid i radio som möjligt? Ingen motsägelser i vissa fall,

men problemet är att det känns som om Spanheden satt upp en lapp i studion där det står: hårt dansant men glöm inte radiovänligheten. Det gör att de flesta låtarna på *Heads Collide* plasklantar någonstans mitt emellan skval och dans.

Mats Almgård

BARBRA STREISAND

Guilty Pleasures

SONYBMG

En enkel sökning i CDON:s register ger 47(!) albumträffar på Barbra Streisand. En skapligt karriär – och då har inte ens filmdelen berörts.

Och i denna glittrigt flådiga värld är det säkra kort som gäller. Bekvämlighet säljer. Så nu 25 år efter plattan *Guilty* – med megahiten *Woman in Love* – kommer en fortsättning på samarbetet Streisand/Bee Gees-Barry Gibb. För det funkade ju senast. Och bör fräsa.

Som enhetlig avkomma till den gamla releasen går det i samma stil, paret på omslaget och några duetter. Som skraddarsydda för sprudlande Vegas-shower. Men emellanåt mer som pastisch på det man egentligen velat låta som. Dansbandsbasgången och syntblåset i *Come Tomorrow* är nästan löjligt, men på sina ställen är det klart skapligt. Och som sagt, som arvtagare till Celine Dions konserter i kasinostaden skulle det säkerligen funka.

Niklas Simonsson

SUICIDE NATION

Evolution

GODSIZE RECORDS

Uttrycket suicide nation brukar syfta på Israel. Det är också en låt med At the Gates. Numer är det även ett band från Göteborg, som förr kallade sig Rockateers.

Det finns en del som talar för Suicide Nation, förutom det poetiska namnet och framtandan att ge ut skivan själva. Deras texter om det ständiga kriget mot sig själv och mot köttets lustar är värda att lyssna till. Deras mix av olika rockstilar lovar gott inför framtida album.

Till dess måste de dock förbättra vissa inslag för att tilltala en bredare massa. Låtmaterialet måste bli mer spännande. Sångaren, som har en tilltalande röst, måste hitta en hållbar sångteknik. Han måste kunna ta sig igenom hela albumet utan att blodkärlen sprängs. Ett bättre produktion hade också gjort sitt. I försöket att göra musiken cool och laid back blir resultatet något slätstrukt. En mer erfaren producent hade kunnat krydda det här albumet.

Evolution har ändå sina höjdpunkter. *Adrenaline* är en typisk låt publiken vrålar "ja, det är den!" till. *Nobody's Fool* påminner om ett annat band som gillade att köra mixerstaven i rockfloran, nämligen Prong. Flörten med Mötley Crües *Use it Or Lose it* i *To Hell with My Soul* är också charmig. Den låten är svår att stänga av när den väl rullar i CD-spelaren.

Torbjörn Hallgren

SUN EATS HOURS

The Last Ones

RUDE/MECAPO

Sun Eats Hours vill jättegärna vara Italiens svar på Green Day eller något annat framgångsrikt "punkband". De har genom åren varit förband till idoler som Offspring, Pennywise, NOFX och Sick Of It All. Det är också bland dessa band man kan hitta influenserna. *The Last Ones* är en poppunkplatta med riff som alla ska nicka på huvudet till och marknadsanpassade körarrangemang på dålig engelska som alla ska skråla med i. På sin väg till internationell framgång fick Sun Eats Hours förra året utmärkelsen "Det bästa

italienska punkbandet i världen". Schysst

epitet. Undrar hur konkurrenterna lät?
Isac Nordgren

SWÅP

Du Da

NORTHSIDE/CDA

Swåp är en kvartett med lika delar brittiska och svenska musikanter. Och det hörs emellanåt. De lyckas på ett rätt charmigt sätt kombinera de brittiska och svenska musikaliska traditionerna inom folkmusiken och göra det till något som nästan skulle kunna kallas eget.

Däremot känns det emellanåt också som att det går lite på tomgång. Energien finns där, glädjen också. Men det där extra som man lärt sig förvänta och kräva av folkmusikaliska hybrider glimtar sällan till. Tyvärr, för det finns frön, det finns ambitioner som nästan når ända fram. Men annars glider låtarna förbi alltför obemärkt.

Magnus Sjöberg

T. RAUMSCHMIERE

Blitzkrieg Pop

SHITKATA/PULT/CAPITOL

Resten av Tyskland kliar skägget och undrar vem som ska styra landet de närmaste åren. Eller så dansar de till poptechno från Köln. Men inte kaptenen på Shitkatapultpansarvagnen. Marco Haas är upptagen med att starta en blitz med sitt nya album. Den som tyckte att *Radio Blackout* var för mycket punk och rock för att stavas techno kan helt glömma nya skivan. Tyckte man inte det är man välkommen upp på de skramlande larvbanden som T. Raumschmieres pansarvagn rullar fram på.

För *Blitzkrieg Pop* är ytterligare ett slag i ansiktet på de som vill ha sin techno ren, elektronisk och städad. Okej, den är elektronisk. Men särskilt ren eller städad? Nej inte alls. Punkig, skitig, enerverande och aggressiv snarare. Förutom ambienta *Der Grottenolm* är det full attack. Dessutom riktigt tajt otajt och svängig. Höjdpunkter är Ellen Alliens och Quasimodo Jones sånginsatser eller Raumschmieres egna vrål i *Sick Like Me*. Skivans avgrundsdjupa lågvattenmärke är *A Very Loud Lullaby* med sång av Sandra Nasic. Den låter som (det tar emot att säga det) Evanesence.

Mats Almgård

AOKI TAKAMASA + TUJIKO NORIKO

28

FAT CAT/BORDER

På Norbergfestivalen i somras bildsatte skivbolaget Expanding sitt showcase med bilder på gator i Tokyo, japaner i största allmänhet och mycket japansk kallgrafi. Nu är det ju inte direkt så att det är något unikt och överraskande. Snarare tvärtom. Hur många electronicaartister har inte öst ur den rika japanska bild- och tecken-världen? Eller skapat sina bästa album influerade av landet i öst – ta Thomas Brinkmann till exempel. På *Tokyo+1* föll alla bitar verkligen på plats för honom. Kopplingen mellan Japan och elektronisk musik är rätt självklar.

På 28 sprakar och knastrar de båda japanskorna Aoki Takamasa och Tujiko Noriko fram ett perfekt soundtrack till både japanologen och elektronikörden i dig. Med japansk sång, stundtals funkigt minimala rytmer och en ytterst välavvägd ljudbild är denna skiva som gjord för att intas till lagom mängd grönt te, sushi eller en stillsam aikidouppvisning. Mycket njutbart.

Mats Almgård

TAPPRÄ MODRARS KAPELL

Varför ska man vara sig själv om man är en tråkig jävel?

ZEBRA ART/NAXOS

Charm. Absolut charm. Tre mogna damer som gör ett slags kabaré-visor om vanlighet och vardag. Titlar som *Ekonomis vals*, *Stora damen* och *Hermafroditens sång*. Det är emellanåt vackert och igenkänningsbart, men dessvärre känns det också lite för tråkigt efter ett tag. Kanske det är ens egen vardag man vill söka flykt från, men inte får hos Tappra Mödrars. Kanske känns hela genren ibland svag när den inte blir burlesk och uppbruten. Här är allt rätt styrt och stramt. Men vardagen är ju också det. Styr och stram när den inte tillåts vara burlesk. Och ska man jämföra med vardagen, ens egen, är ju inblick i andras, fiktiva eller inte, alltid upplyftande.

Charmfaktorn är dock fullständigt avgörande. Bara för dess charm omhuldar jag Tappra Mödrars Kapell starkt, stort och med kraft. Det är alltså sant, tydligen: man kan komma långt med charm. Jag inser det.

Magnus Sjöberg

TENE BRE

Heart's Blood

REGAIN RECORDS

Den italienska skräckfilmsregissören Dario Argento har en radda mästerverk på sin meritlista, varav *Tenebre* från 1982 är en av de främsta. Man får intrycket att han vänt och vridit på varje detalj och resultaten är synnerligen nervkittlande.

Svenska Tenebre har snart tio år på nacken och den gothiska rysarmetalen har fått ge vika för ett mer rockorienterat gothsound åt Sisters Of Mercy-hållet. Även här har det snurrats och knåpats på detaljer för att förfina melodier och låtar. Jag skulle dock önska att de tog sig själva på lite större allvar. Titlar som *Mistress of the Dark*, *Serpent's Fire*, *Heart's Blood* och *Black Void Nirvana* kan väl inte vara menat som annat än skämt. Eller?

Roger Bengtsson

TEXAS

Red Book

MERCURY/UNIVERSAL

Det är lätt att förstå varför det här konceptet är så framgångsrikt. Omedelbara åttiotalspopmelodier och en produktion så harmlös att den inte diskvalificerar dem från en enda reklamradiostation världen över. Samt en onekligen skitsnygg sångerska med en sexig röst – förutsatt att man inte ställer särskilt höga krav på vad sexighet i en röst ska innebära.

Samtidigt är Texas och Sharleen Spiteri bland det mest djävulskt tråkiga som existerar i popvärlden. Det går att ha överseende med när man hör dem på radion eller VH1, men i albumform är de helt outhärdliga.

Thomas Nilson

TOKYO DRAGON

Give Me the Fear

ESCAPI MUSIC

Småstökig actionrock enligt formulär 1A lider av nackdelen att man redan hört det i otaliga varianter. Tokyo Dragon krokas upp intresset rätt rejält några gånger men svajiga texter baserade på rockmyten får mig att tappa sugen. Byt ut traggliga boogie-fasoner mot ännu en punksläng och sjung om något vettigt – då hänger jag mannen på låset till skivbörsen vid nästa släpp.

Roger Bengtsson

ALEX UNDER

Dispotivos De Mi Granja

TRAPEZ/IMPORT

Det blir som om Richie Hawtin vore i farten med sitt Plastikman-alias. Men det

är det inte. Det är i stället en av Spaniens främsta producenter som står för de oerhört funkiga minimalistiska blippexperimenten. Med en stadig 4/4-rytm, sanslöst gott humör och en öppen attityd gentemot allt som stasas techno, trance och house tar Alex Under sikte på de mest överfulla dansgolven. Hans mål är givetvis att regera det totalt och det kommer han att lyckas med. För det här är musik som formligen flödar av svett, passion, lycka och galenskap. Musik som mognat under samma sol som ger de bästa apelsinerna. Pressar man dem i en mixer ger de lagom mycket fruktkött i den rikliga saften – och pressar man *Dispotivos De Mi Granja* så kommer den att safta ner allt i sin omgivning. Lägg till tuggmotståndet i de köttiga melodierna och du kommer att inse varför jag svamlar om apelsiner.

Mats Almegård

VACABOU

Vacabou

SHOWTIME

Den franska duon Vacabou låter som ganska många franska duos – som en fransk duo. Det är lite flytande elektroniska beats varvade med knepiga ljud och eteriska texter. Är det just det du är ute efter behöver du inte leta längre, fransoserna kan sitt shit när det kommer till detta. Air satte ribban 1998 med den fenomenala skivan *Moon Safari*, och Vacabou låter som det albumets bästa låt *All I Need* i olika versioner – en vacker kvinnlig röst över en svävande melodi.

Men gillade du inte Air till att börja med så kommer du inte heller att gilla det här.

Mikael Barani

REDS WONDER

Just a Man

KINGS ISLAND/BONNIERAMIGO

Det händer att jag nästan får allergiska utslag över hela kroppen när jag hör om artister som kombinerar soul och reggae eller något annat på ett unikt sätt i singer/songwriter-genren. Det brukar i bästa fall bli ett mismasch av klyschor och tomhet – i bästa fall kan man spåra goda intentioner. Darrig stoppar man in Reds Wonder i CD-spelaren och håller andan. Men i stället för hyperventilation och fosterställning sitter man efter ett tag med ett leende och förmodligen rätt höjda ögonbryn. För det här svänger. På sitt sätt. Lågmält, men med alla de tydliga influenserna klart blottlagda. Avskalat och naket emellanåt, men alltid med någon form av karibisk närhet och kärlek.

Ett par spår känns lite för uppenbara på soulrutin, men annars finns det en uppsjö riktigt bra låtar här. På något sätt ger hela sammanhanget låtarna dess status, så det är svårt att lyfta ut någon, men låt allt efter hand hamna på *Streetlife*, *Mans Gotta Do* eller *Freedom*, med sitt nästan Manu Chaoska anslag, men ändå med personlighet och sitt och le med mig.

Magnus Sjöberg

WONDERLAND DEMENTATION DEPT.

The Awkward Silence

MIND RIOT RECORDS

Bitvis är dessa svenskar riktigt underhållande med sin Refusedierade hardcore. För visst hörs det i bakgrunden på *The Awkward Silence* att Umeå-bandet är en influens. Visst kan man även höra spår av Fugazi men det hör inte riktigt hit. Bandets debut står starkt på egna ben utan att behöva bli jämförd med insomnade ikoner. Styrkan ligger i kompromisslösheten och i att gå sin egen väg. Men faktum kvarstår att det är lite för stora hopp mellan lysande låtar och sisådär-helt-okej.

Med åren kommer det också. Wonderland Dementation Dept. har framtiden för sig.

Per Lundberg GB